

ВАЛЕРИ ТАСО
ДНЕВНИКЪТ НА ЕДНА
НИМФОМАНКА

Превод от испански: Елена Дичева, 2011

chitanka.info

На Джовани

БЛАГОДАРНОСТИ

На Давид Триа, моя издател, който ми гласува доверие от самото начало.

На Исабел Писано, без която тази книга нямаше да съществува. Обичам я безусловно.

На Жорди, моя приятел. Знам, че ме чака с химикалка в ръка, за да му подпиша първия екземпляр.

На Со, която прие изолацията ми, без да негодува, и винаги ми е давала цялата си подкрепа.

На Мими, която много пъти ме е изваждала от моя свят, за да ме пренесе в своя.

И накрая на Джовани, който ми даде всичко, без да поиска нищо. Благодаря на всички от цялото си сърце.^[1]

[1] Всички имена в книгата са измислени, за да бъде защитен личният живот на героите. Всяка прилика с действителни лица е чиста случайност. — Б.а. ↑

МОЯТ МАРАТОН ОТ 1200 МЕТРА

Срещите идват една след друга, но никога не си приличат...

Загубих девствеността си на 17 юни 1984 година, в 02:46:50 часа през нощта. Когато си на петнайсет години, такъв момент не може да се забрави.

Случи се по време на една ваканция у бабата на моята приятелка Ема, в едно планинско градче.

Мястото веднага ме грабна. Миришеше на вечност. Харесвах и момчетата, с които излизахме, но само едно привлече вниманието ми: Едуар.

Къщата на бабата имаше прекрасна градина и се намиреше на брега на река, която даваше прохлада на лятото. Отсреща имаше поле с трева, висока повече от метър, както е обичайно за местата с много валежи. С Ема прекарвахме цели вечери скрити там. Лежахме на земята, бърбяхме с момчетата и мачкахме тревата с набъбналите си от пубертета тела. Вечер се изкатервахме по оградата на къщата, за да се срещнем отново с момчетата и да флиртуваме.

Никога не споменах на Ема за случилото се. Една вечер Едуар ме заведе у тях. Спомням си, че не усетих нищо, освен огромен срам, че не прокървих, заедно със странното усещане, че съм се напишкала в леглото. Тръгнах под прикритието на шума на тоалетното казанче, за да заглуша стъпките си по стълбите.

Срещнах Едуар отново единайсет години по-късно в Париж, на конференция, която се провеждаше в един хотел. Затворихме се в мъжката тоалетна, опитвайки се да изживеем отново порива, който бяхме почувствали преди повече от десет години. Може би от страх да пораснем, а може би от носталгия. Но вече не беше същото и за втори път шумът на тоалетното казанче извести излизането ми от живота му, този път завинаги.

След първия ми път дойде чувството за вина, което се опитах да забравя, или поне да приглуша, като повтарях опита до навършване на пълнолетието ми. И не защото имах голямо и преждевременно желание, а по-скоро защото исках да експериментирам, от чисто любопитство.

В началото отдадох тези импулси на това, че Майката Природа ме е надарила със специална чувствителност, на която отговарях с тялото си. Това престана, когато се записах в университета в края на осемдесетте.

През тези години бях по-заета със следването си, отколкото с това да мисля за момчета. Исках да стана дипломат. Накрая се наложи да се преориентирам и се дипломирах по мениджмънт и чужди езици, без много усилия.

Семейството ми ми наби в главата добри маниери и поведение и едно твърде традиционно възпитание. И всичко това, пропито от липсата на общуване, която все повече ме караше да крия чувствата си. Момиче от добро семейство като мен не може да съобщи на родителите си, че се е иницирирало толкова младо в живота.

През последната година на следването си поднових сексуалните си занимания. Бях забелязала, че притежавам нещо особено, което привлича мъжете. Аз бях чародейка и се заех да търся очарователни мерлиновци във всички кътчета на града, хора с искра, любовници, чиито малки вени прозираха под кожата и винаги им придаваха нещо секси. Мъже, в чиито китки можех да усетя пулса им. Същества, способни да чуят химикалката върху хартията и да се развълнуват от широтата на мастилено петно върху бял лист. Мъжкари, които виждаха като мен частиците, от които се състои въздухът, и можеха да възприемат различните им цветове. Хора, които миризмата на запушената тоалетна в някоя дискотека в четири сутринта кара да си спомнят колко крехко нещо е човешкото същество.

Хора, които ме караха да се чувствам жива.

Знам, че в основата си това търсене беше проява на една ужасна болест: мълчанието, самотата, липсата на общуване. Затова реших да запечатам преживяванията си в дневник — единственият начин да се отпусна и да общувам. Неведнъж го бях опитвала по най-естествения начин, чрез речта. Но се получаваше много недодялано, понеже думите

ми винаги излизаха без нужното осъзнаване на онова, което щях да кажа. Нещо крайно неподходящо за дипломат!

Истинското ми общуване започна с тялото, движенията на ханша, погледа. Когато получавах „да“, задето бях прекарала език по устните си или заради някой поглед, и „не“, задето бях скръстила ръце, тогава разбрах.

Някои мъже обожават да им говориш, докато се любят. Никога не съм го правила много добре и това ми е докарвало много разочарования. Някои изчезваха още след първата среща, признавайки, по един или друг начин, че съм добра любовница. Но им липсваше общуването.

— Какво разбираш ти от общуване? — казвах им аз, докато ги избутвах през вратата и я затръшвах под носа им.

Разбрах, че хората имат нужда да слагат имена на нещата, да ги опростяват с думи, като се заблуждават, че по този начин могат да ги разберат. Аз, напротив, започнах все по-малко да общувам с думи и все повече с тяло.

Ако искате да ми сложите име, давайте! Не ми пука! Но знайте, че в действителност съм нимфа. Нереида^[1], дриада^[2]. Просто нимфа.

[1] Нереиди — в древногръцката митология дъщери на Нерей и Дорида. Занимават се с музика и танци. — Б.пр. ↑

[2] Дриади — нимфи, покровителки на дърветата. — Б.пр. ↑

АФРОДИЗИАЧНАТА СИЛА НА КОКА-КОЛАТА

20 март 1997 година

Днес получих телефонно обаждане от Хасан в службата. Хасан... От две години не съм го чувала.

„Копелдачке — започна, — изчезна от полезрението. Но виждаш ли как знам къде да те намеря. Трябва да идвам тази седмица в Барселона заради вестника ми. Искам да те видя.“ Хасан...

Имах връзка с Хасан в продължение на две години, с някои промеждутъци. Имаше (може би все още има) особена склонност да вкарва във вагината ми празни бутилки от кока-кола от 250 грама. Първо ме караше да ги изпия и после... Не знам на какво се дължи тази му обсебеност от кока-колата, или по-скоро от шишенцето. Смятам, че може би има комплекси заради пениса си, който, да си кажем правичката, няма особени качества, нито морфологични, нито артистични.

Освен секса почти не говорехме, но си споделяхме текстове от „Малкия принц“ на Сент Екзюпери и мечти за това, което би трябвало да бъде една истинска любовна история. Но винаги съм знаела, че това не е моята любовна история. Той е мароканец, а аз францужойка. И по някакъв начин ме имаше за любовница, за да почувства, че го начуква на цяла Франция и нейния колониализъм. Така че днес никакъв секс, но едно обаждане и добри перспективи...

22 март 1997 г.

Днес, когато излязох от къщи, видях един тип на улицата и само с два погледа решихме да правим любов. Едва влезли в стаята на един семеен хотел на „Виа Аугуста“, той ме взима на ръце и ме отнася до кухнята. Постава ме на мраморния плот много внимателно, все едно съм порцеланова кукличка. В началото не се осмелява да ме докосне, но след това сваля памучната ми фланелка, мокра от потта, и я

доближава до лицето си. Изведнъж започва да диша много дълбоко и да души фланелката, всеки сантиметър от тъканта, милиметър по милиметър, всяка нишка. Вдишва силно. Не мога да устоя да не го гледам. Става ми забавно от това фетишистко начало, което не съм подозирала. По челото му са избили капчици пот. Блестят като перли и се изгубват във веждите му. Приближавам се бавно към него и започвам внимателно да прекарвам език по всяка от тях. Пия от него. Мога да усетя дъха му по бузата си. Ритъмът му е неравномерен. Възбудата притиска корема ми и бедрата ми инстинктивно се стягат. Вече нямам контрол върху тялото си. Изведнъж обезумявам, тялото ми крещи и иска да му изтръгнат кожата, за да се слее с този непознат. Той се навежда малко и плъзва ръка под полата ми, докато намира ластика на бикините. Мисля си, че има намерение да ги свали. Но не е това. Вдига полата и издърпва бикините на една страна. Обладава ме така, като непрекъснато търси очите ми, анализира всяка реакция на лицето ми, всяко изражение.

Като се разделяме на улицата, не изпитвам желание да му поискам телефона. И той няма намерение да ми го дава. Нямам навика да развалям една такава среща с обещания отново да видя някой мъж. Не ми е интересно да повтарям с непознат. Предпочитам да намеря друг на улицата.

23 март 1997 г.

Днес Хасан пристига в Барселона. Определяме си среща в хотел „Мажестик“.

— Ела в седем вечерта. Поискай ключа от рецепцията и се качи направо. Аз ще дойда малко по-късно. Моля те, бъди дискретна. Ще дойда с телохранителите си. Така че, ти знаеш — казва ми по телефона сутринта.

Пет минути преди уреченото време вече съм в хотела. Искам ключа и се качвам в асансьора, където някакви дебели чуждестранни бизнесмени ме принуждават да танцувам, докато си намеря местенце, и след като се напъхвам, едва не ме смачкват. Дори само гледката на толкова плът, пълна с холестерол, предизвиква у мен гадене. Със сигурност не могат да имат пълноценен сексуален живот. Освен това

този тип персонажи обикновено те просмукват с пот и дишат като шопари.

Стигам до етажа и излизам от асансьора, но преди това усещам как шопарите правят пълен визуален преглед на тялото ми от кръста надолу, с особена безочлива настойчивост върху задника ми. Ако продължават така, ще ги заведа всички в стаята, макар че имам да правя нещо по-добро.

Отварям вратата на стаята, дърпам завесите, за да влезе малко естествена светлина, и веднага се отправям към минибара, твърдо решена да извадя всички бутилки кока-кола от 250 милиграма. Днес не съм в настроение за садо-мазо сесия, та ако ще и да е „лайт“. Напротив, смятам да му направя най-добрия си стриптийз, с един софистициран кючек, но без воали.

В миговете преди среща съм много нервна. Пускам телевизора и започвам да превключвам каналите под ритъма на сърцето си, докато не заспивам. Чувам отваряне на врата и се събуждам. Той е.

— Още ли не си се съблякла? — пита ме с упрек.

Стриптийзът, който бях запланивала, отиде по дяволите. Люби ме мълчаливо, както никога преди, направо на килима. Сменяме позата многократно, като че ли за да споделим неудобството на пода, гъдела от нишките на килима. Идва ми на ум, че сигурно размазваме милиони акари. Самата мисъл ме кара да кихам в продължение на няколко минути. Хасан ме изважда от тази микроскопична зоологическа градина, като ближе цялото ми тяло и с изненада забелязвам колко време отделя на моята наслада, забравяйки напълно за себе си. Това е неговият начин да се преоткрием след толкова време, без да е нужно да говорим. Започвам да мисля, че някои хора наистина стават по-добри с годините, като хубавото вино.

— Напомняш ми за една приятелка актриса, с която имах връзка — казва ми, галейки косата ми, след като е облял целия ми корем със семето си. — Все ми повтаряше: „Не можеш да си представиш колко километра курове съм излапала, за да стана известна!“ — И се размива.

— Мароканска актриса ли?

Кимва, докато вдишва дим от цигарата, която току-що е запалил. После я слага в устата ми, макар че не обичам да усещам намокрения от друг филтър. Така или иначе я приемам.

— Колко брутално! В Европа мога да го разбера, но в Мароко? И какво общо има това с мен? — питам полусериозна, полуусмихната, облегната на левия си лакът.

— Нищо. Само това, че ми напомняш за нея. Не знам. Спомних си лицето ѝ.

След едно импровизирано фелацио пресмятам, че ако средната дължина на мъжкия член е дванайсет сантиметра, за да достигна до някакви си жалки 1.2 километра, трябва да го направя с десет хиляди мъже. Или десет хиляди пъти с един и същ мъж. Последната опция не ми харесва много. По-добре да се направи с десет хиляди мъже.

— Майната ѝ на твоята приятелка, Хасан!

— Защо така? — пита той. Още стои с разтворени бедра и ръце върху тестисите си.

Вдигам рамене и ставам, за да отида в банята. Чувствам се лепкава, искам да изтрия спермата от тялото си с тоалетна хартия и след това да си взема душ.

Не искам да спя с него тази нощ. Трябва да ставам рано и да се преоблека, защото имам важно заседание. Когато любовникът ми заспива, безшумно си тръгвам. Винаги си отивам като котка.

Десет хиляди мъже. Някой ден ще направя собствената си равносметка.

25 март 1997 г.

— Ще дойдеш ли с мен в Мадрид? — пита ме Хасан. — Не мога да пропусна тази среща в Ла Сарсуела^[1]. Ще ми се да ми помогнеш поне с превода на това, което вестниците ще пишат за събитието.

След известно колебание решавам да го придружа. Запазила съм стая в хотел „Мигел Анхел“ и хващаме последния следобеден самолет. Насред полета той започва да опипва бедрата ми по най-безсрамен начин, докато четете пресата. Забелязвам, че хората наоколо изпитват неудобство, така че разтварям още малко крака, за да прокарав полесно ръката си от вътрешната страна на бедрото ми. Скандализирани, пътниците обръщат глави. Тук-там някоя домакиня се опитва да ни гледа крадешком, без да бъде видяна. Но среща погледа ми и отново бързо обръща глава. Винаги ме е изненадвавало лицемерието на хората.

Често вдигат ръце към небето възмутени, но въпреки това изпитват нездрав любопитство.

Когато отиваме в хотела, Хасан ми дава да разбера, че иска да ме обладва под душа. Идеята много ми харесва. Като влизаме във ваната, застава зад мен и докато водата тече по гърба ми и бедрата му, хваща сапуна и започва да го търка по слабините ми. После ме обгръща с ръка и сапунът достига до зърната ми. Играе си с тях с кръгови движения, опитвайки се да нарисува не знам точно какво. Ласката на водата и сапунената пяна имат моментален ефект върху тялото ми. Хасан ускорява ритъма на движенията си, а аз прокарвам ръка назад и насочвам пениса му към естественото му обиталище. Прониква в мен силно и след пет минути свършваме заедно.

26 март 1997 г.

Докато Хасан е на срещата със своя престолонаследник, аз се опитвам да открия Виктор Лопес, който работи в някаква фирма недалеч от хотела. С Виктор се запознахме в Санто Доминго, където през уикендите правехме любов на Плая Баваро, изложени без срам на чуждите погледи. През седмицата аз бях в Санто Доминго, а той — в Сантяго де лос Кабайерос. Разделяха ни четиристотин километра. Сега ми се иска да го видя, защото се отегчавам в хотелската стая.

— За кого да предам? — нелюбезно ме пита секретарката. Сигурно и тя, като много други, е влюбена в шефа си и не ѝ се ще да прехвърли обаждане от жена.

— Приятелка съм на Виктор — отвързвам благо, за да се опитам да смекча неприязънта ѝ.

— В момента го няма, но ми оставете телефона си и ще ви се обади, когато може.

Ако не му предадеш съобщението ми, ще те убия, мисля си.

Час по-късно Виктор звъни.

— Не мога да повярвам! В коя част на света се подвизаваш сега? — пита ме луд от радост.

— Ами дадох мобилния си на секретарката ти, за да те объркам, но съм много близо до теб. — Мистериозният ми тон го заинтригува.

— Така ли?

По гласа му разбирам, че жадува да научи къде точно съм в този момент.

— Хайде, кажи ми къде си.

— В Мадрид. В „Мигел Анхел“. Но не съм сама. Така че мога да изпия едно кафе с теб, но набързо.

— Мамка му! Не ми причинявай това! Искам да те поканя на вечеря. Ти все така се появяваш и изчезваш. Кога ще имам късмета да си с мен за повече от час?

Звучи искрено разочарован.

— Вероятно ще мога да изляза на вечеря с теб, но не зависи от мен, а от това дали човекът, с когото съм, ще има работна вечеря. Хайде да прием кафе и после ще видим. Става ли?

Затварям телефона и тичам в банята да се пооправя, грабвам едно сако под мишница и автоматично паля цигара. Докато пуша, седнала на дивана — трябва да изчакам малко, мразя да съм първа, — се замислям за инструмента на Виктор. Как миришеше? Как Виктор правеше любов? Идват ми на ум няколко сцени от нашите срещи. Сетих се! Мисионерската, най-вече. Добре, така или иначе едва ли ще мога да легна с него сега.

Допушвам цигарата и решавам да сляза долу. Мина достатъчно време. В лобито на хотела се оглеждам да видя дали вече е дошъл.

Ненадейно една ръка ме хваща здраво през кръста и не ми позволява да се обърна, за да видя кой е. Прегръща ме. Стоим така няколко минути пред рецепционистките, които сдържат усмивките си и свеждат поглед, уж че работят. След тази безкрайна прегръдка той ме хваща за брадичката и повдига главата ми. Гледа ме в очите, преди да ме целуне по бузите.

— Колко се радвам да те видя! Мислех, че подписваш договори в някоя далечна страна. Още ли работиш в същата фирма?

— Да. Но има много промени в групата, така че не знам какво ми е приготвило бъдещето. Във всеки случай следващите шест месеца имам две пътувания, които не мога да отложам. След седмица заминавам за няколко дни за Франция да видя баба си, и после към Перу и Мексико. Не искам много-много да си блъскам главата с проблемите на вътрешната организация. Заминавам, пък ще видим какво ще стане, като се върна.

— И какво те води в Мадрид? Нещо по работа ли?

— Не точно. Взех си няколко дни да придружа един приятел, главния редактор на един вестник. Идва да отрази някаква дипломатическа среща.

Виждам, че отговорът ми не му звучи много убедително.

— Сигурно има още нещо. Хайде, кажи ми истината.

— Добре де, не ти казах, че този господин е приятел с права — обяснявам аз. — Но това не те изненадва, нали?

— Това вече е жената, която познавам! Си, сеньора. Така те харесвам! Разказвай, разказвай. Ти си единственият човек, с когото мога да говоря за тези неща без табута и предразсъдъци. Е, как е с него?

Вече изострих любопитството му. Знам, че дълбоко в себе си Виктор има много задръжки и се отпуска единствено когато сме заедно.

— Няма да влизам в подробности, ще ти кажа само, че е добре, но би могло да е още по-добре.

— По-добре ли? Как? Ела, да пийнем нещо в бара и ще ми разкажеш. — Пуска ме, с ясното намерение да научи всичко за връзката ми с Хасан.

Въпреки това не можа да измъкне нищо от мен. Никога не съм обичала да се хваля със сексуалните си връзки. Особено когато става дума за мъж като Хасан. Човек никога не знае. Разказвала съм детайли за неизвестни хора, но не и за Хасан.

Разделихме се след два часа, през които съумях да насоча разговора към Виктор и живота му.

Когато се прибирам в хотела, Хасан, за моя огромна изненада, е в банята.

— Какво правиш тук толкова рано? — питам го.

Отговаря ми с въпрос, видимо сърдит.

— А ти къде беше?

През нощта не правихме любов. Каза, че е уморен, но това беше неговият начин да ме накаже, задето съм обърнала внимание на някого или нещо, което не е свързано с него.

27 март 1997 г.

Днес Хасан излезе рано от хотела. Имаше пресконференция в двореца „Ла Сарсуела“ и докато се обличаше, преглеждаше въпросите си, написани върху къс рециклирана хартия. През това време аз разсъждавах какво да правя и как да организирам деня си. Нито пазаруване, нито Прада, ни нищо. Днес имах четири сексуални връзки. Две сутринта и две следобед. Съвършено равновесие.

Първата беше в метрото. Един мъж ме хвана за задника под претекст, че вагонът е претъпкан и няма къде да си сложи ръцете. Слязохме на следващата станция и в една фотографска кабина за моментални снимки лакомо обработих горещия му член.

Втората беше около един следобед, след като си купих сандвич. Тъкмо го ядах в Ретиро, близо до Паласио де Кристал, зад едно дърво, между катеричките — повече приличаха на малки космати и свити човечета, — когато един мъж се приближи и ме попита дали ще легна с него за пари. Парите отхвърлих, но приех да му доставя радост. Не ми пука за парите. Любопитството ми винаги е отхвърляло този тип търговски отношения. Освен това смятам, че нямам цена. Не се установи много физически контакт между нас. Въпреки съсредоточеността си в тежката задача, мислех повече за хората, които се разхождаха из парка. Не исках да свърша в някой полицейски участък, ескортирана от две ченгета.

Следобед отново си уговорих среща с Виктор, който се качи в стаята ми в хотела. Знаех, че Хасан ще се прибере много късно, така че си подарих малко време, за да се насладя на компанията на моя приятел. Припомнихме си миговете в Санто Доминго и без да иска разрешение, той ме взе в прегръдките си, притисна ме силно и се сляхме в целувка, много показателна за онова, което предстоеше. Внимателно свалих ризата му и извадих на показ едно силно тяло, покрито с прелестна гъста гора, което излъчваше задушаваща топлина, израз на желанието му към мен. Той също ми свали ризата, доближи ръце до гърдите ми, пленници на твърде малък сутиен, който притиска и повдига малките ми цици, за да не изглеждат толкова отпуснати, и малко по малко започна да рисува с пръсти формата на чаша. После внимателно ме накара да легна на леглото, поддържайки с ръка тила ми, за да не се отпусна внезапно назад. Целува краката ми с леко влажните си устни и тишината в стаята постепенно се изпълни със звуците на жадните му устни върху кожата ми.

Когато обхвана с уста срамните ми устни, без да попада в целта, възбудата ми достигна върха си. След взаимното ни отдаване ни се прииска да повторим. Този път аз взех инициативата. Знаех, че ще му хареса, и наистина не се наложи да го моля.

Хасан се прибира в края на деня и ме сварва изтегната в леглото да гледам телевизия. Не вижда, нито пък дава вид, че подозира нещо, но продължава да е в настроението си от снощи. Съобщава ми, че на сутринта трябва да замине за Мароко и ще се разделим на летището.

[1] Кралски дворец от 17 век край Мадрид, понастоящем кралска резиденция. — Б.пр. ↑

СРЕЩА С КРИСТИЯН

28 март 1997 г.

Рано сутринта сме вече на „Барахас“. Хасан се сбогува с мен бързо и хладно, защото не обича да показва чувствата си. Въпрос на култура. Не знам кога ще го видя отново. Не го и питам. След това хващам въздушния мост, който ме отвежда към един забързан ден в Барселона. Вечерта имам среща: директорът на един банков офис, на когото един ден дадох визитката с личния си номер, написан на гърба ѝ, ме покани на вечеря. Не вярвах, че ще ми се обади, но го направи. Така че тази вечер трябва да се явя повече от подготвена.

След работния ден пристъпвам към ритуала, предшестваш среща, и отивам да си взема душ. Използвам сандаловия си гел на „Кабтрий и Евелин“ подходящ за подобни обстоятелства. Обожавам аромата му, защото казват, че сандаловото дърво събужда желанието, че е афродизиак. Нежният му аромат на дърво ме хипнотизира и ми се иска да опияни и кожата ми. Сипвам гела в шепата си, преди да го разнеса по краката и бедрата си. Когато намазвам цялото си тяло, паля цигара и чакам ароматът да се пропие в кожата ми. После се изплаквам и си слагам лосион за тяло със същия аромат.

Докато се обличам — избрала съм рокля в смарагдовозелено с прозрачни чорапи и обувки с висок ток, — мисля за миговете преди срещата, изпълнени с емоция и желание. В крайна сметка това са най-хубавите моменти. По тази причина днес нямам никакво намерение да се отдам лесно. Първо ще отидем на вечеря. По време на вечерята ще го провокирам и ще му покажа бельото и чорапите си, за да знае какво може да се случи после. Да си представи всяка поря на кожата ми, без допира с тъканта. Да помирише желанието ми, без филтъра на дрехите. Ще направя така: ще му връча бельото си. Да си представи как мириша отдолу, докато дъвче мариновано филе.

Слагам малко грим, но не прекалено. Не искам да свърша с туш, потекъл по бузите ми при първия физически контакт. Това може да придаде на всяка жена вид на евтина курва, което е отвратително.

Блясък на устните, руж на бузите. Полагам нежна бяла линия от вътрешната страна на очите. Толкова стига.

В уговорения час се звъни на вратата и като слизам, виждам един истински привлекателен мъж. Странно е, защото не го помня такъв. Носи морскосиня вратовръзка с леки виолетови отблясъци, много фини. Костюмът му е с класическа кройка, също морскосин, а бялата риза му придава щрих на неустоима елегантност. Блясъкът на обувките му ми показва, че ги е почистил точно преди да дойде и тази подробност ме кара да мисля, че явно влага много усърдие във всичко.

Кристиян има усмивка на американски актьор от петдесетте години, с две малки трапчинки в крайчетата на устните. Първия път, когато го видях, усетих голяма чувственост у него. Със сигурност е добър любовник.

Тази вечер обаче не става нищо. Въпреки че няма какво толкова да си кажем, не се осмелявам да осъществя плана си, за да наруша тишината. Никакви чорапи, подадени скришом под масата, никакви намеци от моя страна. Той ме моли да се видим пак и като изключение от собствените ми правила, аз се съгласявам.

Нощта на 29 март 1997 г.

Отидох на гости на Франко, един приятел италианец, и семейството му в тяхната вила. През ноцта заспах лесно, между другото и заради чистия въздух, който ме изтощи. Сънувах странен сън, от който най-ясно си спомням промяната на моя имидж. Косата ми беше боядисана в черно, като на японка, беше подстригана малко над раменете и бретонът почти падаше над очите ми. Това беше перука. Бях ужасена да се видя така, защото, изглежда, ми бяха наложили този имидж насила. Но за работата, която ми се предлагаше, беше съвършен. Спомням си, че бях в нещо като манастир с много момичета. През ноцта слизахме да работим на първия етаж, който беше просто дом за гейши. Събудих се изпотена и запалих ароматна свещ, за да се отпусна. След като вдъхнах от сладкия аромат, легнах по гръб, с пъхнати под възглавниците ръце. Предприех нещо като пътуване в пространството. Изглеждаше странно, но видях как душата ми излиза от тялото и полита. Изведнъж почувствах, че някой зад мен (мисля, че беше мъж), хваща ръцете ми и ги дърпа назад, за да ме

отведе със себе си. Удрях го с юмруци, но позата не ми позволяваше да се движа свободно. Като не успя да ме повлече, той внезапно се издигна и се отпусна върху тялото ми с намерението да се слее с мен. Носеше тъмна туника. Запалих лампата и изпуших една цигара. Имах чувството, че не съм сама в стаята. Беше ме страх.

Моята приятелка Соня ми направи своето неповторимо тълкувание на съня с обяснението, че мъжът с черната туника изобразява всичките ми фобии и отрицателни енергии и щом съм успяла да се освободя от него, това е добро предзнаменование.

— Известява началото на нов етап в живота ти — каза ми тя, горда като ясновидка за един ден.

30 март 1997 г.

Най-сетне отивам във Франция при баба си, моята скъпа Мами. След безкрайните прегръдки и влажни целувки по бузите, отивам да извадя нещата си от куфара в стаята, която грижливо ми е приготвила. Вечеряме спокойно и след това излизам да се поразходя из селото и околностите. Предната вечер валя много и тази нощ въздухът мирише на чисто. Решавам да отида на гробището. За мен това е специално място, особено когато е тъмно и тихо. Имам нужда да размисля. Като стигам, мирисът на земя започва да гъделичка носа ми, сякаш всичките тези трупове са я нахранили с плътта и костите си и така е придобила повече характер и облик. Изведнъж вниманието ми е привлечено от огромен, прекрасен мраморен гроб. Отивам до него и започвам да галя студения мрамор. Усещането е много особено, но на мига ме изпълва с утеха и спокойствие. Хрумва ми, че върхът на тази ситуация би бил да се присмея на смъртта, като приложя самия живот, с други думи, да правя любов още тук, на място.

Пращане на клони или нечий стъпки по опадалите листа внезапно ме изваждат от унеса. Може би въображението ми си прави шега с мен и решавам да не се поддавам. Но различавам светлина. Уплашена съм, но и любопитна, затова тръгвам към светлината, която става все по-голяма, като гигантска луна, паднала от небето. Прилича на фенер. Мисълта, че не съм сама, ме кара да треперя леко и усещам, че ръцете ми се изпотяват, не знам дали от страх, или от възбуда.

Неочаквано до мен достигат гласове. Все по-ясно виждам два силуета, двама мъже, които сякаш копаят нещо в гробището.

— Има ли някой там?

Приближавам се още малко и заставам точно срещу фенера.

— Извинете. Чух шум и дойдох да видя какво става.

— Това време на денонощието не е за разходки в гробището, госпожице — казва ми единият, като ме осветява с фенера от горе до долу. — Май не сте суеверна!

— Не вярвам в живите мъртви.

Мъжете се размиват.

— Утре има погребение, затова копаем гроб по това време — казва ми другият.

Поглеждам панталоните му и виждам, че са издути. Той забелязва погледа ми и казва:

— Човешката природа няма покой дори по тия места.

Оглежда ме старателно и тъй като очите ми вече са се приспособили към тъмнината, забелязвам промяната в изражението му, макар да не виждам добре лицето му.

Облечена съм с дълга черна пола, прилепнало по тялото поло с къси ръкави в същия цвят и сандали. Макар че ме покриват напълно, дрехите ми са от много фина материя и леко присмехулен полъх обзема тялото ми. Зърната ми настръхват и усещам, че дишането ми се учестява. Заради тишината, която тегне над това място, мисля, че двамата мъже го чуват и оценяват гърдите ми, пристегнати в полото.

Неочаквано единият се приближава, започва нежно да гали косата ми и вкарва два пръста в устата ми.

— Смучи ги — прошепва ми.

Подчинявам се. Другият е застанал зад мен и полюлява задника ми с ръце, изцапани с кал. От силния дъжд предишната вечер земята е влажна. Вдига полата ми и ми сваля гащите, допира ги до лицето си, за да ги помирише.

— Ти наистина миришеш на жива, любов моя — казва възбуден.

Навежда се да вземе малко пръст от купчината до гроба и масажира дупето ми с нея все по-енергично. Продължавам да смуча пръстите на приятеля му, като прокарвам език между тях. Ръцете му имат интересна миризма. Ръце на работник, с груба кожа.

Другият си сваля панталоните, хваща члена си с дясната си ръка и започва да мастурбира, докато гледа задника ми под светлината на фенера.

— Имаш страхотен задник, малката!

Макар да не виждам лицето му, усещам колко френетично ме клати и това ме възбужда още повече. От този момент нататък ми връзват ръцете с въже, после единият ме поваля на земята до трапа, който са изкопали за погребението, и главата ми увисва в дупката така, че мога да видя дъното на гроба. Усещам, че единият свършва, когато топлина залива корема ми. Другият насочва фенера точно в лицето ми, като на разпит, и казва:

— Със сигурност ѝ харесва!

Този с фенера изведнъж сграбчва главата ми и вкарва члена си в устата ми. Допирът със слюнката ми го кара да се изпразни веднага, намокряйки небцето и венците ми. Губя съзнание.

Не знам колко време минава, минути, може би часове. Ставам, цялото тяло ме боли. Прилича на сън. Съвсем сама съм и цялата съм в кал. Освен това няма никакви следи и въжето се е изпарило. Решавам да се прибера вкъщи.

31 март 1997 г.

Прекарах целия ден в размисъл за случилото се вечерта, а Мами плете и от време на време ми хвърля по някой поглед. Озадачена е от сериозния ми вид, докато пиша в дневника си. Седя в малък фотьойл, покрит с одеяло, за да не се замърсява, тъй като Бигуди, котаракът, обожава да се качва на него, за да си прави тоалета. Бигуди стои пред мен и ме гледа враждебно, защото съм му отнела любимото място. Взимам го на ръце, целувам го по главата и го галя по козината, за да подхване любимата ми мелодия, изпълнена с наслада и доволство. Затварям дневника, за да се настани по-удобно в скута ми, но той е голям инат, продължава да седи и да ме гледа.

— Днес пак ще вали — казвам на Мами, докато наблюдавам как котаракът се чисти зад ушите.

— Това е добре за градината — отвърща тя с лека усмивка, която застива на устните ѝ.

Мами винаги се усмихва. Тя е симпатична баба, висока метър и осемдесет, която е сътрудничила на Съпротивата през Втората световна война, прекосявайки гори и планини, за да предава съобщения, скрити в бебешка количка. Възхищавам ѝ се за това.

Наблюдавам я съсредоточено, докато прехвърля насам-натам вълната. Не познавам Мами с друго лице, освен с това, което има сега. Все едно съм си загубила паметта.

— Имала ли си любовник, преди да се запознаеш с Папи?

Въпросът ми, изглежда, не я изненадва. Отговаря ми спокойно, без да се разсейва от плетивото.

— Дядо ти е единственият мъж в живота ми. Омъжих се за него, защото не можех да направя друго. Но се научих да го обичам. Запомни: както се казваше в един филм, жена без образование има две възможности в живота, или женитба, или проституция, което в крайна сметка е едно и също, не мислиш ли? Никога не съм лягала с друг мъж, ако това имаш предвид, дори и преди да познавам дядо ти.

— А ако можеше да започнеш отначало, какво щеше да направиш?

— Ами щях да си легна с целия свят, момичето ми — отвръща ми, смеейки се.

Вече знам откъде имам този либерален характер. Ставам и ѝ лепвам две целувки като благодарност за искреността и за съучастничеството, което току-що ми засвидетелства.

— А! И ти позволявам да ми пишеш и да ми разкажеш за всичките си чукания, момичето ми.

— Обещавам.

1 април 1997 г.

Есперанса, Есперанса, знае да танцува само ча-ча-ча.

Есперанса, Есперанса, знае да танцува само ча-ча-ча.

Радиото в таксито, което взех от летището в Барселона, дъни с все сила. Наложил се дори няколко пъти да изквича в ухото на таксиджията, за да чуе адреса. Дори не му хрумна да намали. Колата е пълна с религиозни предмети и със снимка не знам кой си светец, окачена на огледалото за обратно виждане. В задната част дори кученцето от шейсетте години, което клати глава и неуморно поздравява колите след нас, има на шията си кръст.

— От ла Франс ли сте? Веднага разбрах, госпожице. И? На почивка по тия места, а?

Той не е виновен горкият човек, но нямам никакво желание да влизам в разговор, така че само кимам. Изглежда, не разбира, защото продължава да говори:

— Аз говоря *un petit peu* френски. А също и *speakin inglis*.

— *Speaking english* — поправям го.

— Какво? А, точно така, *speakin inglis* — повтаря гордо. — На младини отидох в Англия да работя като готвач и там понаучих малко езика. Но минаха много години и почти нищо не помня. Но виж, продължавам да готвя за жена си. Не може да се оплаче. Всяка неделя ѝ приготвям фидеуа^[1], знаете ли? Не е толкова лесно да се направи добра фидеуа, както му се полага.

След като ми разказва всичко за кулинарните вкусове на жена си, за професиите на синовете си и колко добри момчета са, знаете ли, и колко добре са приели снахите му в селото, се сбогувам с него, като му оставям тлъст бакшиш.

Късно е, но може би все още ще намеря банковия директор от онази вечер. Искан ми се да го видя и да направя това, което не посмях на вечерята предишния път. Обаждам му се по телефона, включва се гласова поща и аз нито припряно, нито бавно оставям съобщението.

— Обади ми се на 644444442, по всяко време.

По всяко време ли? Ще си помисли, че нещо се случва или че съм откачалка. Все едно. Така ще разбере дали наистина го интересувам.

Един през нощта — и нищо. Два, все още нищо. Три, не мога повече и отивам да спя. Четири и половина, още се въртя в леглото, без да затворя очи. Пет без петнайсет, отивам да пишкам. Пет, за бога! Няма начин да заспя. Пет и петнайсет, изяждам няколко шоколадови кремчета, ще повторим ли? Абсолютно нищо. Тази нощ не мога да спя,

така че ставам с уморено лице и такова желание за секс, че дори и ръката ми няма да може да го утоли.

2 април 1997 г.

Денят ми мина твърде зле заради умората от безсънната нощ. Сутринта бях в лошо настроение, освен това трябваше да подготвя и пътуването си до Перу с всичките му формалности. Колегите ми нищо не ме попитаха, не посмяха, но очевидно съм била толкова бледа, че Марта, секретарката, ме попита дали нямам нужда от малко глюкоза тип кока-кола, да възстановя силите си.

— Мразя я! — казвам ѝ, без да вдигам поглед от компютъра.

Съчинявам факс, с който искам среща с една перуанска компания. „В очакване на нашата кока-кола, с уважение.“ Препрочитам го и си давам сметка, че трябва да го коригирам.

— Марта, моля ти се, не ме разсейвай повече, защото върша глупости — упреквам горката Марта, която си отива с въздишка и затваря безшумно вратата на кабинета ми.

Не мога да изпратя факса. Сверявам цифрите, за да се уверя, че не съм се объркала, и отново го изпращам. Накрая успявам. Надявам се да получа бърз отговор. Вече имам няколко предвидени срещи, но не ми се тръгва от Испания, без да съм планирала и уточнила всичко.

Следобед Андрес, шефът ми, ме вика в кабинета си, за да прегледаме програмата ми.

— Е, малката? Готова ли си за предстоящото пътуване?

Защо упорства да ме нарича „малката“? Андрес е на около шейсет години, а аз съм с повече от трийсет по-млада, но само работим заедно. Отношението му често ме кара да се чувствам като малко момиченце. Има гъста, твърде дълга коса с много бели косми и бих се обзаложила, че допреди няколко години е бил много опасен женкар. Сега охлювът със сигурност се е завърнал в черупката си. Затова единственото, което му остава, е да възприеме тази бащинска поза.

— Какво ти има днес? — пита ме, като си сваля очилата и притваря малките си очи.

— Нищо ми няма, Андрес. Прекарах лоша нощ, нищо друго. Защо днес всички сте се наговорили да сте срещу мен?

— Добре, да оставим това. Помни, малката, че искам да се видиш с всички там.

— Да, да. Бъди спокоен. Ще продам душата си на дявола, ако е нужно. Нали ме знаеш. — Опитвам се да го успокоя с тази фраза, на която и сама не вярвам.

— Ако нещата се усложнят, ще ти пратя някой да ти удари едно рамо.

Изхвърчам от кабинета му като ракета, защото времето ме притиска, а имам още много неща за вършене. На излизане за малко да падна върху бюрото на Марта, спъвайки се в куп папки, захвърлени на пода. В този миг мобилният ми звъни.

Без дъх и в лошо настроение — Марта го е забелязала и се гмурва в бумагите си, за да не срещне погледа ми, — отивам в кабинета си. Твърде късно. „Обадете се на 123, получени съобщения: 1“, показва екранът на мобилния. Много изнервена, се обаждам на гласовата си поща, без да успея от първия път. Нервите често ми правят лоши номера. Успокой се, казвам си. Успокой се, така нищо няма да направиш.

„Обажда се Кристиян. Оставила си ми съобщение на мобилния вчера вечерта. Само ти връщам обаждането.“

Това е моят банков директор. Затварям моментално плъзгащите се врати на кабинета си и набирам номера му.

— Здравей, Кристиян, аз съм.

— Каква бързина! — казва ми изненадан.

Ако знаеш колко ми се иска да си легна с теб, мисля си.

— Вчера се върнах от Франция и исках да те чуя. Как си?

— Добре, много работа, но за щастие аз съм привилегирован. Винаги свършвам в ранния следобед.

— Какъв късмет! И какво правиш цял следобед? Сигурно имаш много свободно време, а?

Искам да науча повече за него и дали може да ми направи местенце в програмата си за деня.

— Спортувам. Пазарувам. Понякога отивам да пийна нещо в някой бар с красива приятелка. Какво ще правиш утре в късния следобед?

Добре, мисля си. Иска да ме види.

— Ако искаш, да се уговорим. Не знам в колко часа ще свърша, но ще ти се обадя, щом изляза от работа. Какво ще кажеш?

— Дадено. До утре — отговаря той.

Когато излизам от офиса, над града се излива потоп. Не съм си взела чадър, защото цял ден времето беше хубаво, и точно на излизане трябва да се превърна в малък Ной без ковчег. Все ми се случва едно и също. Всички се юрват да бягат като луди, прескачайки локвите, които са се образували по тротоара. Аз решавам да вървя. Няма смисъл да се тича, без чадър и при тия едри капки и без това ще подгизна до кости. Освен това обичам косата ми да е мокра, когато е горещо, и мириса на мокър асфалт. Този дъжд ми напомня уикендите ми на село, с баба и дядо, когато бях малка. А също и онази лятна ваканция, прекарана с приятелката ми Ема.

Когато отварям вратата си, съм мокра до кости. Имам нужда от топла вана с много соли.

В коридора свалям всички дрехи — дори от сутиена ми тече вода, — после отивам гола до дневната, за да пусна диск на Лорена Маккениг, „The visit“, наливам си чаша червено вино и паля много ароматизирани свещи в банята. Докато звучи поема на Шекспир, рецитирана под акомпанимента на арфа, аз се потапям във ваната. След час кожата по ръцете и стъпалата ми ще е абсолютно набръчкана. Прекрасно е! Бих искала да умра така. Признавам, че много пъти съм си представяла как ще стане. Мисля, че прилича на дълъг сън за едно вътрешно пътуване на душата. Несъмнено болката е това, което плаши хората. Но смъртта не може да бъде болка, щом болката е физическа, а смъртта — окончателното състояние, в което загубваме обвивката си. Имам си своя теория за това, което сигурно се случва, когато човек умре. Ние сме чиста енергия и след смъртта всички наши атоми се смесват с останалата част на Вселената. Нашата собствена енергия се слива с Космоса. Нито Рай, нито Ад. Ние сме космическа единица или просто целия Космос. Така се чувствам аз, когато правя любов. Чувствам, че енергията ми се смесва с тази на другия човек, и това ми позволява да пътувам и да се слея с Космоса. Енергията на оргазма е малка част от мен самата, която си отива и накрая се смесва с Вселената, а когато свърша отмаляла, се връщам към човешкото си състояние. Това е звездно пътуване на клетките ми, които остават разпръснати завинаги, пленници на едно енергетично вълнение, което

не умея да управлявам и непрекъснато ме зове. Затова все искаме да повторим това изживяване. За да го разберем по-добре. Обаче аз никога нищо не успявам да разбера. Това е една малка смърт, която всеки път искам да опитомя. Това е изразът, който ние, французите, употребяваме, за да назовем поетично оргазма. Всеки любовен акт е начин да се доближа до това състояние на екстаз. Но никога не мога да го уловя и съм осъдена да го повтарям многократно, за да го разпознавам по-добре. С други думи, това е планина с пропаст, в която никога не падам, с един крак на земята, а с другия в нищото. И тялото ми се клатушка между човешкото и божественото като автомат.

Часът е единайсет вечерта. Когато излизам от банята, виждам съобщение от Кристиян.

„Дъжд, шампанско, кожата ти... Защо се чувствам толкова възбуден?“

Несъмнено Кристиян умее да провокира с подсказващи послания.

„Като се видим, съм твърдо решена да науча всичко за многоточието“, пиша му в отговор.

„Лека нощ...“, отвръща ми и отново слага многоточие, иска да затвърди ефекта на думите си в ума ми.

Умен мъж, няма съмнение.

Лягам си и имам проблеми със заспиването. Съобщенията му побъркаха всичките ми хормони и не знам ще имам ли търпение до утре.

3 април 1997 г.

Имам среща с Кристиян в късния следобед и вече знам, че нищо няма да се случи, защото съм в цикъл. По дяволите! Дойде ми тази сутрин без предупреждение. Избърза, сякаш за да ми даде да разбера, че тялото ми се нуждае от малко почивка и не може повече. Трябваше да отменя срещата още сутринта, но не можах да го направя. Твърде много ми се иска да го видя.

След интересен разговор за френско вино и мезета той ме кани да потанцуваме в най-модната дискотека в момента. Когато гледам някой да танцува, ми е достатъчен само един поглед, за да разбера чувствен ли е, или не. В случая на Кристиян няма място за съмнение.

Много хубаво танцува. И... дъжд, шампанско, кожата му... И изчезвам.

Изчезвам на някакво паралелно място, huit-clos^[2] в будно състояние, където тялото ми вечно се разтапя в палто от кадифе, където удоволствието надхвърля границите на поносимото и се превръща в диамантени капчици в крайчетата на очите, където докосването на ръцете му е като крила на пеперуда, където стрелките на часовника се въртят двайсет и четири часа, а аз оставам да вися на тях.

Всичко започва с един френетичен танц, сред смехове и кокетирание с едни приятели, които срещаме в дискотеката. Чашите ром с кока-кола или лимон са по-силни от музиката, която гърми от високоговорителите на заведението. Аз танцувам върху фина копринена нишка като малък въжеиграч, уловена между члена му, който ме докосва, набъбнал в слипа и панталоните с италианска кройка, и погледа на един непознат, който наблюдава моето твърде предизвикателно поклащане. И постепенно падам. Губя контрол. Искам да се чувствам жива.

— Опитоми ме! — прошепвам му с поглед.

Аз, иронична, търся специален човек, мъж, способен да изразява чувства в секса. У тях, пред чаша чай от тропически плодове, губя съзнание и се оказвам с разтворени крака пред член, твърде едър за моето лоно, но превъзходен. Три дълги часа ми отнема да обходя с устата си надлъж и на шир този месест вибратор. Превърната в призрак от комиксите, обвита цяла в чаршафи, оставям го да ми каже, че го подлудявам от наслада, и му го лапам, докато усетя, че облива всяка от пломбите ми, които колекционирам от дете.

Имам две запушалки в скритата си чувственост. Засрамена, бързо премахвам едната, седнала на бидето, а другата ми слага той, с помощта на опитната си ръка. Твърде възбудена, се оставям да бъда водена като кукла на конци от волята на висша сила.

Не ми пречи грапавата му брада, когато се навежда, в акт на щедрост, към центъра на тежестта на женското удоволствие, забравяйки, че интимното трябва да бъде спечелено, никога не може да бъде откраднато просто така. Но той притежава изключителна чувствена дарба, която го прави опасен, а очите ми само могат да одобряват това, което се случва.

Той също не се дразни от несъвършената ми епилация, свидетелство за това, че нищо не е планирано, че всичко струи, защото така трябва да бъде. Цялата стая излъчва неописуем аромат.

— Това е розова есенция — казва, отгатвайки мислите ми.

Постепенно всичко се смесва. Ром вечерта, чай след полунощ, розова есенция на зазоряване. Черна бутилка „Армани“ при всяко от отиванията ми в банята, мострата *bagnoschiuma*^[3] от италиански хотел „Мелиа“, която се пропива в кожата ми при душ, взет набързо, за да не загубя нито миг от неговото присъствие. Тези мирис и аромати текат по вените ми и междуременно коварно и с адска скорост се възпроизвеждат левкоцитите в кръвта ми.

Изтезава устните ми, защото не умее да ме целува по друг начин, и това ми докарва малка рана в устата. Смуче устните ми като куче, което се радва на господаря си, след като го е намерило отново и е установило, че никога не го е изоставял. Хапе врата ми като разгонена котка, която признава само животинското възпроизводство с това така ритуално действие, присъщо на котките. А моята кожа е настръхнала. Косми с нарушен растеж, щръкнали в продължение на часове, сутринта лежа, отдадена на плътските удоволствия, върху килим с толкова черни нишки, че контрастират с бледността на тялото ми.

Оставя ме набързо пред жилището ми. Качвам се като зомби и внезапно, без да искам, се превръщам в импровизирана Дюрас^[4], обсебена до живот от любовник, който я подлуди на петнайсет години, осъдена да опише страст, която я прикова завинаги към този миг от юношеството.

[1] Морско ястие от риба, морски дарове и фиде. — Б.пр. ↑

[2] Вероятно става дума за *huis clos*, фр. „затворени врати“, намек за прочутата пиеса на Жан Пол Сартр, „При затворени врати“. — Б.пр. ↑

[3] Пяна за къпане (итал.) — Б.пр. ↑

[4] Маргьорит Дюрас (1914–1996), френска писателка, драматург, киносценарист и режисьор, едно от емблематичните имена във френската литература и култура на ХХ в. Любовта и секса са сред основните ѝ теми. — Б.пр. ↑

ЗАМИНАВАМ В КОМАНДИРОВКА

4 април 1997 г.

Скъпа Мами,

Пиша ти това писмо, за да ти кажа, че вчера през нощта видях звездите. Отблизо. Да. Отблизо. Дори почти докоснах една с ръка, но беше падаща и отлетя.

С две думи, искам да ти кажа, че вчера правих невероятен секс, един от най-страхотните в живота ми. Помислих, че ще се зарадваш да го чуеш. Легнах си с един мъж, когото бях виждала само два пъти, запознахме се случайно в една банка. Но беше вълшебно. Първия път нищо не се случи. Мисля, че стана така, защото и двамата не го искахме. Но вчера преспах с него. Излязохме да пийнем по нещо и после да се поразходим. Тогава той ме заведе у тях. Има страхотен апартамент, на последния етаж, целият опасан от огромна тераса, точно както ми харесва. Липсваше само едно тантуресто коте, което да се разхожда от стая в стая като Бигуди. Бях го предупредила, че точно тази нощ не мога да го направя, защото тъкмо ми беше дошъл цикълът.

Бе всичко друго, но не и хигиенично... Какъв срам! Но той ми каза, че понякога възбудата е по-силна от обстоятелствата и трябва да ѝ се отдадем. Съгласих се. През твоята младост и вие ли бяхте такива животни? Направо разби всичките ми представи. Оттогава не спирам да мисля за него. Каквато съм вятърничава, дали не се влюбвам в един тип само защото се чука вълшебно. Честно казано, Мами, идеята не ми допада. Какво да правя? Ако ми се обади отново, мислиш ли, че трябва пак да изляза с него? Кажи ми нещо, моля те. Имам нужда от съвета ти.

Изпращам ти огромна целувка. Пази се много.
Твоето момиченце
П.С.: Следващата седмица заминавам за Перу. Като
стигна, ще ти пратя факс с адреса, ако искаш да ми пишеш.
И картичка на Мачу Пикчу, знам, че много ще се зарадваш.

6 април 1997 г.

Часът е четири следобед, а Кристиан още не ми се е обадил, нито ми е изпратил съобщение. Мамка му! По цял ден мисля само за него. Дали не се влюбвам? Защо така ме пренебрегва? Да не би да не му е харесала нощта с мен? Но защо тогава каза, че било върховно. Само думи...?

Умът ми препуска с хиляда километра в час и не преставам да си мисля какво ли прави той в такъв слънчев ден. Може би е на плажа с онези негови приятели, дето ги засякохме в дискотеката, и ми се подиграва как разтварям пръстите на краката си, когато свършвам? Само като си го помисля, и самочувствието ми отива на кино. Можеше да ми се обади, за да ми каже пак колко му е харесала нощта с мен. Жените обожават да им повтарят отново и отново такива неща. Аз не правя изключение. Кристиан изобщо не е психолог и ме разочарова. Не искам да бъде баща на децата ми, но поне да направи жест да звънне. Има ли значение? Щом не се обажда, значи не си е струвало.

За всеки случай изваждам от един шкаф в хола много полезна книга за спешни случаи като този. Казва се „Как да преодолеем зависимостта си от други хора“, на Хауърд М. Алперн. В съдържанието чета: „Някои хора умират вследствие на вредни за тях връзки. Искате ли да сте един от тях?“

Какво правя? Виждала съм го само два пъти. Може би е искал просто да прави любов с някого, без усложнения, и съм се появила аз. Защо се изяждам отвътре заради този мъж?

Не ми е лесно да го кажа, но определено искам отново да спя с него. Ще прочета тази книга и ще си повтарям афоризмите от последните страници. Не се влюбвам. За нищо на света не съм влюбена. Никак даже.

В един сутринта лежа разчекната на дивана с книгата върху носа ми. Заспала съм в неудобна поза и цялото тяло ме боли. Влачейки крака в джапанките, все още замаяна, тръгвам към банята, за да си измия зъбите. Страницата на книгата буквално се е отпечатала върху дясната ми буза. Лягам си в ужасно настроение, решена утре окончателно да изтрия номера на Кристиан от тефтера си. Точно това си беше: една падаща звезда.

10 април 1997 г.

— Трябва да тръгваш вече! На мига! — крещи ми Андрес с очилата в ръка.

Всеки път, когато придобива този проклет сериозен вид, шефът ми затваря очи, все едно не иска да гледа този, който е срещу него. Врещи, но отказва да поеме отговорност за втрещените лица срещу него.

Днес седи на масата в кабинета си и рисува хиляда фигурки по ъглите на листата — спирали, триизмерни кубове и маргаритки. Накрая листата се превръщат в неизползваема черна маса, защото той отново и отново повтаря с химикалката нарисованите линии. Интересно за психиатричен тест.

— Но те дори не са ми отговорили за срещата, която поисках — възразявам му.

— Не искам да знам. Не ме интересува, че не си си приготвила куфара, нито пък че графикът ти е попълнен. А най-малкото, че си в цикъл. Вече отлагахме това пътуване няколко пъти. Когато прие този пост, знаеше, че трябва да си готова да импровизираш. За какъв дявол ми трябваше да наема жена? За какъв? — пита той Марта, която тъкмо влиза в кабинета и му носи да подпише някакви документи.

Марта трепери и не смее да се приближи до масата. Андрес е много ядосан, спор няма, защото цялото му лице е кървавочервено и прилича на змей, който всеки миг ще започне да бълва огън и ще ни направи и двете на въглен. Аз искам да се изпаря колкото се може по-скоро и правя ситни крачки към вратата, но Андрес е решил да вдигне скандала на живота ми.

— Не съм приключил с теб. Когато стигнеш там, искам да вървиш по петите на „Принса“. Бавни са и ако не ги ръчкаш всеки ден,

ще те забравят. Нищо че ще изглеждаш досадна, ясно ли е, малката?

— Да, Андрес — измънквам, докато гледам как треперещата му ръка натиска химикалката марка „Бик“ върху хартията.

Удря я с такава сила, че се появяват дупчици по листа.

— А сега изчезвай! Оправяй куфара и марш на летището. Самолетът ти излита в пет следобед. Билетите са у Марта. Прати ми факс, като пристигнеш. Късмет, малката!

Излизам от офиса и в последния моментхващам такси, което ме оставя точно пред нас. Има някаква тълпа пред сградата и трябва да помоля няколко пъти дванайсетината души, които чакат пред стълбището, за да ми направят място.

— Какво става тук? — питам една фалшива блондинка с обица на носа и червило цвят фуксия^[1], която явно е част от групата.

— Чакаме Фелипе, от апартамент А. Но още не е дошъл, така че се налага да го изчакаме на улицата.

Фелипе е един от съседите. Не мога да кажа с какво точно се занимава, но има фирма в апартамента. Виждала съм го много пъти, но само сме се поздравявали. Изкачвам стълбището до апартамента си, като взимам по четири стъпала наведнъж, отварям енергично вратата и се втурвам да си оправя куфара. Как мразя това! Зная от месец, че ще пътувам, но още не съм решила какво да взема. Разбърквам всичките си дрехи, а от шкафа изброявам колко чифта бикини и сутиени ще ми трябват. В същото време намирам телефона на „Такси Мерцедес“, за да ме чакат направо пред апартамента, който мигновено заприличва на зле аранжиран бутик за дрехи. Мразя да се приготвям за пътуване в последния момент. И за капак трябва да седна няколко пъти върху куфара, докато успея да го затворя. Ами тайната комбинация? Коя е комбинацията за катинарчето? Не мога да се сетя! На ръба на припадъка и с таксиджията, който звъни на домофона, изваждам всички дрехи от куфара. Нямам избор, освен да взема друг, защото не си спомням проклетата комбинация. Мразя се за това. В тези неща съм пълен ужас и все ми се случва, когато най-много бързам.

С разбити нерви заставам пред огледалото в банята с лице на малък, не особено вдъхновен Буда и започвам да правя упражнения за дишане през корема, които, предполага се, трябва моментално да ме успокоят. Обикновено винаги сработва. Докато търся няколко презерватива, които да хвърля в куфара, виждам факс от приятелката

ми Соня, който до момента не съм имала време да прочета. Ще го направя в самолета. Слизам с асансьора. Качването по стълбите е полезно за поддържане на стегнато дупе, но да се слиза по тях няма никакъв смисъл. Отново се сблъсквам с групата хора, които още се тълпят пред входа. Докато таксиджията слага нещата ми в багажника, не мога да се сдържа и питам същата блондинка:

— На интервю за работа ли сте? Всички наведнъж ли ви е извикал? — Искам да разбера повече за Фелипе.

— Не, не. Идваме да репетираме. Но само той има ключове — отговаря ми, сякаш причината да чакат така е напълно очевидна.

Изведнъж работата на Фелипе много ме заинтересува и продължавам да питам, докато се качвам в таксито:

— С какво се занимавате?

Лицето на блондинката засиява от удоволствие. Един много висок мъж от групата се приближава до нас, за да се включи в разговора, а аз влизам в таксито, затварям вратата и свалям стъклото.

— Професионални актьори сме — обяснява ми блондинката и гордо вирва малката си брадичка.

И добавя, за да задоволи любопитството ми, което вече не мога да скрия, или може би за да го възбуди още повече:

— Фелипе продава късчета живот.

Таксиджията ми хвърля нетърпелив поглед в огледалото за обратно виждане, намеквайки, че е паркирал неправилно, и тръгваме с пълна газ.

Точно преди да се кача в самолета, една секунда преди да изключа мобилния си, получавам съобщение. От Кристиян е. „Искаш ли да вечеряш с мен довечера?“ Господи! Напускам испанската територия с две загадки: какво беше това с късчетата живот на Фелипе и какво ще правя сега с Кристиян? Каквато съм любопитна и нетърпелива, не знам дали ще понеса да получа отговорите на толкова въпроси чак когато се върна.

Вече от няколко часа летим, аз ровя в найлоновия плик, пълен с неща, които купих от безмитния магазин, и се мъча да понеса хъркането на полуплешивото изпотено прасе, което седи до мен. С изражение на погнуса се обръщам да го видя и ужасена откривам, че главата му се накланя към рамото ми. Хич да не му хрумва да се обляга на мен!

Опитвам да се. Разсея, защото с всеки нов вираж все повече ме хваща страх от летене. Спомням си за факса на Соня и зачитам.

Скъпа Вал, вулгарно е, ужасно, но поне ще ти оправи настроението днес...

Соня.

Никога няма да се промени. Соня ми е приятелка от около три години и за това време ме е убедила, че винаги има точното съобщение в точния момент. Работи като началник производство в едни фармацевтични лаборатории и прекарва живота си обсебена от мисълта да получи повишение. Когато я срещнах за пръв път, веднага си спомних героинята в едно японско аниме, Канди, което излъчваха по френската телевизия, когато бях малка. Канди винаги носеше минижупи и ботуши до коленете. Соня е абсолютно същата. Кожата ѝ е бяла като порцелан, има огромни очи, обрамчени от безкрайни черни мигли, и чипо носле с хиляди лунички. Лицето ѝ е съвършено гладко, без нито една бръчка. Винаги носи поли на порядъчно момиче и равни обувки, които правят непропорционалното ѝ тяло да изглежда като пръчка. Но Соня е доказала, че може да бъде истински пожар. И от цяла вечност отчаяно търси любовта на живота си. Тъй като не я открива, често изпада в продължителни депресии. А когато се умори да се гледа в такова състояние, се отдава на това да разсмива хората. После отново потъва в отчаяние.

Започвам да броя получените страници, почти пет са. Не мога да повярвам, че има време да напише толкова дълго писмо в офиса си. Това е факс с вицове за мъже, нещо като каталог на основните и най-непростими грешки на мъжете в леглото. Понеже има твърде много плява, използвам техниката на бързото четене, която научих в университета, за да хвана най-забавното.

Малко след това решавам да го оставя. Соня вече се чуди какво да измисли, за да е остроумна. Но поне ми помогна да забравя присъствието на дебелака до мен, който изведнъж се събуди и наднича над рамото ми да види какво чета. Погледите ни се срещат и по устните му се изписва лека съучастническа усмивка, на която не отговарям, защото не желая.

Заглеждам се с голямо внимание в един екран, на който е показана картата на света и местоположението на нашия самолет. Вече сме над американския континент и с тази представа успявам да загърбя потиснатостта си от последните няколко дни, между избухванията на Андрес и обсебеността си от Кристиан.

Летището на Лима прилича на пазар за плодове и зеленчуци. Такъв хаос цари, че щом стъпвам на перуанска територия, главата ми се замайва, докато най-сетне успея да мина през паспортния контрол, обменям перуански соли^[2] и повличам куфара си към изхода. Когато вратите на летището се отварят навън, ме връхлита неприятна, влажна горещина, която подсказва за нощи на потене и стомашни разстройства. Трудно ми е да дишам, а въздухът е наситен с ужасна миризма на изгнили плодове. Отчаяно се оглеждам за такси с климатик и се спирам на колата на един много нисък мъж, облечен с блуза от груб лен и панталони в казармено зелен цвят. Попива с кърпа капчиците пот по челото си, после забива поглед в нея, все едно е открил имане. Щом ме вижда, прави знак с ръка, че е свободен. Изобщо не се колебая и се приближавам.

— Отивам към хотел „Пардо“, в Мирафлорес. Имате ли климатик в колата?

— Разбира се, сеньорита. Качете се, бързо ще ви закарам — отговаря и междувременно буквално изтръгва куфара от ръцете ми.

Климатикът на таксито се състои от няколко малки перки, поставени на облегалката на шофьорското място в посока към пътниците, въртят се с усилие и бръмчат като разгневени пчели. Въздържам се от коментар. По-добре това, отколкото нищо.

Град Лима представлява огромен бордей, в който множество къщи на път да се срутят имат разпънати найлонови чували вместо покрив. Не си представях това. Жадно се оглеждам за поне една красива къща, една представителна сграда, за деца с морскосини униформи и дълги чорапи, които да излизат от училище, но не откривам. Вместо тях изникват малки мръсни лица с изсъхнали по тях сополи. Таксиджията ми сочи с пръст морето и плажовете на града. На един светофар се обръща към мен и казва:

— Никога не отивайте да се къпете там, сеньорита. Всички плажове на Лима са замърсени. Ще трябва да излезете извън града, за да ходите безопасно на плаж.

Поглеждам потресена към безкрайните сметища, които покриват плажната ивица, и с ужас установявам, че там има хора, които с навити до коленете крачоли, тършуват из боклука, оставен от други. Прилошава ми и моментално обръщам глава, за да не повърна в таксито. Инстинктивно бръквам в чантата си за международната карта за ваксинации и преглеждам всичките изписани на ръка дати на инжекциите. Пътуването в таксито ми изглежда безкрайно, а не се осмелявам да погледна отново през прозореца от страх да не видя онзи ужас точно под носа си. Най-сетне стигаме до един хотел, чиято фасада говори за луксозно обзаведени стаи, и след като се сбогувам с таксиджията, отнякъде изниква пиколо с костюм в червено и черно и лъснати до блясък обувки.

— Добре дошли в хотел „Пардо“, сеньорита — казва ми много любезно.

На рецепцията вече знаят за пристигането ми и ми подават ключовете на един апартамент, който гледа към вътрешния двор на сградата, както съм помолила. Най-накрая ще намеря малко спокойствие. Стаята е боядисана в бежово, с кафяв кожен диван в ъгъла. Огромното легло е току-що оправено и лягам за момент, за да възстановя изгубената по време на полета и безкрайното возене в таксито енергия. Но изведнъж в съзнанието ми изплува първата мисия, която трябва да изпълня и която е спешна: да се обадя на Принса.

Не го откривам, така че оставям съобщение. Решавам отново да сляза на рецепцията и момичето, което ме посрещна на идване — една мургавелка, която постоянно се усмихва и казва, че името ѝ е Ева — ми предлага да наема екскурзовод и да разгледам града.

— Имаме много и на много добри цени.

Преди да успея да реагирам, вади списък и го пъха под носа ми. Нямам никакво желание да наемам гид, но едно име привлича вниманието ми, защото има същата фамилия като онзи испански писател:

Рафаел Мендоса^[3]

Екскурзовод
Фотограф в „Пренса и Камара“
Тел.: 585863
Мобилен: 359357934

— Познавате ли Рафаел Мендоса? — питам Ева.

— Рафаел е съвършен професионалист и чудесен фотограф. Може би бихте искали снимки от Перу?

Лицето ѝ грейва, докато произнася името му, и без да ме попита, вече набира номера му.

— Рафа, аз съм Ева, от хотел „Пардо“, спешно е. Имам работа за теб.

След обещанието на Ева, че ще се запозная с Рафа на следващия ден, вземам асансьора. Имам такова желание за секс, че не мога да го изразя. Може би е заради напрежението от толкова часове полет. Стигам моя етаж и докато търся ключовете от апартамента, чувам глас:

— Добър ден, сеньорита. Какво съвпадение, че сме в един и същ хотел!

Все още не съм видяла лицето му, но погледът ми се спира на нивото на устните му и няма нужда да виждам нищо повече. Вече съм разпознала съучастническата усмивка на тази малка цинична уста, която преди няколко часа точеше лиги по краката ми в самолета. Полуплешилото прасе вече отключва вратата на стаята си. Спирам за миг да го погледна и той ми казва:

— Искате ли да влезете за малко и да пийнете нещо с мен?

С изненада откривам, че съм отвърнала, че искам, много любезно от негова страна и колко странно, че сме се настанили в един и същ хотел. Вратата се затваря зад гърба ми. Той ме кани да седна на дивана, който е абсолютно идентичен с онзи в моята стая. Двете стаи се различават само по цвета на стените, които тук са крещящо — жълти, с пак такива завеси.

— Какво предпочитате? Шампанско, червено вино...?

— Уиски — отвърщам, без да се замисля.

— Чисто или с лед?

— С лед, ако обичате.

Прасето поръчва лед от румсървиса и докато си налива чаша шампанско, започва разпит относно причината да съм в Перу.

— Работа в рекламна агенция — обяснявам му, като се старая да се държа любезно.

В края на краищата се оказва свестен човек. Причината да ме погнуса, когато го видях, беше, че е дебел. За няколко секунди се чувствам виновна.

— Ами вие?

— Работа за една телефонна компания. Информатик съм и идвам да инсталирам едни програми в перуанския ни филиал. Знаете ли, че фирмата ни е вложила два милиарда песети в Перу? — пита той като учител, който иска да провери дали ученикът му се е подготвил добре за изпита.

— Да, логично е. След краха на Сендеро Луминосо^[4] все повече чуждестранни фирми инвестират тук. Това е много полезно за страната. Мисля, че само вложенията на вашата компания формират петдесет на сто от всичките чужди инвестиции, ако статистиките са верни.

В погледа му прочитам „отличен“. Някой чука на вратата. Прасето поема кофичката с лед от ръцете на сервитьора и затваря вратата с левия си крак. Изглежда ловък въпреки многото килограми.

Налива ми чаша уиски, като през цялото време ме гледа право в очите.

— Колко време ще останете тук? — Всичко иска да знае.

— Около петнайсетина дни, мисля. Зависи колко време ще е нужно, за да се видя с всичките ни клиенти. Понякога някои от тях отменят срещите и ги отлагат във времето, което прави графика ми много несигурен.

Моля за още едно уиски. Прасето, чието име е Роберто — така пише на визитната картичка, която ми подаде с такова изражение, сякаш е най-ценното съкровище, — ми носи новото питие и го изпивам бързо, но на малки глътки.

Втората чаша започва да действа и усещам гъдел, който се изкачва по краката ми и се натрупва в срамната ми кост. Топлина обзема гръбначния ми стълб и се излъчва по гърба ми до тила. Той продължава да говори, а аз събличам блузата и сутиена си. Роберто внезапно спира своя монолог, очевидно изненадан. Без да каже дума,

той се хвърля върху гърдите ми и започва да ги натиска, сякаш се опитва да спадне топка. Изведнъж започвам да се чувствам като гумен кокал за кучета. После, скимтейки от удоволствие, хваща лявото ми зърно между палеца и показалеца си като човек, който се опитва да си намери радиостанцията между четирийсетте възможни. Ненавиждам това, но не го спирам. Ще бъда честна: търсех си го, когато приех да дойда в стаята му.

Толкова е недодялан в ръцете, че когато стига до слабините ми, пръстите му се оплитат във връзките на бикините. Помагам му и ги свалям сама, а той, приемайки това като директна покана към влагалището ми, прокарва ръка между краката ми и се опитва да вкара и петте си пръста вътре, сякаш съм камина, в която е скрил плячката от банков обир. Истината е, че е много непохватен, а лицето му е облято в ледена пот. Хрумва ми, че не се очертава незабравимо чукане. Най-накрая започва да си сваля дрехите. Но, достойно за новак в материята, сваля всичко друго, освен чорапите. От гледката ми идва да избухна в смях, но се овладявам. Без особен ентузиазъм започвам да оглеждам за пениса, но тоновете месища по корема му покриват точно тази част от тялото. Ще трябва да вдигне тази маса, за да може да осъществи сексуален акт. Иначе би било невъзможно. Без повече увъртане и без каквато и да било нежност, той вкарва малкия си член, който прекалено стегнатия и съмнително бял на цвят слип е притискал, и започва да се движи нагоре-надолу като бутало на машина. Въпреки несръчността му съм длъжна да му дам шанс. Лицето му е скрито във възглавницата, а ръцете — под дупето ми. Тялото ми започва да се тресе, но в същото време се страхувам да не свърша задушена от цялата тази маса.

Решавам да поема инициативата. Отдръпвам се от него, като се отгласквам с рамене назад, и той ми хвърля поглед, какъвто рядко съм получавала: на ядосан наемен убиец. Изобщо не ме пита дали съм добре.

— Какво правиш? Тъкмо щях да свърша — казва сърдито.

— Лягай по гръб — заповядвам му.

Тонът ми, изглежда, не му допада, но се подчинява, обръща се и ляга с отворени и леко повдигнати крака, като животно, което маха с опашка в очакване на милувка.

„Виждам, че обичаш да ти заповядват, дебеланко мой — мисля си и се усмихвам. — Правеше се на голям мъж, но това, което истински те възбужда, са властните жени. Трябваше само да го поискаш.“

Заставам права на леглото, обръщам се така, че да може да види цялото ми дупе, и сядам върху неговата малка гордост. Започва да вика, за да ме мотивира, точно като футболен треньор на стадион.

— Даа! Не спирай! Страхотно е! — джафка моят дебеланко.

— Сега ще разбереш колко струва една французойка — казвам му, като обръщам глава назад, за да види изражението ми.

— Даа! Да, да! — Гримасата, която се изписва на лицето му, ме кара да мисля, че вече е получил оргазъм.

Скоро свършвам и аз.

Моментално излитам от леглото, отивам в банята да видя в какво състояние са прическата и гримът ми, и се връщам в стаята да се облека. Моят дебеланко лежи изнемощял върху завивките. Не беше чак толкова зле, мисля си. Вече облечена, бръквам в чантата си за цигара и паля, като го наблюдавам и се чудя как е възможно този мъж да ми достави удоволствие.

— Какво вълшебство! — въздъхва Роберто.

Малкото косъмчета, останали от двете страни и по средата на главата му, са напълно мокри.

— Надявам се да го повторим.

Усмихвам му се вместо отговор и се изнизвам от стаята. В края на краищата тялото говори само за себе си. Това е моят начин да общувам с хората. Пък и днес свърших едно добро дело. Този господин със сигурност току-що загуби петстотин грама от теглото си, а аз с всеки път съм все по-близо до стълбицата за победители в маратона.

[1] Фуксия — градинско цвете с червеникаво — лилав цвят. — Б.пр. ↑

[2] Нов сол — перуанската парична единица от 1991 г. — Б.пр. ↑

[3] Едуаро Мендоса Гарига — известен съвременен испански писател. — Б.пр. ↑

[4] Сендеро Луминосо — перуанската комунистическа партия, създадена през 1960 г. от Абимаел Гусман и призната за терористична

организация. Активността ѝ драстично намалява след залавянето му през 1992 г. — Б.пр. ↑

ПРАВЯ СЕ НА ИНДИАНЕЦ

12 април 1997 г.

Като отварям вратата на стаята си и го виждам с риза на черно-бели карета, имитация на марката „Фасонабл“, изпитвам желание да се превърна в малък пул за игра на дама, за да обходя цялата предница и гърба му. Веднага ме вдъхновява за игра, в която част от правилата са по-нарушими от други.

Рафаел е красив като бог. Има дълга и фина черна грива, която носи вързана на опашка с ластик, и докато говори, постоянно намества непокорни кичури зад ушите си. Цветът на кожата му, синкаво-маслинен, би породил завист у не една жена на четирийсет, която прекарва живота си по плажовете на половината свят.

За Рафа цветът на кожата е без значение. За мене също. Даже напротив, индианските му корени ме привлякоха веднага. Зъбите му изглеждат като от слонова кост и на мига се усещам като участник в сафари пред африкански слон.

След като поговорихме колко ще струват няколко часа работа на ден като гид и заснемането на най-интересните неща в страната, го поканих на един лудешки уикенд, в който физическата му цялост е изложена на голяма опасност. И той го знае, но мисля, че е готов да поеме риска. Не се нуждая от никакъв гид, но вече съм го наела.

Обожавам интензивността на нашите срещи. Той дори не подозира с какво щастие ме дарява. Мотивира ме и ме вдъхновява.

Първия път, когато се срещнахме, се запитах дали кожата му е солена. После открих, че мирише на ванилена пръчица, от тези, които се използват за овкусяване на храни.

Докато правим любов тази сутрин, ми говори на испански, не на кечуа. Тази подробност показва добре прикривана стеснителност, иска да се дистанцира от себе си, като произнася думи на друг език, за да отрече лудото си желание да ме притежава. Звукът на речта му се хлъзга по стените на стаята и думите му връхлитат тялото ми, което се свива всеки път, когато някоя от тях прониква в ушите ми и гъделичка

евстахиевите ми тръби. И малко по малко ме омаломощава. Не мога да му кажа „не“. След любовта неизменно оставам пигментирана с фрази, устата ми се изпълва с въображаеми остатъци от сдъвкана кока и косата ми блести като никога.

Обичам чувствеността на устните му и докато смуча палеца на крака му, развеселена наблюдавам как го извива наполовина от удоволствие, наполовина от смях и как тялото му се разтърсва върху безупречните чаршафи на леглото. Хапя петите му като кученце, което забива зъбки в обувка. Лекият шум от допира на дървената табла до стената сигурно показва на съседа възпроизводствена активност, на която могат да завидят много двойки. Но това не е силният звук на безумното обладаване, като това на кроманьонец с женската му, а нещо по-деликатно, от което кожата ти настръхва. В много от тези случаи мисля за Роберто, моя дебеланчо.

Рафа често си играе да ме маже с мармалад от горчив портокал, останал от закуската, защото никога не ми е харесвал, и който държим в хладилника на минибара. Първо го облизва нежно от мен с върха на малкия си език, след това ми го вкарва в устата. А топлината, лъхаща от неговата уста, контрастира с температурата на мармалада. Кожата му е по-нежна от италиански мрамор и за пръв път имам на свое разположение едно напълно лишено от окосмяване тяло. Чувствам се горда да имам такъв образец в леглото си.

След много ласки и мигове на удоволствие той маха презерватива, пълнен до пръсване, и го оставя до леглото. Веднага си спомням грешката, която допускат много мъже, като оставят използвания кондом пред очите на всички, но този път му прощавам. Нещо повече, благодаря му с поглед, изпълнен с удоволствие от това, че ми подарява кристалната си сперма. Хващам кондома с два пръста и доближавам нос, търсейки аромата на морска вода, смесена с белтък, но долавям единствено миризмата на латекс, покрит с вещество, наречено SK70, което според етикета на кутийката увеличава чувствителността.

Когато излизам от душа, увита в наскоро купена електриковосиня хавлия, която оставя купища малки топчици по цялото ми тяло, заставам пред огледалото и с ужас констатирам, че някои са се скрили в най-интимните ми части. Като ме вижда така, Рафа се смее и вкарва пръстите си в най-скритите ъгълчета с

увереността на пластичен хирург, заел се да ме пренаправи изцяло, и започва деликатно да маха една по една тези упорити топчици, сякаш вади тръни от кожата ми. Днес се чувствам като Форт Апаче пред индианския вожд Седящия бик.

— Много си сладка, шефке — казва ми нежно.

А ти си личният ми тотем, мисля си.

18 април 1997 г.

Нощем е и Рафа кара към най-опасните хълмове на Лима. Когато го помолих да отидем там, ме погледна втренчено и каза:

— Дадено, шефке, но при условие че си вържеш косата и я скриеш, за да не видят, че си чужденка. Освен това ще взема оръжие, за всеки случай, и ще заключим вратите. През ум да не ти минава да излизаш от колата. Ясно?

— Ясно — отвръщам сериозно.

Не обичам да ходя с прибрана коса. Никога не съм харесвала да си правя опашки, нито плитки, въобще нищо. Имам комплекс към ушите си. В училище ми викаха Джамбо, защото ушите ми се подаваха през прекрасната ми дълга коса. Само Бог знае колко са жестоки децата. За щастие майка ми го забеляза и ме заведе да ме оперират, когато бях на десет години. Прекарах лятото на Коста Асул с превръзка, която покриваше цялата ми глава. А хората питаха майка ми дали съм получила черепна травма или съм болна от рак. Майка ми по цял ден си преплиташе пръстите, за да прогони такива болести, ако им хрумне да се появят ненадейно. Мисля, че хирургът не беше много добър, защото ушите ми още приличат на зелени листа, което продължава да ме комплексира.

Шосето — ако може да се нарече така — представлява терен, покрит с пръст, подобна на пясък, и има следи от оживен трафик. Колата ни се движи като кораб насред буря, но аз, интересно, не се страхувам много. Напротив, обичам това покачване на адреналина. Освен това се възбуждам от мисълта, че имам до себе си въоръжен мъж.

Виждаме в далечината светлини, които, изглежда, идват от къщи, накацали по върха на хълма.

— Спри колата! — казвам на Рафа.

— Какво? — Намалява малко и ме поглежда.

— Спри най-сетне тази кола! — Почти крещя и в тъмнината не мога да видя объркването му, но си го представям.

— Ако сега спра, няма да мога да подкарам отново, шефке. — Мъчи се да вложи много убедителност в обяснението си.

— Тогава ще я бутаме.

Моето решение на проблема, изглежда, не му звучи много убедително и не ми обръща внимание. Тогава хващам ръчната спирачка и с рязко и сигурно движение я вдигам, без да мисля за последствията от тази опасна маневра.

— Ти не си добре, шефке, може да катастрофираме — крещи ми той.

Бута ме и ми пречи да вдигна напълно спирачката. Колата внезапно спира.

— Какво ти става? — пита ме, почти ядосан от моята дързост.

— Искам да ме обичаш още сега, веднага.

— Какво? — Готов е да се разсмее.

Виждам, че разбира какво искам да кажа, но не се осмелява да допусне, че може да съм толкова нагла.

— Люби ме още сега, тук, насред шосето — казвам и се мъча да отворя вратата на колата.

Трудно ми е, защото колата се е килнала на един склон. Натискам няколко пъти, и най-накрая успявам. Скачам от седалката, сякаш съм в състояние на безтегловност, и заставам пред фаровете, да може Рафа да ме вижда по-добре. Може би ще събудя либидото му. Пейзажът е малко враждебен и всичко тъне в тишина. Никакъв шум. Никаква песен на птици. След малко Рафа също слиза от колата и застава зад мен. С една ръка ме бута към капака и вдига ризата ми. Усещам докосването на пръстите му, които рисуват малки осмици по гърба ми. Знакът на безкрайността. Комуникация на пчелите. От време на време намокря някой от пръстите си с език и отново подхваща тези акварели, докато стига до дупето ми. Нетърпеливо разкопчава копчето на панталона ми и той се свлича върху гуменките ми. С две ръце повдига задника ми, за да бъде влагалището ми на височината на фалоса му, който се изправя в мрака като желание на всемогъщия. В този миг в ума ми изникват образи от филм на ужасите, който гледах с приятели от университета. Казваше се „Митът за Кзулу“. Потресаващ! Беше история за чудовище,

надарено с член с необикновени размери, което изнасилва всички девственици, които му се изпречат на пътя. Всички умираха нанизани върху този гигантски пенис. Имахме навик преди частичните изпити да гледаме филми на ужасите, за да се разтоварим от напрежението. Тази нощ съм разтревожена, затова искам да провокирам Рафа.

Рафа започва клатенето напред-назад и между стенанията забелязвам, че е готов да свърши. Не му преча. Обичам, когато не може да устои. След малко започва моето издигане. Мисля си за падащата звезда, в която се превърна Кристиан, и за останалите мъже, преминали през живота ми, включително и за онези, които тепърва ще дойдат. Паметта ми никога не е била толкова ясна. Изпускам вик, който сигурно се е чул в бараките, кротко строени на хълма.

— Направи ми снимки така, със смъкнати панталони.

Рафа не чака да го моля и въоръжен с мощната си светкавица, изпразва третото си око върху силуета ми.

— Усмхни се — моли ме, приближавайки се още малко към мен.

Заемам различни пози, горда, че съм импровизиран модел за една нощ.

— Да си ходим! — нареждам му, вече съм уморена.

Качваме се в колата и след многократно натискане на съединителя успяваме да продължим пътя си. Когато стигаме до малкото селище на върха на хълма, гледката на Лима е несравнима. Куп деца наобикалят колата и ни следват тичешком. Спираме за малко.

— Направи снимки на града — моля Рафа. — И на децата. Може ли?

— Да, шефке, но стой мирна, моля ти се! Не искам да имаме проблеми с тези хора. Виж как ни гледат!

Започват да се събират хора, които излизат от барове, построени от дърво и картон, любопитни да научат кои са тези, дръзнали да се появят в територия, запазена само за бедните, за онези, които нямат нищо.

Виждам сателитни антени над бараките.

— Как може да имат сателитни антени? Дори аз нямам такава вкъщи в Испания! — питам напълно объркана.

— Правителството им прокара електричество и вода. Не е за вярване, но е така. Дори има автобуси, които идват до тук. Частни

омнибуси са. За половин сол можеш да се качиш или да слезеш до града. Мнозина продават плодове в центъра на града и после се прибират вкъщи — обяснява ми, докато насочва камерата към децата.

Те се забавляват, като правят странни гримаси и ни се плезят.

— Снимай ги, Рафа.

— Това се опитвам да направя.

В този миг си спомням, че ципът на панталона ми е все още разкопчан. С мъка се опитвам да го вдигна, но ужасни удари по колата не ми позволяват да го направя. Вдигам глава и виждам, че хора с враждебни изражения се опитват да преобърнат колата.

— Дръж се здраво, шефке, изчезваме оттук — крещи ми Рафа.

Хвърля камерата в краката ми и много нервно включва на първа.

Хората постепенно се разпръсват и единственото, което виждаме, е прахта, която се вдига след нас.

— Успя ли да направиш снимките? — нарушавам мълчанието едва когато вече пристигаме в хотела.

— Да, шефке. Но да знаеш, че беше лудост да отидем там. Можеше да свърши зле.

— Разбира се, Рафа. Можеше.

РАЗОЧАРОВАНИЯ

19 април 1997 г.

Въпреки големия страх, който брахме вчера, днес съм изпълнена с жизненост и добро настроение... и стомашни спазми. Телефонно обаждане от компанията, която трябва да посетя, промени напълно деня ми и директорът по маркетинг ме очаква в Трухильо, град на около петстотин километра от Лима. За да стигна дотам, трябва да взема самолет.

— Докторът ще ви приеме в два следобед — казва ми секретарката му.

Едва успявам да стигна до летището, да взема самолета и да отида навреме на срещата.

Искам да взема Рафа, но на него му е ужасно зле на ставане. След няколко сръчквания с лакти, за да се изправи на крака, и душ, който трае цяла вечност, излитаме с такси към летището. Таксиметровият шофьор се плаши и сигурно мисли, че съм луда, като му казвам, че много бързам. Времето за него има друг смисъл.

— Не ме интересува, че има други коли пред нас. Карайте по тротоара. Не се тревожете за полицията. Всичко е под контрол. Така че... излитайте!

На летището трябва да се редим на опашка. Мисля, че няма да можем да излетим навреме. Накрая успяваме да си вземем билети за един от полетите и се успокоявам.

След излитането идва изключително красива стюардеса, за да ни донесе обяда, който нито Рафа, нито аз успяваме да преглътнем.

— Имаш ли нещо против да направим няколко снимки в самолета? — подхвърлям на Рафа.

— Фотограф ли сте? — пита го стюардесата, която идва с количката си да прибере табличките, които дори не сме докоснали.

— Да.

Стюардесата свенливо му се усмихва.

— Харесваш й — казвам му на ухо.

— Откъде знаеш?

Май се подразни. Нормално е Рафа да се харесва на жените. Той е много красив мъж, но е малко срамежлив.

— Женска интуиция.

— Не ти ли е неприятно?

Защо да ми е неприятно? Аз не съм точно ревнива жена. Напротив. Струва ми се ласкателно друга жена да бъде привлечена от мъжа, който е с мен. И освен това как мога да искам от някой мъж да ми е верен, след като аз си лягам, с когото пожелае. Прииска ми се да му разкажа какво се случи с Роберто в първия ден след пристигането ми в Лима. Но от уважение няма да го направя. Не знам как ще го приеме, боя се от реакцията му и разбирам, че не всички са готови да чуят моята философия за живота.

— Изобщо! Не съм ревнива. — Това е единственото обяснение, което му давам.

Пристигаме в Трухильо след почти час полет. Рафа и стюардесата накрая си размениха телефоните, защото, според думите ѝ, търси фотограф за първото причастие на племенника си.

Първото, което ни предупреждават някакви плакати на летището, е, че има холера. Този вирус ме преследва, където и да отида, но според лекаря ми, специалист по тропически болести, не може да засегне нас, европейците, защото не страдам от недोхранване и нашите стомашни сокове убиват бактериите на холерата. Но по-добре да не се пие вода от чешмата и да не се иска лед.

Отиваме направо на моята среща, която не минава толкова добре, колкото бях очаквала. След това, за да успокоя нервите си, разглеждаме града. В околностите откривам, че Трухильо е пустош, заета от полета с аспержи. По-голямата част от реколтата се изнася за Испания. Изпитвам гняв и тъга пред тези плодородни дюни. Знам, че срещата с директора по маркетинг на „Принса“ означава съкращаване на престоя ми в Перу. Успях да получа срещата, която исках, и няма смисъл да оставам повече. Но Рафа още не знае това. Страх ме е да му го кажа. Вечният ми недостатък: все отлагам важните неща. Очевидно не съм влюбена в него, но много го обикнах.

Нощта на 21 април 1997 г.

— Има ли някой там? Тук съм! Моля ви! Някой да ме измъкне от туууук! Давя се.

Сред пълен мрак търся някаква светла точка, за да се ориентирам. Цялото тяло ме боли, най-вече краката. Не мога да издам звук. Челюстта ми е напълно отворена и парализирана.

— Някой да ми помогне!

Не мога да мръдна. Вече не усещам крайниците си. Сякаш са ме затворили в ковчег. Но не съм умряла.

Може би е отвличане и са ме сложили в някаква малка ниша под земята, като тези на ЕТА. Защо? Не може да е наистина. Аз нямам нищо общо с баския проблем. Но какво става, по дяволите? Аз съм в Перу, не съм в Испания. Току-що имах среща с директора по маркетинг на „Принса С.А.“ Тогава какво става? Да не би пък да са от Сендеро Луминосо?

— Аз съм френска гражданка, постоянно пребиваваща в Испания.

Опитвам се да си спомня: Гусман е в затвора, лидерите на организацията паднаха, не е имало атентати от доста време. Следователно не може да бъде. Няма смисъл. Може би са децата от хълма, които ме държат като заложник. Но това не е възможно. Ако паметта не ми изневерява, напуснахме невредими онова място. В такъв случай сигурно е Божие наказание заради многото ми грехове. Но нали на никого нищо лошо не съм сторила. Само исках малко удоволствие.

— Извадете ме оттук! Ще го направите ли, ако се успокоя? Моля ви, някой да ми отговори, не мога повече.

Нямам въздух, започвам да изпитвам клаустрофобия и ми е много зле. Сигурно са ме дрогирали, защото се чувствам много замаяна. Искам да си почеша носа, но не мога да вдигна и малкото си пръстче. Опитвам да раздвижа очи, но сякаш съм стар сляп кон.

Чух шум. Стъпки, гласове. Толкова ми е зле, че вече не знам дали си въобразявам, или наистина някой се приближава.

— Тук съм!

Напрягам слуха си за миг. Май някой ме чува. Но какво става? Чувам ужасен шум и разтърсвания, които не мога да си обясня. Да не е земетресение? Ето, намерих обяснението. Затрупана съм под останките на срутила се от земетресението сграда.

— Помощ!

Със сигурност знаят, че има оцелели. И имат спасителен екип с кучета търсачи. В Перу земетресението е нещо нормално и обичайно.

Опитвам се да се успокоя. Но внезапно ме обзема ужас. Ами ако съм парализирана? Едва усещам тялото си. Започвам да се моля.

— Отче наш, който си на небесата, да се слави името ти, да бъде царството ти, да бъде волята ти, както на небето, така и на земята, дай ни и днес хляба наш насъщен и ни прости греховете.

Светлина! Вече я виждам. Молитвата ми даде резултат. Светлината ми пречи на очите, но усещам някого. Кого?

Роберто, моят дебеланчо!

— Роберто! Тук съм! Помогни ми, моля ти се! Колко се радвам да те видя! Какво ти става?

Роберто се приближава към мен със заплашителен вид, който се опитвам да разгадая. Хваща грубо главата ми с две ръце и я навежда към отворения си дюкян. Нямам време дори да въздъхна.

— На ти, на ти, на ти, кукло, натъпкана с лайна! — казва моят дебеланчо и пъха сифилистичния си пенис в гумената ми уста.

22 април 1997 г.

Събуждам се с температура и треска в леглото си в хотел „Пардо“ и се питам: да не би да имам стокхолмски синдром заради моя похитител от сексшоп?

Този кошмар ме преследва през по-голямата част от сутринта, десетите на температурата също. Но трябва да се съсредоточа, защото имам доста неща да свърша днес. Трябва да си намеря полет за връщане в Испания и да купя картичка с Мачу Пикчу за Мами, обещала съм ѝ.

В бюрото на „Иберия“ успяват да направят за мен невъзможното: място за полет на следващия ден през нощта. Следователно ми остават двайсет и четири часа. В центъра на града откривам стар продавач на книги и всякакви пощенски картички. Много е симпатичен и ми е забавно да го гледам — цигарата му от царевична шума гори сама, без да изкарва нито едно кълбо дим. Всеки миг ще му изгори устните, но той сякаш не ѝ обръща внимание. Когато го питам за Мачу Пикчу, вади тонове снимки на прочутата планина, цветни, черно-бели, с различни изгледи и легенди на всички езици. Тук със сигурност ще откривя

щастие то си. Изглежда, че ги колекционира, откакто се е родил, защото много от тях са пожълтели и имат типичната миризма на книги, прекарвали години в прастари библиотеки. Избирам една цветна картичка, плащам му двойно колкото струва — жал ми е за горкия човек, отгоре на всичко цената, която ми иска в местни пари е мизерна — и щастлива с придобивката си, след благодарностите и поклоните на добрия човечец, се връщам в хотела.

Скъпа Мами,

Изпращам ти една малка картичка, както ти обещах, но ти признавам, че не видях Мачу Пикчу. Не ми остана време. Вече бях на срещата с фирмата и се връщам в Испания утре през нощта. Като се прибера вкъщи, ще ти се обадя. Огромни целувки. Твоята внучка.

Оставям картичката на рецепцията, като настойчиво моля да я изпратят колкото е възможно по-скоро. Ева ми казва да не се безпокоя, но ме предупреждава, че може да се позабави малко.

После се обаждам на Рафа, който всяка сутрин снима за перуанската телевизия програмата по аеробик на плажа, и си определям среща с него в бар „Мохито“ на обяд. Тази сутрин ме остави много рано с невинна целувка по устните и излезе тичешком, но не и без преди това да се поинтересува за здравословното ми състояние. Имам малко време да помисля как да му съобщя, че на следващия ден си заминавам.

Отново си меря температурата: 37.7. Малко е спаднала, но още не се чувствам добре и си лягам.

Какво ще кажа на Рафа? Как ще го приеме? Ще ме упрекне ли, че не съм му го казала по-рано и съм го поставила пред свършен факт, с две целувки по бузите за сбогом и без перспективи за нова среща? Мислите ми препускат цяла сутрин и когато часът на срещата приближава, ставам и си освежавам малко грима, за да скрия синкавите сенки, които са се настанили под очите ми. Изглеждам ужасно. Вземам едно сако и излизам тичешком.

„Мохито“ е пълен с beautiful people и jet-set-a^[1] на Лима. Това е най-модерното място, където може да се хапне и да се пийне нещо. Ресторантът е на два етажа. Долу има маси и столове в градинско зелено. Към горната част води дървена стълба, като в баровете от американските уестърни, където винаги се появява куртизанка с пола канкан, похотлива и с пера по главата, която хвърля заплашителни погледи към всички каубои, облежани на бара. Вторият етаж на „Мохито“ се отваря за клиенти само вечер. Има вътрешна част и множество тераси с по една маса, където може да се пийне нещо и да се слуша музика. Търся Рафа и го откривам с чаша „Корона“, по мексикански маниер. Смуче парченце лимон и от време на време поглежда малките следи, които зъбите му оставят в пулпата.

— Не изглеждаш много добре, шефке! — казва ми и става да ми подаде стол.

— Мисля, че пътуването до Трухильо не ми се отрази добре — отвръщам му, като гледам да избегна погледа му.

Правя знак на келнера.

— Сигурна ли си, че е само това?

Забелязвам, че подозира нещо. Много е нервен, през цялото време чопли мокрия етикет на бирата и го сваля късче по късче, докато го маха напълно.

— Менюто и още една „Корона“, моля — казвам на келнера.

Паля цигара и започвам да треперя. Рафа забелязва, но не казва нищо.

Поръчваме енчиладас^[2] със сирене, буритос^[3], но без люто за мен, и бутилка червено вино от марката на заведението. Много перуанска храна!

— Не знам дали е добре за теб да пиеш алкохол.

Сега Рафа е станал сериозен.

— Ще пийна съвсем малко. Мисля, че не ми е добре заради изтощението от вчерашния ден. Много съм нервна и ядосана от тези плакати, които съобщаваха за холерата в Трухильо. Малко ми се повдига, но не съм загубила апетит, това е добър знак, нали?

Не успявам да го убедя. Обядът преминава в пълна тишина. От време на време Рафа ме поглежда скришом и ми разказва как е минала работата му, разглеждаме снимките, които ми даде, а проклетият сервитьор ни носи поръчката на час по лъжичка.

Като свършихме с обяда, му съобщавам, че се връщам в хотела. Искам да съм сама и ако температурата не спадне, мисля да извикам лекар. Кимва в съгласие и когато се качвам в таксито, пуска в джоба на сакото ми малко жълто картонено пликче.

— Обещай ми, че ще следваш инструкциите, написани в плика.

Много съм изненадана, но състоянието ми не позволява да реагирам и да попитам какво означава всичко това. Кимвам и затварям вратата. На един светофар се обръщам и го виждам в далечината. Изглежда тъжен. Трескаво маха с ръка за сбогом. Не знам защо, но предчувствам, че никога повече няма да го видя. Той също го знае.

23 април 1997 г.

Вчера лекарят дойде и ми сложи диагноза гастроентерит. Посъветва ме, като се прибера в Испания, да отида в болницата и да си направя изследвания за евентуална салмонела. След това спях цял следобед, а после се опитах да се свържа с Рафа, но мобилният му телефон беше извън покритие. През нощта ставах много пъти да повръщам, или защото много се потях и бълнувах. В ума ми отново изникна споменът за Роберто и кошмарът, който сънувах предишната нощ. Въздухът стана толкова тежък и така завладя цялото ми тяло, че си помислих, че накрая ще свърша в гроба. Цялата стая беше изпълнена с миризма на развалени яйца, което беше ни повече, ни по-малко бумеранговият ефект от моите оригвания.

Тази сутрин обаче се чувствам по-добре. Температурата спадна със същата скорост, с която се покачи, и ми се иска да закуся и да си приготвя куфара. Опитвам се още веднъж да набера номера на Рафа, но безуспешно. Или ми е сърдит, или знае, че си отивам, и иска да си спести драматичните сбогувания. Не му се сърдя за това. Целия ден посвещавам на докладите си за срещите с клиентите, за да не мисля за него.

Пред вратата на хотела ме чака такси и се сбогувам с Ева. Ще ми липсва. Не мога да скрия тъгата си и ми се плаче. В таксито не мога да се сдържам повече и под разтревожения поглед на шофьора в огледалото през цялото време си бърша носа с парче тоалетна хартия, което намерих в чантата си. Когато нямам кърпички, винаги си взимам

малко тоалетна хартия от обществените тоалетни, с която бърша неканените сълзи или трия прекалено мазните си чело и нос.

На гишето на Иберия, докато търся билета и паспорта си, намирам малкото правоъгълно пликче, което ми даде Рафа. Много е специално, затворено с червен восъчен печат с инициалите „РМ“. Разпознавам почерка на Рафа, със следното указание: „Да се отвори едва след излитане.“ Опипвам плика, за да отгатна съдържанието му. Много е твърдо. Ще го отворя в самолета, макар че умирам от любопитство. Обещала съм му.

Тази нощ има голяма турбулентност, повече, отколкото на идване. И винаги се случва, когато стюардесите сервират храната. Сякаш нарочно. Пазя чашата сок, която непрестанно се движи от ляво надясно или обратно, като в спиритически сеанс.

Светлинният сигнал на предпазния колан внезапно светва и сърцето ми започва да бие по-силно. Все по-трудно понасям пътуванията със самолет. Имам нужда да се успокоя с една цигара, но рискувам да си навлека монументален скандал от стюардесите и останалите пътници, както и фрустрацията от две единствени дръпвания от цигарата. Какво ли не бих дала за две дръпвания! Едва тогава си спомням за плика на Рафа и го изваждам толкова внимателно, сякаш държа диамант за един милион долара.

Отварям плика и намирам прекрасна кутийка със сгъната на две хартийка вътре. Там има кратко, но впечатляващо послание:

Скъпа шефке,
Съкровището на любовта е скрито в малки
ковчежета.
Рафа

Рафа, защо си написал толкова кратко писъмце? Гладна съм за твоите думи, нищо повече ли нямаше да ми кажеш? Чета и препрочитам посланието и си давам сметка за дълбокото съдържание на кутийката. Сълзите, които капят от очите ми, нямат нищо общо с тези, които пролях в таксито към летището. Това са сълзи, прекъсвани от топло хлипане, които са решили най-накрая да се освободят като побесняла река. Това са сълзи, извиращи от сърце, прекалено влажно

от тъга. Не си спомням да съм плакала така за нито един мъж в живота си. Но наистина ли плача за него, или за миговете на щастие, които винаги са единствени и никога не се повтарят?

[1] Публично известни хора, висше общество. — Б.пр. ↑

[2] Царевични палачинки с чушки. — Б.пр. ↑

[3] Мексикански палачинки, които се пълнят със сирене и месо.
— Б.пр. ↑

ЗАВЪРТАНЕ НА 180 ГРАДУСА

24 април 1997 г.

Никой не ме чака на летището. Все още е много рано. Пристигам с червен като домат нос и с подпухнали очи, все едно са ме ухапали пчели от всяка страна на клепачите, защото седем от дванайсетте часа полет прекарах в рев. Опитах да се успокоя с мисълта, че съм оставила Рафа в добри ръце. Без съмнение той ще свали стюардесата, с която се запозна по време на полета за Трухильо. Тази мисъл ме кара да се усмихна.

Първото, което правя, е да запаля цигара. Докато чакам такси пред входа на терминала, отново поставям сим картата в телефона. Почтата ми сигурно е претърпана със съобщения, но като се прибера вкъщи, ще има време да ги чуя всичките.

С Андрес се разбрахме да се видим следобед, за да му докладвам какво съм свършила. Сега ще се прибера, ще полегна малко и в ранния следобед ще отида в службата.

Докато пътувам, преоткривам цивилизацията, която оставих зад гърба си преди няколко дни, и започвам да се вглеждам във всяко движение на моя град. На един светофар виждам мъж пред витрината на „Гучи“, гледа втренчено цената на обувки с много висок ток. Говори си сам и има тик, долната му устна непрекъснато покрива горната. В чаен салон мениджър показва с пръст на продавачката най-големия сладкиш с английски крем, който прелива отвсякъде. С върха на езика си облизва левия край на устните си. Чувствам се добре. Всичко върви много бързо и отново откривам своя ритъм.

Никога не съм стигала толкова бързо от летището до вкъщи, градът още не се е събудил. Атмосферата обаче вече се изпълва с гъстата сивкава мъгла на замърсяването, което се е събудило и станало преди всички шумове на града, и още отсега влажността заплашва да достигне най-високите си равнища. Сирената на линейка ми напомня, че вече съм в Испания и всичко друго е останало назад. Във всяка

страна тези сирени са различни и те превръщат в чужденец. Така че днес се чувствам добре, но чужда.

Пощата ми е препълнена с писма. Две привличат вниманието ми: едното е с написан на ръка адрес, а другото е потвърждение за получаване със син стикер, където пише, че не са ме намерили вкъщи и са предали пакета в апартамент А. Ще отида да го потърся.

Отварям другото писмо и машинално поглеждам от кого е. Кристиян. Какво ли го е накарало да ми пише писма? Сега не ми се чете. Освен това, след като въобще не се поинтересува от мен, когато имах най-голяма нужда от него, съм му малко сърдита.

Щастлива съм да се прибера у дома. Поздравявам всяка своя вещ. За мен те имат собствен живот. Не са много, но имат голяма сантиментална стойност. Особено една картина, репродукция на портрет, рисуван от Модилиани^[1]. Всички, които са идвали вкъщи, ме питат дали не съм аз.

— Аз ли? — възкликнах веднъж, много изненадана и с гримаса на недоволствие.

— Да! Уверявам те, че приличаш много на тази жена с права кестенява коса, тънки розови устни, които не е ясно дали се усмихват, с дълъг нос, шия, която никога не свършва, и очи, които те преследват във всяко кътче на къщата.

Момичето от картината не е красиво, но е наистина тайнствено!

— Тя е като Джокондата! — възкликна Соня първия път.

Отпускам се на дивана, като оставям куфара до него, и преглеждам всички пристигнали фактури: „Телефоника“, „Фекса“^[2], реклама на нов козметичен център, който прави порцеланови нокти... Отново взимам писмото от Кристиян.

Здрасти, Вал, Търсих те многократно по мобилния, но е изключен.

И вече не знам как да те открия. Затова си позволих да ти изпратя това писмо. Моля те, отговори ми, дори и само за да ме пратиш по дяволите. Аз, за разлика от теб, искам да те видя.

Нека страда! Смачквам енергично писмото и решавам да го хвърля на боклука. Не искам отново да се окажа обсебена от него. Инстинктивно и за да превъзмогна горчивата чаша от Кристиян, слизам по стълбите до офиса на Фелипе и звъня на вратата. Веднага ми отваря.

— Здравсти! Аз съм съседката от горния етаж. Спомняш ли си ме? — питам го с широка усмивка.

Още не знам, че срещата ми с Фелипе ще се окаже много навременна. Срещаме се в момент, когато по ирония на съдбата съм принудена да променя пътя си, както той прави с клиентите си.

Фелипе е странен тип. Нисък, с къси крака, които леко образуват буквата „О“, когато се движи. Има дълги нокти, като на изпълнител на класическа китара, къдрава гъста коса и малка остра брадичка, която си пуска, за да се прави на интересен. Винаги е облечен в сиво или черно, с вечните си бели гуменки. На вид е много сдържан, с бледо лице, малко стеснителен, и е неспособен да изрече нито една фраза, без израза „Естествено, естествено“ и без да се запъне поне веднъж с някоя дума. Очите му са малки и много тъмни, прилича на лисица. Накратко, изключителен грозник.

— Естествено, естествено! Оставиха един пакет за теб и понеже те нямаше, аз се подписах за получаването. Чакай, ей сега ще го потърся. Влез, влез! Не стой на вратата — казва ми засрамен.

Отива към някаква маса и вади от чекмеджето проклетия пакет.

— Не знам как да ти благодаря. Ако не беше ти, сигурно щяха да го върнат обратно на изпращача и щеше да ми се наложи да чакам цяла вечност, за да го получа отново — благодаря му, докато чета какво съдържа.

— Нали сме съседни, трябва да си помагаме. Освен това аз вече те познавам. Срещали сме се. Ти си францужойка, нали?

Изненадвам се, че още не е казал „Естествено, естествено“.

— Да, францужойка съм. Но съм тук от няколко години — отговарям, доволна, че е пристигнал уредът ми за пасивна гимнастика, който си купих от „Ла Тиенда ен Каса“ една нощ, когато не можех да заспя. После го питам: — А ти? Каталонец, чистокръвен, предполагам.

— Да. Естествено, естествено. Личи по акцента ми, нали? — казва, свеждайки поглед.

Заинтригувана, аз също поглеждам надолу, но не откривам нищо.

— И какво правиш тук? — пита, като върти дясното си стъпало, все едно гаси цигара.

— Работя за една рекламна агенция — отговарям му, като го гледам право в очите и очаквам някаква реакция от негова страна.

Фелипе не трепва.

— А, рекламна агенция. Естествено, естествено. Сигурно е вълнуващо, а?

Пъхнал е ръце дълбоко в джобовете на панталона си. Изглежда ми смутен, защото продължава да се взира в пода.

— Да. Понякога. Но мисля, че твоята работа е много по-вълнуваща.

Внезапно вдига глава.

— Преди десетина дни, когато тръгнах на път, заварих цяла тълпа хора пред офиса ти и една жена ми каза, че са актьори и че ти продаваш късчета живот. Вярно ли е?

Решена съм да измъкна колкото се може повече информация от него и да разбере каква е тая работа с късчетата живот.

Фелипе ми отговаря много сериозно:

— Естествено, естествено. Странна е моята работа, нали? Продавам късчета живот. Новаторско е. Създавам истории и продавам герои за определен период от време. Като ролева игра. Хората много мечтаят. Биха искали да бъдат шпиони, поп звезди, модели или похитени, например.

— Похитени? — питам изненадана.

— Да. Аз превръщам тези мечти в действителност. Създавам ситуация, създавам персонажи. Имам много добри актьори, сценарий и всичко изглежда като истинско. Като самия живот!

— Това е много интересно! — възкликвам. — Как се прави?

— Бих могъл да ти обясня, но ще ми е нужно малко време. Защо не наминеш утре следобед и ще говорим по-спокойно?

— Добре! Ще дойда към осем, след работа. Този час удобен ли ти е? — питам възбудена, с надеждата да каже „да“.

— Естествено, естествено, че ми е удобен. Утре ще репетираме цял следобед. Ако приключим по-рано от предвиденото, ще те изчакам.

Разделяме се с усмивка и се качвам вкъщи. Уморена съм от пътуването, но адреналинът ми отново се е покачил до дупка. Фелипе

изостри любопитството ми и цялото ми тяло е обхванато от еуфория.

Опитвам се да си почина малко и в ранния следобед отивам в службата с желание да изям целия свят.

Андрес вече ме чака, седнал в царския си трон и жаден да научи подробностите за моите визити. Разменям някоя и друга дума с колегите си и въодушевена от срещата с шефа, защото въпреки всичко ми допада, енергично чукам на вратата му.

— Влизай, малката!

Всеки път, като се връщам от командировка, Андрес става и ме целува по двете бузи. Това е обичай, а също и единственият случай, когато мога да забележа у него известна нежност, която се мъчи да скрие на всяка цена. През останалото време е най-студеният мъж, когото съм виждала. Този път не ме прегръща, а аз оставам с инстинктивно протегната буза към него, в смешна поза. Атмосферата е напрегната, макар че Андрес видимо се радва да ме види.

— Здравей, Андрес — казвам му и най-после решавам да седна. — Ето ме, тук съм, с няколко договора, но „Принса“ искат още да помислят.

— Изглеждаш уморена, малката. Добре ли пътува? — пита ме обезпокоен, докато разлиства докладите, които току-що съм му предала.

— Горе-долу. Толкова часове в самолета плюс часовата разлика могат да убият всеки. Но не се тревожи, добре съм. Как ти се струва работата?

— Добре е, малката. Ще продължаваме да настояваме с „Принса“ оттук.

— И кога се предвижда следващото пътуване? — Още докато изричам въпроса, си давам сметка, че съм сложила пръст в раната.

Андрес оставя документите настрана, взима тетрадката с невротичните си рисунки и започва да скицира триизмерни квадрати, чиито страни оцветява с молива. Сваля си очилата и, не знам защо, този толкова фамилиарен жест ме кара да предусетя, че ще ми съобщи нещо лошо. Очите му са уморени, а под тях висят огромни торбички.

Всички в офиса го знаят вече, но никой нищо не ми е казал. Изведнъж се чувствам като жена, чийто съпруг ѝ слага рога, а тя го научава последна. Машинално си докосвам главата, за да пригладя косата си, но всъщност проверявам дали невидимите ми рога вече не

са покарали. Внезапно ме заболява глава и сутрешната еуфория опасно се разтваря в гадене, което обхваща стомаха и гърлото ми. Стоя втрещена в треперещите устни на Андрес, нетърпелива, но от устата му не излиза нищо.

— Хайде! Изплюй камъчето най-после! — почти му крещя.

Андрес трябва да поеме дъх, за да може да произнесе това, от което вече се боя. Стоим лице в лице, аз — без дъх, а той — видимо затруднен от това, което трябва да ми съобщи.

— Много съжалявам, дъще, но си уволнена.

Вече знаех, че има преструктуриране във фирмата, но и през ум не ми е минавало, че ще ме уволнят по този начин, просто така. Не му искам обяснения, твърде уморена съм да влизам в спорове. Разбираме се да подпишем друг ден освобождаването ми, целува ме два пъти за довиждане и излизам от кабинета му като хипнотизирана. Отивам да си събера нещата с помощта на Марта, която през цялото време мърмори под сурдинка колко несправедлива е тази ситуация и че трябва да съдя фирмата, защото става дума за неправомерно уволнение. Всички знаем, че ще паднат още глави, но моята беше първата и от това най-много ме боли.

Прибирам се вкъщи като надрусана, без напълно да съм осъзнала какво ми се е случило. Имам нужда да пиша, защото още съм под въздействието на отровните думи на Андрес. Взимам дневника си, за да се опитам да опиша ситуацията и да я разбера. Но не мога. Сега до лудост се нуждая да бъда с Кристиан, за да открия вдъхновението, което ме напуска.

Спомням си, че след като първия път правих любов с него, изпитах желание да запечатам на хартия всички шумове на дрехите ни, да обясня траекторията на езика му, обхождащ тялото ми, играта на ръцете му по гърдите ми, нежността, с която галеше корема ми, мириса на дъха му в лицето ми, като малък близък вятър, който идва винаги когато тялото е обхванато от треската на сладострастието, споделената радост на нашите оргазми, отдиха ни, вплетени един в друг, съучастническите потупвания на пръстите на краката му върху моите, когато се опитвахме да заспим, и начина, по който ме сграбчваше, за да не ме остави да избягам в другия край на леглото. Опитах се да си спомня всичко, което мина през главата ми, когато проникна в мен за пръв път. Но вече не си спомням. В ума ми танцуват

неясни картини. Уморена съм, а животът ми току-що се завъртя на 180 градуса.

[1] Кристиан Амадео Модилиани (1884–1920), италиански художник и скулптор, работил главно в Париж. — Б.пр. ↑

[2] Испанските телефонна и електрическа компании. — Б.пр. ↑

КЪСЧЕТА ЖИВОТ

25 април 1997 г.

Цяла сутрин пуших цигара от цигара — всичко в апартамента мирише на никотин, косата ми също, но не ми се къпе — и преглеждах разни документи, колкото да убия времето до срещата с Фелипе. Можех да я изтегля по-рано, но не исках да му обяснявам. Днес трябва да говори той. Искам да науча всичко за тези късчета живот, ако му съобщя, че току-що съм загубила работата си, може би няма да ми разкаже нищо.

Час преди срещата влизам под душа и оставям водата да тече в лицето ми, както правя през дъждовните дни, когато скачам из локвите. Сбогом, локви на път за офиса. Сбогом, Марта. Сбогом, Андрес. Ще ми липсват.

Трябва да се съвзема. Първо трябва да се видя с Фелипе. После ще се обадя на Соня да организира някакво шеметно излизане този уикенд, само женско. Накрая ще намеря Кристиян и ще прекарам нощта с него.

Когато отивам към апартамент А, се чувствам малко по-оживена. Фелипе изглежда видимо доволен, че ме вижда. Кани ме да вляза и ме оставя права наред стаята.

— Мисля, че най-добре ще бъде първо да разгледаме мястото, и после ще ти обясня всичко. Последвай ме.

Има три нива, свързани с вита стълба. На долния етаж, където се срещнахме, има маса за компютър, факс и стелажи, натъпкани с папки. Качва ме на първия етаж, който представлява нещо като офис, където посреща клиентите. Много е хубаво, всичко е от камъш, а на стените висят екзотични картини и фотографии на хора, седнали на стол и завързани с въжета, изображения на гробища, обитавани от зомбита... Различавам афиш, който обявява филм с участието на Майкъл Дъглас: „Играта“.

— Обожавам Майкъл Дъглас — възкликвам.

— Хареса ли ти филмът? — пита ме усмихнат Фелипе.

— Не съм го гледала — признавам.

— Трябва да го гледаш. Осем години преди премиерата му аз вече бях конструирал късчетата живот. Сега хората мислят, че съм се вдъхновил от филма, но не е така, а точно обратно — заявява ми Фелипе малко засегнат. — Това, което показва филмът, е същото, което правя аз. „Играта“ е история за един мултимиллионер, който има всичко. Брат му не знае какво да му подари за рождения ден и решава да наеме фирма за ролеви игри, където главен герой ще бъде Майкъл Дъглас. Той, очевидно, не знае това, но се оказва, че играта става опасна. Аз правя точно това, но без животът на клиентите ми да е изложен на опасност, разбираш ли?

Кимам. Тази история ме възбужда. Слизаме в мазето, където откривам доста злокобно и обширно място, без прозорци, нещо като бункер, който крие несподелими истории. В помещението има само гигантска заседателна маса, два̀сет стола около нея и пластмасов манекен, облечен във военна униформа и с противогаз на лицето. От това място те побиват тръпки, виждат се камъните по стените и циментът. Прилича на дупка в земята, която заплашва всеки момент да се срути върху нас.

— Ето тук събирам актьорите си да репетираме всяка сцена. Затова е толкова голямо. Нуждаем се от пространство, пространство — повтаря ехото гласа му.

— Естествено, естествено — отвръщам и си давам сметка, че съм възприела неговата патеричка.

Фелипе не забелязва и продължава да обяснява:

— Измислям всякакви истории, шпионски, на ужасите, любовни... с различни нива на опасност, съспенс и страх. Хората си избират история и за известно време стават нейните главни действащи лица: за два̀сет и четири, за четирийсет и осем часа, зависи. Всичките ми актьори носят пластина с името на фирмата, в случай че ситуацията стане непоносима и за да може клиентът по някакъв начин да се върне към реалността. Като видят пластината, се успокояват, защото разбират, че това е само игра. В случай че искат да спрат играта, им се предоставя код, който могат да използват във всеки момент. Преди да започне, човекът трябва да отиде на психолог, за да се знае в какво душевно състояние се намира, а също им препоръчвам и да си направят медицински преглед. Сърдечноболните се изключват. Не

искам да поемам никакъв риск. Ние сме сериозна фирма за прекарване на свободното време. Както виждаш, помислил съм за всичко.

— Разбирам — казвам заинтригувана. — Разкажи ми малко повече за клиентите, които ползват този тип услуги, цените, историите...

— Естествено, естествено! Клиентите са хора с висок социално-икономически статут. Цените зависят от сложността и продължителността на историята, но това наистина е скъпа услуга. Аз предлагам авангардно прекарване на свободното време. Колкото до историите, има всякакви, дори някои клиенти искат да им измислям персонализирани истории.

— Така ли?

— Естествено, естествено. Последният ми клиент беше адвокат, който искаше да бъде отвлечен за четирийсет и осем часа от две жени в малко подземно скривалище. Съчиних историята специално за него. Беше очарован.

— В малко подземно скривалище? Боже, хората са луди! При толкова много отвлечени по света идва тоя и иска отвлечане. Не мога да повярвам! — казвам малко възмутена.

— Това, което не ти казах, е, че искаше двете жени да са лесбийки и да правят любов пред него всеки път, когато слизат в подземиято. Така се наложи да наема две проститутки. Никоя от актрисите ми не искаше ролята.

В усмивката му внезапно се появява нещо сатанинско и перверзно, което силно ме привлича. Фелипе вече не прилича на онзи крехък и свенлив тип, с когото се запознах вчера.

— Леле, две лесбийки. — Това е единственото, което ми хрумва.

— Веднъж организирахме за четирима души средновековен уикенд в замък, където през нощта се появяваше граф Дракула. Едва не умрях от страх. — Фелипе се залива от смях.

— Истината е, че бих искала да преживея тези истории. Сигурно е фантастично. Но трябва да е много скъпо.

— Наистина ли искаш?

Гледа ме втренчено, с перверзната си усмивка. Отново го намирам много привлекателен.

— Да, естествено. Сигурно е много възбуждащо!

— Бъди спокойна! Твоето късче живот ще дойде, за теб ще го направя гратис. Но запомни добре какво ще ти кажа: щом клиентът даде одобрението си, никога не знае в кой момент ще започне да живее историята си. При тези условия приемаш ли?

— Да — отвърщам, без да го взимам много насериозно.

Какво правя, по дяволите? Не познавам този тип, а вече му казвам „да“, без дори да знам за какво става въпрос. Макар да предполагам, че това ще е типичната смайваща историйка.

— В такъв случай помни: когато най-малко го очакваш... — повтаря отново, докато ме изпраща до вратата.

— Добре! Лека нощ, Фелипе — пожелавам му набързо и тръгвам на бегот към къщи. Разговорът ме възбуди и се изненадвам, че този незначителен на вид мъж стана толкова привлекателен в моите очи.

Тялото ми гори като в огън и имам нужда да го потуша. Набирам номера на Кристиян, но не ми отговаря и му оставям съобщение, в което обяснявам причината за отсъствието си през последните десет дни. След двацет минути ми връща обаждането и се разбираме да ида направо у тях.

Без предисловия направо се пъхаме в леглото. Дори не говорим. Той ми хваща главата и започва да ме ближе по устата, носа, очите, врата. Удоволствието се усеща като леки удари на сърце, което бие твърде силно. От време на време се навежда надолу, после се изправя и ми предлага собствения ми нектар, целува ме със захапвания.

— Харесва ли ти? — пита ме, много възбуден.

— Да, харесва ми. А на теб?

— Страшно. Има леко сладък вкус. Като летен дъжд.

Отново падам в плен на удоволствието, хващам мократа му главичка, навеждам я и я повдигам, докато той проучва с пръст враждебната ми пещера. Харесва ми, на него — също. Свършваме заедно, изтощени от невероятните пози, сякаш от това зависеше силата на нашето желание.

Няколко часа по-късно — не знам дали беше наяве или насън — забелязвам задника на Кристиян срещу лицето си и докато стоя неподвижна, виждам как постепенно се отваря дупка и похотлив глас ми шепне:

— Сега ти ме проникни.

Толкова се изненадвам, че направо се парализирам. Кристиан се обръща и добавя:

— Мъжките хормони понякога превръщат в свиня и този, който не е.

Споменът за усещанията ми от срещата с Фелипе ми прави лоша шега.

6 юли 1997 г.

Бигуди обикаля из апартамента и опознава новия си дом. Мами почина. Отнесе я инфаркт. На нейната напреднала възраст се оказва невъзможно да бъде спасена. Чувствам, че съм загубила част от себе си, точно когато между нас беше започнало да се заражда нещо много хубаво. Отиде си, без да дочака картичката от Перу. Чувствам, че животът става много несправедлив, и не успявам да се освободя от мисълта, че сигурно съм направила нещо лошо, за да заслужи такова наказание. Смъртта е ужасна не за тези, които си отиват, а за тези, които остават.

10 юли 1997 г.

— В твоя офис всички са некадърници! — креци Хасан по телефона, сякаш е в Китай и има преплитане на линиите. — Една госпожица, вероятно стажантка, ми каза, че никаква Вал не работи там.

Забравила съм колко авторитарен характер има Хасан. Обича да получава нещата веднага, като капризно дете. Затова продължаваме да поддържаме връзка. Защото, в крайна сметка, му давам всичко, което иска от една жена — най-вече секс, младост и почти никакви въпроси.

Когато се запознах с него, изпитах много респект, нежност и желание да опитам с много по-възрастен от мен мъж. Той седеше на канапето в бара на „Хиат“, а аз вечерях със сътрудника си в ресторанта на хотела и се чувствах малко неудобно, защото се опитвах да отбия нахалните погледи на вманиачилия се по мен италиански готвач Лука. Той приличаше на дрогиран моряк, който току-що излиза от затвора, а по ръцете му бяха татуирани имената на жените, с които е бил. Всяка вечер след работа идваше на вратата ми да ме моли да го пусна и ми изпращаше стихотворения, пълни с правописни грешки, на просташки

френски, който вероятно беше научил от галски затворници. Изобщо не го харесвах. Онази вечер Хасан веднага разбра какво се случва и ми се притече на помощ, като ме покани на питие. По онова време се държеше като министър и носеше много елегантни костюми на Ив Сен Лоран. Всеки път, когато минаваха покрай него, келнерите му се покланяха или го поздравяваха, сякаш е местният крал. Аз се чувствах на седмото небе с този мъж до себе си и именно тогава разбрах какво означава това, което наричаме „еротика на властта“. Искях да опитам нещо, което подлудява много жени: да бъдат с богат и влиятелен мъж. Защото всъщност не е особено красив. Но това за мен е без значение. Хасан ми хареса веднага, между другото и заради изкривената му челюст, ала Клаус Кински, и в тази малка физическа особеност се корени цялата му харизма. Освен това красноречието му ме плени моментално.

Съблазни ме спокойното му говорене примесено с категоричност в заповедите към подчинените му, на които не оставаше нищо друго, освен да се подчиняват. Нямах проблем дори да се качи в стаята ми — в страна, където беше забранено да се придружава неомъжена жена. Фактически започнахме връзката си, след като една нощ посмя да се скрие в стаята ми с букет рози. Накратко, беше преодолял всички пречки, за да стигне до мен и напредваше с гигантски крачки, все по-завладяно.

— Виж, Хасан, изненадана съм, че в офиса ми не са ти обяснили нищо. Уволниха ме през април — обяснявам, раздразнена от тона му и от срама, че съм се регистрирала като безработна.

— Какво си направила, че да те изхвърлят така от днес за утре? — пита ме рязко.

— Е, не! — възкликвам скандализирана. — Просто имаше съкращение на щата и се оказах първата, която уволниха. Ти какво си мислиш? Че аз съм предизвикала всичко това от любов към приключенията, когато животът ми вече беше горе-долу организиран и спокоен?

Хасан, който все се пъчи, че е либерален мюсюлманин, възпитан по западен маниер, отказва да го приеме, а и самият факт, че съм жена, е проблем.

— Добре, успокой се! — Гласът му постепенно омеква, защото започва да си дава сметка, че няма никаква причина да се държи по

този начин. — Какво мислиш да правиш сега?

Последната фраза произнася с нежност и се досещам, че замисля нещо.

— Ами да си търся работа. Какво според теб трябва да направя?

— Защо не дойдеш за няколко дни в Мароко и ще поговорим? Имам нужда във вестника от жена, владееща френски език. А така ще можеш и да си починеш малко от този луд европейски живот.

Самата мисъл, че Хасан може да ми помогне в професионален план, едновременно ме привлича и отблъсква и отказвам да отида в Мароко, въпреки отчаянието си, че съм принудена да стоя вкъщи и да безделнича. Неочакваното бездействие ме потиска повече, отколкото чисто икономическите причини, защото през годините работа с Андрес натрупах значителни спестявания, с които мога да живея спокойно достатъчно дълго. Винаги съм била повече мравка, отколкото щурец.

— Помисли си добре, става ли?

— Ще си помисля, Хасан. Много ти благодаря.

— Не ми благодари — казва, преди да прекъсне разговора.

Затваряме почти едновременно.

25 юли 1997 г.

Единайсет вечерта е. Чакам в бара, където имам среща със Соня да пийнем по нещо. Появява се с петнайсет минути закъснение и влиза лека, с плуваща във въздуха коса, а дребното ѝ тяло сякаш се носи над земята. Соня се движи с лекотата на балерина.

— Мисля да дам обява, че си търся гадже. Обърни внимание какво ти казвам! — подхвърля ми през плач.

— Ти? Обява? Мисля, че това е малко прекалено. Не ми казвай, че не можеш да намериш мъж, без да минеш през класификаторите! Ако си сама и си на шейсет, ще те разбере. Но на твоята възраст!

— Не държа да ме разбираш. Но ти се заклевам, че съм на път да се предам. Пак се чувствам депресирана. Имам тахикардия и не мога да спя нощем.

— Стига де! Стига си се измъчвала, че нямаш гадже. Ще се появи. Но само ако престанеш да се вманиачаваш. Освен това не излизаш. Как искаш да намериш сродната си душа, като никога не излизаш?

— Да, знам, но не обичам да излизам на лов.

— Не ти казвам да излизаш на лов, а просто да излизаш и да си прекарваш добре.

— Но с тоя ми вид никой няма да ме забележи.

— Не ми ли каза току-що, че не искаш да ходиш на лов? Моля те, Соня, вземи се в ръце! Не искам да си такава, когато се виждаме.

— Освен това не понасям връзки за една нощ — продължава Соня.

— Кой ти говори само за една нощ? Бъди си много нощи наред с един и същ човек, щом искаш!

— Ти не разбираш какво ти казвам. Не мога да приема секс без любов.

— Ох, досадна си с тоя секс без любов! Преди да се влюбиш, трябва да опиташ. Зарежи тия предразсъдъци и не се чувствай виновна, че ще си легнеш още първата нощ с някой, който ти харесва.

С нея имаме противоположни възгледи за любовта и секса. В действителност аз не знам какво означава да се влюбиш, нито пък темата ме занимава. Смятам се за привилегирована, че мога да се наслаждавам на животинския си инстинкт, без да се ангажирам. Опитвам се да обясня това на Соня, а тя клати глава в знак на несъгласие. Казва, че не може, защото са я възпитали старомодно.

— Мен също — отвърщам ѝ и се опитвам да я убедя, че в това няма нищо общо, но всъщност мисля за обявите във вестника. Соня току-що ми даде идея.

— Добре, остави. Това с обявите е педерастка работа, наистина — казва и допива чашата си.

Изпращам я до тях и успявам да повдигна духа ѝ. Соня изчезва по стълбите като сянка, по-лека от нишка памук. Вече знам какво ще направя: през септември ще дам обява, че търся работа. Щом Мохамед не отива при Планината, Планината ще отиде при Мохамед.

ПОЛИЦАЯТ

28 юли 1997 г.

Сутринта ми се обажда Кристиян. Иска да ми съобщи, че си има приятелка.

— Е и? Не съм ревнива.

Когато чува опрощаващия ми отговор, настъпва такава тишина, че се налага да го попитам дали още е на телефона.

— Да, тук съм — отговаря почти шепнешком. — Не мислех, че ще реагираш така.

— А защо не? Какво би предпочел? Да се разкрещя, да се тръшна, да те моля да я оставиш заради мен?

— Ами да, нещо от сорта. Всичко друго, но не и точно тази реакция.

Разочарован е. На всеки му е приятно да разбере, че са се влюбили в него, дори той самият да не изпитва същото, но аз не се държах като жена, полудяла от любов.

— Ами няма да го направя. Никога не съм те питала дали си свободен. Проблемът си е твой.

— Работата е, че не искам да съм зависим сексуално от някого, и ме плаши това, че се виждаме все по-често. Влюбен съм в приятелката си и не искам да я загубя.

Не мога да сдържа смеха си.

— Влюбен си, но чукаш друга.

— Да, знам, знам! Точно затова се чувствам зле и предпочитам да сложа край. А и истината е, че ти ме плашиш.

Съобщава ми, че е решил да не се вижда повече с мен. Съзнавам, че го плаша не аз, а собствените му импулси. Не иска да се приеме такъв, какъвто е, и след малкото му подхлъзване с мен избира да се откаже от забежките.

Уважавам решението му, но не одобрявам начина, по който ми го съобщи. Жалко е такова нещо да се прави по телефона.

30 юли 1997 г.

Не ме интересува случилото се с Кристиан, защото съм се вгледала в полицай, който стои на пост пред полицейското до нас. Веднъж ми дари най-хубавата си усмивка и всеки път, когато минавам покрай него, ме наблюдава. Толкова е елегантен в униформата си — доста тясна риза със закопчана до горе яка. Мисля, че му харесвам и събуждам нещо в него. Каза, че името му е Тони, по-нисък е от мен, с много късо подстригана тъмна коса. Винаги стои изправен пред вратата и гръдният му кош под униформата загатва за силно мъжествено тяло. Единственият признак за слабост у Тони е една весела луничка, която се е настанила удобно от дясната страна на горната му устна.

Когато му давам телефонния си номер, луничката се повдига, изместена от рисуњка на искрена усмивка.

8 август 1997 г.

Тази вечер вода полицаия в леглото. Прекарвам цялата нощ с него, няколко пъти правим любов в малката му стая без мебели, но с великолепен килим, върху който Тони отпуска тежките си мускули. От време на време затваря очи, за да не става свидетел на собствения си грях, и дори си запушва ушите. Към пет сутринта ме събужда шумът на вода откъм банята. Обръщам се в леглото и установявам, че съм сама. Вдигам глава и виждам светлината, процеждаща се под вратата на банята, и сянката на затворилия се вътре Тони. Не помръдвам. Излиза, като се старее да не вдига шум, и когато отново ляга до мен, усещам миризмата на спермата, разлята по чаршафите. Тази настойчива миризма, която лично опитах с върха на езика си. Същата тази миризма, която започна да изгаря хранопровода ми. Обзета от внезапно чувство на срам, което не мога да прикрия, задържам дишането си и се гмурвам между чаршафите. Сутринта се събуждам на ръба на леглото, свита като наденичка.

10 септември 1997 г.

Прекарах цялото лято с Тони, но историята ни приключи, защото го преместиха в Малага. Беше подал молба за преместване преди няколко месеца, за да е по-близо до семейството си, което е в Андалусия. Много се радвам за него. Вече си намерих работа, малко досадна наистина — като преводач на свободна практика — по обявата, която бях пуснала, но ще ми помогне да се оправя, без да ми се налага да пипам спестяванията си. По-добре е от нищо, но ми се ще да намеря нещо друго. Напоследък изпитвам желание да се преместя.

РАЗГОВОРЪТ

20 септември 1997 г.

Днес, на излизане от вкъщи, виждам Фелипе, който пристига с мотоциклет на работа. От доста време не сме се засичали и много се радвам да го видя. Признавам, че привличането, което изпитах към него първия път, вече го няма. В очите ми Фелипе отново се превърна в незабележителното и срамежливо момче.

— Здравсти — казва, докато паркира мотора. — Откога не сме се виждали!

— Здравсти, Фелипе! Да, бях доста заета. Как са нещата при теб?

— Може да са и по-добре. Подготвям серия статии за едни чужди списания. Така ще си направя малко реклама. Дори ми се обадиха от едно южноафриканско списание!

— Еха! Ще станеш много известен!

— Искам само тази фирма да заработи най-после.

— Сигурна съм, че нещата ще се подредят. Ще видиш.

— Мислиш ли? — изглежда повече от несигурен в себе си.

— Разбира се. Ако имаш нужда от помощ, не се колебай да ми кажеш. Може пък да ти бъде полезна, човек никога не знае.

— Естествено, естествено! Така или иначе мерси много.

Сбогуваме се и той си тръгва с каската под мишница. Тъкмо се опитвам да пресека улицата, когато отново ме вика:

— Ей, Вал! Ти нали знаеш езици?

— Да. Защо?

— Говориш ли английски?

— Да, доста добре.

— Ще имам нужда да ми помогнеш със статията. Трябва да я напиша на английски, а знанията ми не са много добри. Ще й хвърлиш ли един поглед, когато имаш време?

— Разбира се, разчитай на мен. Ще мина през офиса ти, става ли?

— Супер. Още веднъж благодаря.

И пресичам улицата.

25 септември 1997 г.

Минах през офиса на Фелипе да прегледам статиите. Английският му е толкова лош, че всичко трябва да се напише наново. Казвам му го без заобикалки.

— Трябва да го започнеш наново. Ако искаш, аз ще го напиша, с твоя помощ. Но не можеш да го пратиш в този вид. Пълно е с глупости и правописни грешки.

Става му неприятно. Трябва да призная, че не избрах най-деликатния начин да му кажа нещата.

Тръгвам си, след като Фелипе ми се тросна „за какъв го взимам“. Цялата работа се обърна в спор и се захлех никога вече да не се интересувам от този неблагодарник.

Следобед Соня ми се обажда и твърди, че срещнала сродната си душа: някакъв божествено красив музикант на двайсет и три години, с когото се срещнала по най-неочакван начин. В метрото, на връщане от работа. Изпуснал цигулката си върху краката ѝ, а тя му помогнала да я вдигне. После завързали разговор за музика и той ѝ дал няколко пропуска за негов концерт.

— Видя ли, нали ти казах, че ще срещнеш някого, когато най-малко очакваш. Просто не трябва да го търсиш отчаяно. Ако ходиш от човек на човек като луда и молиш да се влюбят в теб, мъжете хукват да бягат.

Призна, че съм права. Сега обаче съм без любовник и без приятелка, понеже Соня реши да прекарва по-голямата част от времето си сгушена в своето гълъбче. А аз съм все така осъдена да размивам блясъка си в случайни срещи.

СПЯ С ВРАГА СИ

Има любов, която убива...

Най-лошото, което може да се случи на човек, е да има вкъщи най-жестокия си и зъл враг, без дори да подозира.

Отегчението от безразборния сексуален живот, който водех, скачайки от легло в легло само за да се окажа след това дълго време сама, в действителност започваше да ми тежи. Не че мечтаех да срещна любовта на живота си и да стана нов човек за един ден, но ми се искаше да намеря някой специален, който да ме накара да зазвъня и да ми подхожда. Започвах да мисля, че Соня е права и че е дошло и моето време.

Когато Мами почина, заминах за Франция за погребението и да прибера това, което ми бе завещала: един календар, който висеше закачен в банята, откакто го беше купила през петдесетте, и Бигуди — котарака, който никой не искаше да вземе, защото беше твърде необщителен и не понасяше нито хора, нито животни.

По някакъв свой начин Бигуди ме беше приел, защото бях единствената, на която позволяваше да го доближи, без да започне да издава звуци, по-характерни за куче, отколкото за котка.

Един фатален ден се влюбих.

Цял живот ще помня този момент. Жайме имаше тялото на Иманол Ариас^[1].

Не изглеждаше едър, но беше висок, с изпити бузи и мощен нос, който се радваше на малка брадавичка, кацнала на върха му. Тази физическа особеност не само не му създаваше комплекси, но напротив, служеше му за претекст да започне разговор за себе си с всеки, който направеше коментар по този повод.

Когато се срещнахме, се вгледах първо в ръцете му, с дълги изящни пръсти, като на виртуозен пианист. Имаше уморено изражение, пророчески поглед и такава лекота на изразяване, че и мъжете, и

жените падаха в краката му, възхитени и влюбени. Все се хвалеше, че може да има всяка жена, която пожелае, и аз, като видях, че по същество сме еднакви, се влюбих. В началото помислих, че Жайме е герой, създаден по моя мярка от Фелипе. Накрая това впечатление изчезна, защото каквито и спорове да бяхме имали с Фелипе, никой не можеше да е така жесток и извратен, че да сътвори толкова долен и вероломен човек.

В основата си Жайме беше озлобен неудачник, човешки отпадък. Така и не бе постигнал мечтата си да стане уважаван предприемач и по време на многократните си опити си беше измислил друга самоличност. Никога не разбрах защо не бе успял да стане голям бизнесмен, тъй като, за да бъдем честни, беше абсолютно гениален и имаше всички карти в своя полза: икономист по образование, с дълга и блестяща трудова биография. Види се, силите на злото в неговия случай са се оказали по-могъщи от доброто, което всеки човек носи в себе си. И Жайме бе впрегнал потенциала си да съсипе всичко, което го заобикаля, и в частност, успелите хора около себе си. Не понасяше друг да постига нещата вместо него.

Първия път, когато легнах с Жайме, открих, че отстрани на десния си глезен има един дълъг участък мъртва кожа, който си махаше със скалпел, за да не се натрупа и да започне да куца. Петното беше тъмнолилаво и в началото ме уплаши. Подобно на брадавичката на носа му, този физически дефект, вместо да отнеме от чара му, увеличаваше аурата на мистериозност около човек, който накрая се оказа чудовище. Умееше да превръща дефектите, които биха били отблъскващи за мнозина, в свои предимства и да се възползва от тях.

Без съмнение беше любов от пръв поглед. Поне от моя страна. За него бе чисто и просто игра, в която бе решил да стигне докрай.

[1] Иманол Ариас — испански актьор (1956 г.). — Б.пр. ↑

ИНТЕРВЮТО

След като пуснах обява за работа, получих няколко оферти, но нито една не ми се стори достатъчно интересна, за да се свържа с компаниите и да си насроча интервю. Един ден получих писмо от някой си Жайме Рихас, фирмен консултант, който си търсеше асистентка по мениджмънт. В писмото ми съобщаваше, че мога да се обадя на мобилния му телефон, за да насроча среща. Първия път, когато се опитах да говоря с него, нямах късмет. Телефонът му непрекъснато беше изключен. Накрая успях и мъжът, който отговори от другата страна на телефона, ми направи чудесно впечатление. Беше голям професионалист и естествено търсеше човек като себе си. Решихме да се видим след обедната почивка, в кабинета му.

6 май 1998 г.

Офисите на Жайме се намират в самото сърце на Барселона, в квартал Ейксампле, в сграда с бледорозова фасада и широки балкони. Пристигам в уговорения час и ми отваря господин към петдесетте, с жив поглед и лула в устата. Ясно е, че секретарките още не са се върнали от обедна почивка и се е паднало да ме посрещне този господин, който има вид повече на служител, отколкото на администратор. Едва разменяме няколко думи и Жайме се появява, леко накуцвайки, откъм дъното на коридора, където се намира кабинетът му. Мъжът с лулата веднага изчезва, а Жайме ме поздравява, като стиска силно ръката ми с две ръце.

— Какво се е случило с крака ви? — питам го с намерението да бъда любезна.

— Нищо му няма. Ударих се, докато играх тенис през уикенда — отговаря ми със снобски тон.

Веднага ме кани да вляза в кабинета му. Стаята не е много голяма, гледа към отсрещната страна на сградата, към един вътрешен двор, и е доста тъмна. Той светва една халогенна лампа и се

изненадвам да видя толкова малко неща в кабинета на човек, за когото се предполага, че е генералният директор на компанията. Като вижда, че се оглеждам наоколо, той обяснява със същия пренебрежителен тон:

— Не обръщайте внимание на кабинета ми, сеньорита. Току-що се преместихме в тази сграда и още не сме пренесли всичко. Тепърва ще докараме повечето неща.

Стаята, четири метра широка, разполага само с дълга надраскана маса и с черен работен стол на колелца. На масата лежат две-три книги с нормативни документи на ISO^[1] и още няколко други. Започва интервюто.

— Казвам се Жайме Рихас и съм съсобственик на тази компания и неин генерален директор. Господинът, който ви посрещна, е моят съдружник, Жоакин Бланко. Търсим отговорен човек, който да организира цялата работа във фирмата и да осъществява постоянна връзка с нашите клиенти. Донесохте ли ми биографията си?

Жайме говори спокойно и тържествено, като университетски професор. Предполагам, че много го бива да вдъхва респект. Не изглежда лесен за общуване.

Веднага му подавам автобиографията си и той мълчаливо започва да чете. Когато вдига глава, се притеснявам още повече.

— Надявам се препоръките, които сте приложили тук, да са истински, защото имам навика да се обаждам и да проверявам. Имате ли нещо против да се свържа с предишните ви работодатели и да поразпитам как сте се справяли при тях?

— Не, господине, напротив — отвърщам, убедена, че никой в нищо не може да ме упрекне.

— Защо напуснахте последната си работа?

— Уволниха ме. Не знам дали е правилно да го нарека така, всъщност направиха съкращение на персонала и аз бях една от съкратените, господин...

— Рихас.

— Моля?

— Жайме Рихас. — И започва да рови в едно чекмедже, като накрая вади визитна картичка и ми я подава. — Добре, така или иначе ще говоря с тях.

— Можете да се обърнете към сеньор Андрес Мартинес. Беше ми началник.

— Добре. — И записва името на Андрес в автобиографията ми. — Разбира се — добавя, — трябва да ви кажа, че не сте единствената кандидатка, която се явява за това място. Вече се видях с няколко и след вас ми остават още три. Не искам да се подведа, възнамерявам да направя най-добрия избор.

— Да, разбирам, но мисля, че сгрехих, като се явих на това интервю. Ако трябва да съм честна, не знам дали постът, който ми предлагате, ме удовлетворява. Винаги съм работила в сферата на рекламата. Ще трябва да го обмисля. За какво заплащане става дума?

— За двеста и петдесет хиляди песети бруто на месец.

— Ами, сеньор Рихас, тази заплата не е най-доброто, което са ми предлагали.

— Това са парите, които сме готови да платим за няколко месеца изпитателен срок. Ако подпишем постоянен договор, ще го преразгледаме, госпожице. Естествено, тук не включвам командировъчните, нито скромната комисиона, която бихме могли да ви предложим, ако работата ви с клиентите повлияе за сключването на договор.

— Разбирам. Ами благодаря ви, че ме приехте и ми дадохте възможността да кандидатствам за мястото.

— Мога ли да ви задам още един въпрос, госпожице?

Изправил се е в стола си и изглежда много по-сериозен, отколкото в началото на срещата.

— Да, разбира се.

— Омъжена ли сте?

Не се изненадвам прекалено, че ме пита. Доста работодатели го правят.

— Не, господине. Не съм омъжена и нямам деца.

— Имате ли приятел?

Гледа ме право в очите, което ме кара да се чувствам доста неудобно.

— Мисля, че този въпрос е несъществен, господин Рихас — възкликвам, леко обидена.

Отговорът ми, изглежда, не го смуцава. Напротив, моментално възприема изражение на разбиране.

— Знам, че въпросът може да ви се струва странен. Но ми е нужен напълно необвързан човек. Много е вероятно кандидатът, когото

изберем, да трябва да пътува често. Ето защо предпочитам жена без никакви любовни ангажименти.

Обяснението не ми се струва убедително, но отговарям:

— Разбирам. В моя случай няма нито семеен, нито любовен ангажимент.

— Добре. Само това исках да разбера.

Напрежението в разговора леко спада и започваме да говорим за живота ми в Испания, за причините, поради които съм напуснала родината си, и за възможностите за кариерно развитие, които мога да имам в тази компания. Краят на интервюто е много сърдечен. Сбогуваме се, както подобава, а той ми обещава да се свърже с мен до седмица, за да ми съобщи решението си.

Не съм много убедена, че това е моята работа, но в края на краищата нищо не губя. Жайме остави у мен противоречиви чувства. Създава впечатление на сериозен човек и професионалист, но безочливият му разпит относно личния ми живот надхвърли всичките ми представи. Точно тази смесица от внушителност и дързост ме съблазни. Жайме е преди всичко голям познавач на женската психика.

Обмислих нещата много внимателно и реших да откажа предложението на господин Рихас, в случай че се обади да ми съобщи, че са се спрели на моята кандидатура. Мястото, което ми предложи, не съответства напълно на това, което искам, така че ще продължа да търся работа. И без това е малко вероятно да ми се обади отново.

Сбъркала съм. Тази сутрин ми се обажда секретарката му и ми съобщава, че са ме избрали, като настоява да се явя в офиса им следобед, за да говоря отново с Жайме.

Явявам се на срещата без особен ентузиазъм, повече от професионализъм и за да не оставя лоши впечатления у тези хора, отколкото от желание да работя за тях.

Жайме Рихас се държи по-свободно и по-мило и се учудвам колко убеден е, че ще приема предложението им.

— Това е много престижна работа, госпожице. Спрях се на вас и на още едно момиче, което току-що е завършило ВУАУФ^[2]. В случай че изберем вас, ще усвоите тайните в управлението на фирмите и ще разберете причините за успеха или провала на някои от тях. Ние продаваме консултантски услуги, чрез които се гони качество по ISO. Интригуващо е!

— Не се съмнявам, господин Рихас. Не казвам, че няма да е интересно, а просто, че не е това, което търся. Нищо не разбирам от критерии за качество, ако трябва да съм честна. Мисля, че човек с диплома от ВУАУФ ще е по-подготвен да работи в консултантска компания от мен.

Хвърлям камъни по самата себе си. И въпреки това Жайме не спира да ме убеждава, че това ще е службата на живота ми.

— Между нас казано, дипломите не са от голямо значение. Аз оценявам най-вече хората и техния потенциал.

— Да. С това съм съгласна.

— Ето че започваме да се разбираме — казва с усмивка. — Добре, може би, ако ви предложи по-високо заплащане, бихте приели.

— Не знам, господине. Не става въпрос само за парите.

— Помислете още веднъж. Помислете също за професионалното си развитие.

— Ще го направя, господин Рихас.

Сбогуваме се и ми обещава да се свърже с мен до няколко дни.

[1] Международна организация по стандартизация. — Б.пр. ↑

[2] ВУАУФ — Висше училище за администрация и управление на фирми, частно учебно заведение в рамките на университета „Рамон Люл“ в Барселона. — Б.пр. ↑

КАПАНЪТ

16 май 1998 г.

Въпреки че не съм много заинтересувана от поста, господин Рихас упражнява върху мен трудноразбираемо привличане. Харесва ми видът му, но преди всичко начинът, по който се държи, тази увереност, която го кара да изглежда неразрушим, и безстрашието му пред бедите. Мисля, че става по-дързък, когато срещне едно категорично „не“, приема го много лично и се чувства удовлетворен, когато го превърне в убедено „да“. Това дава солта на живота. Аз съм „не“ от начало до край и се е захванал да промени мисленето ми на всяка цена, без оглед на средствата.

Днес ми се обажда лично, както обеща. Но разговорът взема друг обрат, който няма нищо общо с професионалния въпрос.

— Вече решихме, съдружникът ми и аз. Но имам един проблем и искам да го обсъдя с вас.

— Какъв проблем? — питам заинтригувана и сериозно се съмнявам, че аз съм човекът, който може да му помогне.

Жайме възприема тон на човек, който доверява нещо, без да ми даде никакво удовлетворително обяснение.

— Мисля, че вие сте човек, с когото може да се говори открито. Но за целта трябва да ви видя. Имате ли нещо против да се срещнем и да поговорим?

Работата ми се вижда много странна, но приемам. Иска ми се да го видя отново. Още не мога да разбера защо падам толкова бързо в тази паяжина, която, погледната отвън, би се оказала смъртоносна, за когото и да е. Винаги съм имала див темперамент и предизвикателствата ме привличат.

— Тогава ще мина да ви взема утре към седем вечерта, какво ще кажете?

— А няма ли да е по-добре да разговаряме в офиса ви? — питам, предчувствайки, че има нещо много лично в предложението му.

— Предпочитам да не е в кабинета ми. Нуждая се от по-неутрално място, за да ви обясня за какво става въпрос. Тук нямам спокойствие. Консултантите влизат и излизат. Непрекъснато имат нужда от мен. Предпочитам по-спокойно място. Каня ви да пийнем по нещо, без задни помисли, естествено.

— Добре, съгласна съм.

И не мога да не се изненадам от уточнението му за задните помисли. Той има адреса от автобиографията ми и се разбираме за следващия ден в седем вечерта пред входа на дома ми.

17 май 1998 г.

Качвам се в колата му и започваме да обикаляме центъра на Барселона в търсене на място за паркиране. Почти не говоря, слушам неговия разбор на деня и какво смятат да продадат този месец. Предприятието се развива прекрасно според него, изпълнен е с ентузиазъм и се питам що за проблеми може да има този човек, на когото сякаш всичко му се усмихва. Предлага ми да отидем в Маремагнум, където ще паркираме без проблем и не рискуваме паякът да вдигне колата. Приемам.

Качваме се на последния етаж на търговския център, който е открит и има невероятно количество барове, оспорващи си толкова многобройна клиентела, че може да напълни стадион. Проправяме си път и си намираме място на една тераса, до игрище за миниголф. Поръчваме два джин-тоника.

— И какво толкова важно нещо имате да ми казвате, че ме доведохте на това място?

Забелязвам, че е малко изненадан от дързостта ми, но иска веднага да разпръсне недоверието ми и бърза да отговори:

— Добре, за начало можете да ме наричате Жайме. Предпочитам да ви говоря на „ти“, ако не виждате нещо неуместно в това.

Приемам с кимване. Предполагам, че това е необходимата предварителна стъпка преди споделяне на нещо поверително. „Вие“ никога не ми е харесвало. Освен това ми го предложи толкова възпитано!

— Добре. Виж, аз съм икономист, на четирийсет и девет години съм и цял живот съм бил бизнесмен, с ясни представи какво трябва да

правя и какво — не. През всичките тези години никога не ми се беше случвало подобно нещо и си помислих, че е важно да го обсъдя с някого, който не страда от предрасъдъци, и смятам, че ти си подходящият човек.

— Аз! — възкликвам, докато смесвам моя джин с тоника.

Вечерта е странно хладна и Жайме започва да търка ръце, за да ги стопли. Прави го толкова силно, сякаш държи реч пред многохилядно множество.

— Да, ти! — повтаря и посочва с пръст към сърцето ми.

— И защо аз? Та ние се видяхме само на интервюто и изобщо не се познаваме. Как можеш да мислиш, че аз съм подходящият човек да изслуша чужд проблем?

— Именно защото не се познаваме. Така мнението ти ще бъде по-обективно. Нещо ми подсказва, че помощта ти може да се окаже много ценна. Не искам да го обяснявам, не бих могъл. Но съм убеден, че можеш да ми помогнеш.

— Добре. Зависи за какво става въпрос. С какво мога да ти помогна? — питам отново на ръба на търпението.

Толкова е невъзмутим, не изглежда притеснен от каквото и да било проблем и ми казва с цялото спокойствие на света:

— Запознах се с един човек в службата и предвид положението ми на генерален директор, не знам как да се държа с него. Винаги контролирам импулсите си, особено когато е намесена работата. Най-вече поради етичност. Но сега този въпрос надхвърля възможностите ми и не знам какво да правя.

— И с какво мога да помогна аз?

Не успявам да схвана какво иска този мъж от мен. Дава си време, отпива от чашата и като я поставя отново на масата, започва да си играе с пръчицата.

— Какво би ме посъветвала да направя?

— Откъде да знам! Кой е този човек? При вас ли работи?

— Не, но имам индиректни отношения с нея. Не я познавам много. Работи за друга компания. Най-лошото е, че се влюбих лудо в нея.

— Тя знае ли?

— Мисля, че е умна жена и вече си е дала сметка, че има нещо повече. Но досега нищо не ми е подхвърлила по този въпрос. И аз

нищо не съм ѝ казал за чувствата си. Но има неща, които не лъжат, знаеш ли? Мисля, че всъщност не иска да види действителността, защото също се страхува.

— Добре, ако искаш мнението ми, мисля, че първо трябва да говориш с нея. Може изобщо да няма представа.

— Не. Мисля, че прекрасно знае какво се случва. Но ситуацията е много деликатна. Ако ти беше на нейно място, как би постъпила?

— Ако бях в такова положение и човекът ми харесва, не бих се колебала нито миг. Зависи от трудовите отношения, които имаш с нея. Трудно е и е сложно, за да бъде откровена. Не всички биха се хвърлили като мен.

— Ясно. Благодаря ти за откровеността.

И наистина изглежда благодарен.

— Защо не поговориш с нея?

— Опитвах се, но не намирам думите и все не се решавам, все говоря за работа.

— От какво се боиш?

— Да не ми каже, че не изпитва същото към мен.

Изненадвам се от този спонтанен отговор. Малкото пъти, когато съм го виждала, ми е правил впечатление на човек, който контролира ситуацията и показва голяма самоувереност. Вече е ясно, че не е така.

— Хубаво, но ако не се изясниш с нея, нещата няма да потръгнат нито напред, нито назад.

— Права си. Затова исках да говоря с теб. Знаех, че съветът ти ще ми е от голяма полза.

По някакъв начин се лаская, че прибъгва до мен. На всички жени им харесва. Но още не разбирам откъде това доверие към мен.

— Добре, имаш ли нещо против да хапнем нещо? Гладен съм, да продължим разговора на една хубава маса? Знаем един ресторант наблизо, където сервират съвсем пресни морски дарове.

Поканата му би могла да бъде приятелска, така че за пореден път приемам предложението. Това, което всъщност иска Жайме, е да ме накара да сваля защитите си, като се опитва да създаде впечатление за приятелска връзка, защото всеки път, когато сме се виждали в офиса му, съм била много дистанцирана.

Плаща двете питиета и тръгваме пеша към ресторанта, който се намира на около петстотин метра от „Маремагнум“, в посока към Виля

Олимпика^[1]. Собственикът на заведението, изглежда, го познава, поздравява го топло и бързо ни намира маса, въпреки че мястото е претъпкано. Предлага ни аперитив и Жайме ми иска разрешение да поръча марискада.

— Марискада за двама, за повдигане на духа, как ти се струва?

Обичам морски дарове и намирам идеята за превъзходна. На пръв поглед имаме еднакви вкусове. Поръчва бутилка от най-доброто шампанско и вдига тост за приятелството. В действителност май ме ухажда и го прави по начин, който да ме впечатли. Говорим общи приказки, докато започва да ми задава по-лични въпроси.

— Наистина ли се подразни онзи ден, когато те попитах дали имаш гадже?

— Малко ме шокира — отговарям искрено. — Дали съм женена или не, това мога да го разбера. Но какво значение има дали съм с някого?

— За мен беше много важно да го знам.

— Да, знам. Обясни ми, че искаш да наемеш свободна жена. Ако това са изискванията ти, съмнявам се да намериш.

— Не, не беше заради това.

Свалям вилицата, преди да е стигнала до устата ми.

— Как така? За какво беше тогава?

— За да разбера дали мога да изляза с теб тази вечер — отговаря и продължава да яде. — Ако ми беше казала, че имаш гадже, щях да потърся друга стратегия.

— Моля?

Не мога да реагирам. Това откровение ме оставя без думи.

— Ами да. Ако имаше гадже, щях да се боря за теб докрай.

Пихме твърде много и отдавам коментарите му на алкохола. Нервите ми започват да ме предават и се размивам.

— Нямах ли да ти пречи, ако имах гадже?

— Напротив, щях да направя всичко възможно да го оставиш — отговаря със същата самоувереност, която показва при първата ни среща.

— Но какво говориш? — продължавам, без да мога да спра нервния си смях. — Нали току-що ми разказа, че си влюбен в една жена?

Не разбирам нищо и започвам да мисля, че тоя тип е напълно луд.

— Да, така е. Луд съм по една жена.

— Да, виждам — казвам и започвам да губя уважение към него.
— Влюбен си, но това не ти пречи да сваляш, която ти падне.

— Колко си глупава — отвърща нежно. — Нищо не разбираш!

— Не, наистина. Не те разбирам. И ти си като всички. Имаш жена, в която си влюбен, но продължаваш да гледаш всички останали. Не те разбирам.

Все едно ми е какво мисли за мен. След този разговор решавам, че никога вече няма да го видя. Той е много опасен надут пуяк. Жайме изведнъж става сериозен, вика келнера и поръчва втора бутилка шампанско. Не продумва, докато чашите ни не са отново пълни. Вдига своята и обявява:

— Пия за теб, Вал, за жената, в която съм безумно влюбен.

Поглежда чашата ми и чака да я вдигна. Но аз съм парализирана и не мога да продумам. Не очаквах нещо подобно и съм много изненадана. Отново ме кани да вдигна чашата и аз го правя автоматично.

— Това исках да ти кажа. Затова те поканих на вечеря. Луд съм по теб — шепне, протягайки врат да се доближи до лицето ми. — Ти си жената, в която съм влюбен.

Стоя с отворена уста, докато той изпива чашата си на един дъх. Аз не мога нищо да преглътна.

— Това е! — казва с облекчение. — Казах го. Беше права. Трябваше да говоря с теб. Камък ми падна от плещите.

Не мога да повярвам на ушите си, стоя с пълната чаша в ръка и гледам как мехурчетата се издигат до повърхността.

Жайме изведнъж се натъжава и подхвърля:

— Съжалявам. Не исках да се почувстваш неудобно. Наистина съжалявам.

Веднага иска сметката. Чувствам се странно, защото не съм свикнала някой почти непознат да ми се обяснява в любов по този начин. Плаща и си тръгваме, без да говорим.

— Ще те придружа до вас. Надявам се да не ти е неприятно. Когато излизам с дама, винаги я придружавам до тях.

Започва да ме боли глава. Пих твърде много и не знам какво да му кажа. Но решавам да го оставя да ме откара. Когато стигаме до входната врата на моя блок, ме изненадва, като ми казва „лека нощ“ и просто си отива. Не смятам да правя нищо, за да го спра, защото съм стъписана от внезапното му обяснение в любов и имам нужда от малко време да го проумея и да дойда на себе си.

20 юни 1998 г.

Мина почти месец, докато започнем да излизаме заедно. След онова обяснение Жайме ми се обади само веднъж, за да ми каже, че ако искам мястото, мое е, без никакви любовни ангажименти към него. Отхвърлих го, защото след онази вечеря стана ясно, че няма да работя в неговата фирма и ще си търся друга работа, тъй като реших да излизам с него. В тия неща е или едното, или другото. Трябва да призная, че ми хареса дързостта да ми се обясни в любов, но също така оцених дискретността, която ми показа. Прекрасно разбра, че не обичам да се чувствам обременена, и в действителност прави всичко възможно да ми създаде подходящи условия да се влюбя в него. Освен това от самото начало знаеше, че работата не ме интересува. Сигурно си мисли, че съм еманципирана жена с ясни възгледи, която може да се влюби само ако не я притискат непрекъснато. С две думи, аз съм идеалната жертва за амбициозния ловец.

Излязохме няколко пъти, през които той реши, че накрая ще му падна в ръцете. Показва ми ясно, че е сигурен в себе си по този въпрос и че това рано или късно ще се случи. Започва да ми харесва все повече и повече, но още не съм легнала с него, както правя обикновено. Искам да изчакам.

Днес се уговорихме да се видим и да си поговорим. Жайме казва, че държи да ми разкаже всичко за живота си, защото не иска да има тайни от мен. Разказва ми историята на брака си и че бившата му жена сега има рак на гърдата. Споделя ми, че много я е обичал, но не успял да ѝ бъде верен и един ден тя се уморила и го напуснала.

Иска да ми покаже слабостите си. Това също е част от премислената му стратегия. А и начинът, по който разказва нещата, не ти позволява да останеш безучастен. Самоуверено, но и признавайки, че много се разкайва за стореното. Ден след ден личността му все

повече ме съблазнява, в основата са копелдашката му страна и изневерите му на жените, което се смесва с една невидима бащинска нежност. Обяснява ми, че е имал седемгодишна връзка с бивша манекенка, Каролина, с която споделял безгранична страст, и че тази връзка също приключила заради изневярата му с жена, която била ни повече, ни по-малко най-добрата приятелка на Каролина. В действителност с всяка своя дума ми предава послание: „Дали ще бъдеш способна да ме опитомиш?“ Така ме върза. Сега той е предизвикателство за мен.

Говори ми надълго и нашироко за двамата си синове, които вижда само през уикендите, и бащинската му гордост ме разнежва. Предполагам, че това се дължи на някоя от страните му, които още не познавам, а също и на това, че хормоните ми на жена, която е на път да навърши трийсет, ме тласкат към майчинство.

25 юни 1998 г.

За първи път спях с Жайме. Дойде в дома ми, който му отворих като негов собствен, и ме люби върху кухненската маса. Не беше нещо необикновено, изглеждаше много уморен и разбирам, че понякога човек не може да е на сто процента. Трябва да призная, че съм малко разочарована. Мислех си, че ще е по-романтичен. Цялата работа продължи пет минути, а прекарах четири да го убеждавам да използва презерватив.

— Мислиш ли, че мъж на моите години използва презерватив? Това са лайна!

Накрая прие. Но знам, че не му беше много приятно.

[1] Виля Олимпика — по настоящем квартал на Барселона, построен заради Олимпийските игри през 1992 г. — Б.пр. ↑

НАШЕТО ЛЮБОВНО ГНЕЗДО

3 юли 1998 г.

През първите месеци на нашата връзка Жайме се държи като истински джентълмен. Всичко върви от добре към прекрасно. И все пак от време на време забелязвам странни неща. Може би просто си въобразявам. Аз, която никога не съм се бъркала в работите на другите, започвам да надничам в бележника му с чувство за вина. Сблъсквам се с кодирани бележки — признак, че крие нещо от мен, но нямам никакви доказателства. В крайна сметка решавам да не се измъчвам прекалено и продължаваме да се срещаме, докато днес, на обяд, той ми предлага да живея с него.

15 юли 1998 г.

Трябваше да намерим апартамент, където да се пренесем. Споразумяхме се за мястото: Виля Олимпика в Барселона. Най-вече защото оттам се вижда морето. И двамата обожаваме морето. Винаги съм мечтала да живея в огромна мансарда с изглед към морето и плажа и тази мечта е на път да се осъществи с него.

Намерихме, не много лесно, една мансарда, голяма е сто и двайсет квадратни метра, с частен паркинг, с денонощна охрана. Лукс. Настоях жилището ни да има най-малко три стаи, за да има къде да посрещаме децата му. Щом обясних това, Жайме напълно се съгласи, но ми се стори странно, че идеята не беше негова. Мисля, че в края на краищата иска да укрепи връзката ни, преди да намеси децата си в нея.

Днес сутринта отидохме да подпишем договора за наем с една взискателна агенция за недвижима собственост и Жайме се появи с половин милион песети в брой, за да плати гаранцията и наема. Отидох с него, защото се бяхме разбрали да сключим договора от името на двамата — изглеждаше, че сме го уточнили, — но в последния момент Жайме промени решението си и ме попита имам ли нещо против да впише в договора само мен.

— Мислех, че ще е на името на двама ни. Какво има?

— Не, спокойно. Не се тревожи. Аз ще плащам наема, но ако не те притеснява, предпочитам да не фигурирам в договора. Не искам бившата ми жена да разбере. Иначе ще поиска повече пари за издръжка на децата.

В този момент засякох един важен детайл. Децата, както той ги нарича, са вече пълнолетни и си имат партньори, работят и са напълно независими. А издръжката е била определена преди повече от десет години и обяснението му не изглежда много логично.

Но запленена от мечтата да живея с него в този приказен апартамент и от страх да не проваля тази мечта, приех само аз да фигурирам в договора.

Съобщихме на агенцията, че въпреки че не фигурирам в щатното разписание на никоя фирма, имам повече от достатъчно пари за следващите две години наем. Агенцията ни уведоми, че собственикът не желае да подписва договор за наем с човек, който не е на твърда заплата. Бях съкрушена, защото разбрах, че няма да получим този апартамент.

За пореден път Жайме се зае с всичко и следобед се върнахме в агенцията. Връчи им някакви документи и подписах договора. Изненадах се как се уредиха нещата. На излизане Жайме ми каза, че банковите справки за спестяванията ми са свършили работа и че не е необходимо да се водят някъде на щат.

Впоследствие разбрах, че им е връчил последния ми трудов договор, изготвен от самия него в офиса му, без нищо да ми каже, подписал го е и е сложил печата на компанията си.

20 юли 1998 г.

Щастлива съм, защото тази сутрин се преместихме. Местенето стана бързо, за няколко часа, тъй като аз нямам много вещи. Жайме донесе само дрехи от дома на майка си, където живееше, и няколко картини, подарени от баща му — от личната му колекция, както ми каза, били изключително ценни. Това не е нищо за толкова голямо жилище и със сигурност ще се нуждаем от доста мебели.

Следобед вече обикаляме всички мебелни магазини в квартала и когато решаваме какво ще купим, Жайме настоява той да плати всичко,

въпреки че протестирам, тъй като искам да си делим разходите.

25 и 26 юли 1998 г.

Жайме ми спомена, че има мезонет в околностите на Мадрид и през уикенда се среща там с децата си. Мисълта да прекарвам почивните дни там ме очарова, но той казва, че ще ме заведе, когато съобщи на децата си, че има сериозна връзка. Трябва да проявя търпение, защото синът му е почти на моята възраст, но проявява голяма ревност, когато вижда баща си с други жени, освен с майка му. Аз го разбирам и убеждавам себе си, че трябва да проявя много съпричастност и търпение. Най-много от всичко искам да ме приемат. В края на краищата ще съм мащеха на вече пълнолетни момче и момиче.

Днес, петък, Жайме хваща въздушния мост, за да се види с децата си в Мадрид. Оттам ми се обажда набързо да пита как съм и провеждаме много мил телефонен разговор. Бъдещето ни изглежда прекрасно и щастливо. Интересно, сега се виждаме по-малко, отколкото когато живеехме поотделно.

Със Соня се виждаме рядко. Тя е в течение на връзката ми с Жайме, но смята, че съм избързала, като съм приела да живея с него.

— Почти не го познаваш! И освен това не прекарва нито един уикенд с теб. Не ти ли изглежда странно?

— Кой го казва! — отговарям ѝ иронично. — Жената, която отчаяно търсеше принца на мечтите си, сега ми казва, че съм избързала да срещна своя!

— Не ти казвам това, Вал! Само мисля, че твърде бързо напусна жилището си и отиде да живееш с един господин, когото изобщо не познаваш. Да те е представил случайно на семейството си?

— Все още не. Нуждае се от малко време. Мисля, че е разбираемо, не смяташ ли? Има две деца и бивша жена, болна от рак. Предвид семейната картина, представи си да се появя там изневиделица, просто така. Като косъм в чинията със супа. Не го смятам за редно. Поне засега.

— Добре. Съгласих се! Да кажем, че си права, прекалено рано е. Но не ти ли изглежда странно, че при луксозен мезонет в Мадрид е живял при майка си?

Соня започва много да ме изнервя. В началото отдавам недоверието ѝ на завистта, която всички жени изпитваме, когато някоя друга постигне това, за което сме мечтали. Човешко е.

— Купил е мезонета, когато е излизал с Каролина, негова бивша приятелка, с която се запознал в Мадрид. Преместили се да живеят там. По онова време е имал и офис в Мадрид. Когато идвал в Барселона, оставал при майка си. Според мен е нормално и логично. Няма нищо странно или мистериозно в това да искаш да си с майка си.

— Тогава обясни ми защо не се вижда с децата си в Барселона, щом живеят тук, а всички отиват в Мадрид?

На този въпрос нямам отговор. Забелязвам, че Соня е много притеснена за мен и за новия живот, който си избрах. Също е и малко сърдита, защото, откакто се запознах с Жайме, се виждаме все по-рядко.

— Права си, Соня. Но ти също беше с приятеля си. Във всеки случай обещавам ти, че отсега нататък ще ти се обаждам по-често. Покрай търсенето на апартамента и преместването нямах време да вдигна глава. Моля те да разбереш. Виж, мислех си да организирам скромна вечеря вкъщи следващия четвъртък и да те запозная с Жайме. Какво ще кажеш?

— Да, разбира се. Много ще се радвам.

— И така ще се помириш с него — казвам ѝ през смях.

— Добре, така да бъде.

— Доведи приятеля си, ако искаш.

На лицето ѝ веднага се изписва печално изражение.

— Разделихме се преди седмица.

Сега разбирам защо е толкова подозрителна към Жайме. Друг мъж я оставя и сега е сърдита на всички представители на силния пол.

— Имал е друга приятелка и не ми е казал. Но случайно научих и го заряхах.

— Разбирам, съкровище. Много съжалявам. Но виж, това, че се е получило така с този нещастник, не означава, че всички мъже са такива.

— Не се притеснявай. И това ще мине. Едно е сигурно, на Бигуди му е много мъчно за теб.

Това наистина ме натъжава. На всяка цена искам да си върна Бигуди, но се наложи да го оставя при Соня, защото Жайме не понася

котки. За момента горкото животинче не е добре дошло вкъщи.

НАМИРАМ СИ РАБОТА

27 юли 1998 г.

Когато Жайме се връща от семейния си уикенд, му споменавам за предвидената вечеря със Соня.

— Много бих се радвал, любов моя, но цялата седмица трябва да съм в Малага с Жоакин, ще се видим с едни клиенти. Тръгвам утре рано, а в петък заминавам направо за Мадрид с кола.

Никак не ми е приятна тази програма, но се опитвам да не го показвам.

— С други думи, няма да се видим до следващата неделя?

— Обич моя, това ми е работата. Разбери го! Имаме няколко договора с клиента от южната част на Испания и тази седмица трябва да отидем. Твърде дълго отлагах това пътуване. После ще сме заедно.

Прегръща ме и определяме друга дата за вечерята със Соня.

След неговите изповеди за изневерите му тази нощ му разказвам за случайните си срещи и за лекотата, с която през всичките тези години съм отвеждала всеки мъж, който ми е харесвал, в леглото си. Искам да съм открита с него, да не крия нищо. Жайме ме предупреди, че сега, когато живеем заедно, ще трябва да изоставя всичките си гаджета, цитирам дословно. Не ми е трудно да го приема, нямам никого от доста време, но ми струва усилия да го убедя. Жайме е ужасно ревнив. Той ми обеща да ми бъде верен. Аз, на двацет и девет, а той, с двацет години по-голям, се срещнахме в една и съща точка, но на различни възрасти. Писнало ни е от живота, който водим. В действителност аз вече никого не забелязвам. Тази трансформация много ме изненадва, но мисля, че е защото за пръв път в живота си съм истински влюбена и всяко сексуално желание към друг мъж е изчезнало. Ще му бъда вярна от начало до край, дори месеци след това, ако случайно връзката ни прекъсне.

Тази вечер се любим. Сексуалният ни живот много се подобри, откакто не използваме презервативи, но Жайме има странния навик да мисли само за себе си. Не очаква аз да бъда задоволена. Понякога е

като животно. Но ми е все едно. Не това ценя най-много в нашата връзка. Изненадващо сексът мина на втори план за мен.

28 юли 1998 г.

Жайме замина с Жоакин за Малага, както бяха планирали. Разделихме се нежно и го помолих да внимава по пътя. Дни наред ще съм сама и реших отново да си потърся работа.

Получих множество предложения (обявата ми продължава да се появява от време на време във вестника) и едно от тях е много интересно и обещаващо. Това е чуждестранна международна компания, специализирана в продажба на дрехи, чиято централа е в Барселона и която търси жена за следене на последните модни тенденции. Това предполага да се пътува до най-важните в сектора ревюта по света, да се надушва пазарът и да се следят новостите за всеки сезон. Макар да не е свързано с рекламата, перспективата да работя в този сектор е твърде примамлива. Освен това пътуванията не ми изглеждат проблем, Жайме също пътува често.

И така, представям се на интервюто. Всичко става много бързо и ми съобщават, че след седмица мога да започна. Много съм щастлива, защото това означава, че доходите ни ще се увеличат. Не знам колко печели Жайме, но май има голям късмет в живота. Винаги носи много пари със себе си и никога не се замисля за разходи, нито обсъжда каквото и да било, свързано с темата за парите, дори при наемане на апартамент в сграда с толкова висок стандарт. Напротив, през цялото време ми показва, че иска най-доброто. Въпреки това искам да участвам в разходите за къщата.

Жайме ми се обади само два пъти, за да ми каже, че е много зает. Аз се опитах много пъти да говоря с него, но без успех, защото мобилният му винаги е изключен. Не му поисках номера на хотела, за да не изглеждам недоверчива.

30 юли 1998 г.

Когато се връща днес, забелязвам, че е много уморен и напрегнат. Затваря се в банята, едва събул си обувките, и остава там

повече от час. Опитвам се да доловя някакъв шум зад вратата и като не чувам нищо, го питам:

— Има ли ти нещо, Жайме?

— Остави ме на мира!

Отговорът му е кратък и сух.

— Мога ли да направя нещо за теб, любов моя? Може би трябва да поговориш с някого. Не знам. Проблеми ли имаш?

— Остави ме на мира! — повтаря ми. — Нямах никаква шибана представа за проблемите, които имам!

След час излиза толкова уморен, колкото влезе, с много подпухнали очи и прекарва цялата вечер и част от нощта пушейки, без да ми проговори.

Когато си ляга, дори не ме докосва. Винаги когато сме заедно, правим любов. За пръв път казва „не“ на секса.

2 август 1998 г.

Жайме тръгна рано сутринта за службата. Дори не можах да му кажа, че започвам работа тъкмо днес, когато всички отиват на почивка, така че му оставям бележка в кухнята, в случай че се прибере преди мен. Така и става. Когато се прибирам от работния си ден, малко потисната от вчерашната случка и начина, по който реагира, той е в дневната и гледа телевизия.

— Можеше да ми кажеш, че днес започваш работа — упреква ме веднага.

— Знам, Жайме, но ти вчера беше непоносим. Не искаше да говориш и така се беше затворил, все едно беше блокирал.

— Възникна проблем и не исках да говоря за него. Каква е тази твоя работа?

Обяснявам му как съм я намерила и в какво се състои.

— Ще се налага ли да пътуваш?

Виждам в погледа му, че е ядосан.

— Да. От време на време.

— Сама?

— Не. С шефа ми. Той е американец. През септември трябва да отидем на панаир в Италия и...

— Американец ли? Още един, който ще иска да те чука!

Оставам без думи при този неочакван коментар. Продължава да е в настроението от вчера.

— Ама какво говориш?

— Това, което чуваш! Кара те да пътуваш с него, защото иска да те чука. Ще видиш колко съм прав. Все още си твърде млада. Не знаеш как стоят нещата.

Объркана съм. Струва ми се несправедливо да мисли така за човек, когото изобщо не познава.

— Все едно. Върви в Италия. Пътувай с тоя педераст. Но само да се опита да те докосне, взимаш първия самолет и се прибиращ, ясно ли е?

Нямам избор, освен да се съглася, защото имам чувството, че ще ме удари.

— Да, разбира се.

— Обещава ли ми?

— Разбира се, Жайме! Обещавам ти.

След пет минути тишина мисля, че темата е забравена.

— Ама и на теб ти се иска да го изчукаш, нали?

Отново замръзвам с отворена уста. Не разбирам защо изведнъж ме пита за това.

— Не. Не ми се иска да го изчукам — отвърщам тъжно.

И отивам да плача в банята. Този път прекалява, изведнъж придобива сатанински вид и търси конфликт. Толкова се промени за тези няколко дни, сякаш е друг човек. В банята откривам бурканче с около сто грама бял прах и етикет със съставките на приготвен в аптека фармацевтичен продукт. Тъкмо го взимам, Жайме идва изотзад и слага ръка на рамото ми. От уплаха едва не изпускам бурканчето.

— Това е прах за раната на глезена ми. Налага се специално да ми го приготвят в аптеката. Струва много пари, така че го остави на мястото му!

Оставям бурканчето над мивката и не му казвам нищо.

Всяка сутрин Жайме използва нещо като скалпел, за да изрязва мъртвата кожа от глезена си. Ако не го прави, няма да може да си обува обувката и да върви нормално. Вече се е консултирал с много специалисти и според думите му това е изключително рядко явление, което не се лекува. Никога не са се сблъскали с подобен случай.

СЧУПЕНИ ЧИНИИ

6 август 1998 г.

Днес Соня ще дойде на вечеря. Жайме остана да работи цял следобед вкъщи — в една стая, където сложихме работна маса, — докато аз приготвям вечерята в кухнята. Никога не съм обичала да готвя, но се научих, с помощта на готварски книги, понеже Жайме обича хубавата храна. Никакви сандвичи и мезета, предупреди ме.

Докато Соня си пие аперитива в дневната, отивам да видя Жайме и да му кажа, че гостенката ни е дошла. Заключил се е, все едно в стаята има неоценимо съкровище, за чието съществуване никой не трябва да знае.

— Ще дойдеш ли да вечеряш, любов моя? — питам внимателно, от страх да не му преча. — Соня е вече в дневната.

Отговаря ми, без да отваря вратата, че след десет минути ще бъде при нас, колкото да си вземе душ и да се преоблече. Връщам се в дневната при Соня.

— Не ми изглеждаш добре, Вал. Какво ти е? Добре ли си?

Не ми се говори със Соня за разправииите, които имаме с Жайме напоследък. Решавам да ѝ дам съвсем различно обяснение.

— Уморена съм, слънце. От новата ми работа е. Има много за вършене и трябва да свикна. Не забравяй, че от месеци не съм била на пълен работен ден.

Напоследък съм отслабнала много и тя настоява, че има още нещо.

— Но ти работиш едва от седмица! А вече си загубила четири кило. Сигурна ли си, че няма нещо друго, което не искаш да ми кажеш?

— Не, уверявам те. Не се тревожи.

Правя всичко възможно да изобразя най-хубавата си усмивка и да успокоя приятелката си, която напоследък е станала много любопитна и разпитва за всичко. Когато идва, Жайме изглежда сияещ, парфюмиран и изключително красив. Облякъл е най-хубавите си дрехи

и като го представям на Соня, чета в очите ѝ, че е изненадана от привлекателността му. Очаквах го.

— Прочутата Соня! Най-после да се запознаем — казва Жайме и ѝ целува ръка.

Тези древни и минали от мода маниери винаги са харесвали на жените, защото се чувстваме привлечени от кавалерството. Соня е на седмото небе.

— И на мен ми се искаше да се запознаем, Жайме. Трябва да си наистина специален човек, щом успя да откраднеш сърцето на Вал.

Соня го наблюдава известно време и сигурно си мисли, че не изглежда на толкова години, на колкото е.

Прекарваме много приятна вечер, в която Жайме е абсолютно очарователен и забавен. Има особен блясък в очите, подсилен вероятно от бутилките вино, които отваря една след друга, като се аргументира с това, че всяко блюдо изисква подходящото вино. Забелязвам, че пие много, но изглежда му се отразява добре и не му казвам нищо, защото е в толкова добро настроение, че не искам да нарушавам очарованието и магията, царящи на масата. Разговорът се върти главно около Соня, живота ѝ и дългото ни приятелство. После той говори малко за себе си и за безумното си желание да се ожени за мен веднага след като бъде превъзмогнат ракът на бившата му жена. Това публично признание ме изненадва, защото никога не ми е споменавал, че има такова намерение.

— Ако всичко е наред, ще се оженим на 2 май 1999 година — уточнява той.

В края на вечерята, която продължи до късно през нощта, и след няколко чаши Соня решава да се прибира.

— Как дойде дотук? — пита я Жайме.

— С такси — отговаря тя и допива чашата „Бейлис“.

— Няма да позволя толкова красива жена като теб да се прибира с такси по това време. Аз ще те закарам. Слагам едно сако и... сме готови.

Не виждам нищо лошо в това намерение, единствено желанието на Жайме да бъде любезен с приятелката ми. Това е проява на уважение към Соня, но също и към мен, и жестът ми харесва. Естествено Соня е променила мнението си за Жайме. Той направи всичко възможно тази вечер да остане незабравима. И го постигна.

Соня ми хвърля един поглед и като вижда, че се усмихвам в знак на одобрение, приема предложението на Жайме.

Като излизат, започвам да отнасям чиниите в кухнята, тъй като нямам никакво желание тепърва да започвам да ги мия. Минава повече от час, откакто са излезли, и решавам да си легна.

Внезапно ме събужда ужасен шум откъм кухнята. Скачам от леглото и хуквам нататък. Изглежда нещо е паднало. Всички светлини са загасени и не забелязвам дали Жайме си е легнал. Светвам лампата в кухнята и виждам всички мръсни чинии и чаши изпотрошени, а остатъците от храната са разпилени по мраморния под. Първата ми реакция е да сложа ръка на устата си, за да не извикам. Гледката е ужасяваща. В дъното на кухнята, в бокса с мивката, който гледа право към улицата, седи Жайме с гръб към мен, пуши цигара и гледа през прозореца.

Навеждам се да вдигна няколко парчета счупени чинии, но той казва:

— Щом не си измила чиниите, докато ме нямаше, не събирай парчетата сега. Утре ще ги събереш. Ти и миенето остави за утре, нали?

Не се осмелявам да кажа нищо, защото не разбирам какво става.

Той продължава да седи с гръб към мен, но започва да крещи като луд и енергично гаси с крак фасата на пода.

— Ако беше измила чиниите тази вечер, това нямаше да се случи, чуваш ли?

Кухнята мирише на алкохол. Жайме пи до умопомрачение и като се е прибрал, в пристъп на лудост е хвърлил всички чинии на пода. Сега се опитва да ме предизвика и започвам да плача, но вместо да го накара да изпита някакво угризение, това го вбесява още повече.

— Недей да ми ревеш сега! Подува ти се лицето и после изглеждаш ужасно.

Не мога повече. Не издържам това състояние на лудост и тъгата, в която ме потапя. Излизам от кухнята и се заключвам в банята, за да се наплача на спокойствие. С наведена над мивката глава, плискам лицето си със студена вода и го чувам да затръшва вратата и да излиза. По-добре. Иначе това можеше да свърши много зле.

7 август 1998 г.

Когато излизам за работа тази сутрин, Жайме още не се е прибрал. Прекарал е цялата нощ навън. В службата се чувствам много потисната и се обаждам на Соня.

— Здравсти, слънце! — казвам ѝ и избухвам в плач, преди още да съм чула гласа ѝ.

— Вал, какво има?

В началото не мога да произнеса нито дума, но накрая успявам с големи мъки да заговоря:

— Жайме.

— Звучиш много зле. Какво се случи, скъпа?

— Соня, какво правихте снощи? Жайме се върна абсолютно пиян и беше като луд.

— Какво? Не разбирам. Закара ме вкъщи, побъбрихме пет минути пред входа и си тръгна. Това беше всичко. Изглеждаше добре. Снощи всички пихме, но не чак дотам, че да е в такова състояние. Трябва да е пил още нещо, за да е толкова пиян. Снощи, когато се разделихме, беше очарователен.

— Да, знам, Соня. Затова нищо не разбирам. Сигурно е пил още, защото беше като звяр. Когато се прибра, не беше същият човек. Толкова се уплаших. Сега не знам какво да правя. Страх ме е. За втори път става толкова груб и...

— Посегна ли ти? — пита, без да дочака края на изречението ми.

— Не. Неговото е словесна грубост към мен и към всичко, което се изпречи насреща му. Вчера изпотроши цялата посуда.

— Не мога да повярвам...

— Да, а после ми каза, че ако съм била измила чиниите, това нямало да се случи. Сякаш искаше да ме накаже. После си отиде. Оттогава не съм го чувала.

Разказах всичко на Соня, въпреки гордостта си, с надеждата тя да ми изясни какво е могло да му се случи. Но тя не ми даде никакво разумно обяснение и се чувствам още по-объркана.

През целия ден едва успявам да се съсредоточа и ме е страх да се прибера вкъщи. Излязох, без да си взема нищо, и започвам да обмислям възможността да отида за няколко дни у Соня, за да размисля. Тази връзка с Жайме става все по-странна и се съмнявам, че

мога да бъда щастлива с такъв мъж. Нещо става с него, но не знам какво. А той отказва да говори с мен.

Връщам се вкъщи късно и като отварям вратата, разбирам, че Жайме вече се е прибрал, защото ключалката не е завъртяна два пъти. Започвам да треперя, мислейки какво ме очаква.

Вратата на кухнята се намира точно вляво от входната врата и като прекрачвам прага, виждам, че всичко е разтребено и почистено.

— Толкова съжалявам! — казва ми той.

И ми подава букет рози. Плача, защото не разбирам нищо и от щастието да го видя разкаян.

— Все едно, Жайме — казвам хълцайки. — Предполагам, че имаш проблеми и не искаш да ги споделиш.

— Да, наистина имам проблеми. И не исках да ги споделям с теб, за да не те тревожа. Но виждам, че те наранявам. Така че ще ти разкажа всичко.

Хваща ме за ръка, отвежда ме във всекидневната и сядаме един срещу друг, което ми се струва предзнаменование за нещо твърде сериозно.

— Има неща, с които човек не се гордее, затова не ги разказва. Мислех, че ще мога да се справя сам, но виждам, че ми се отразява.

И започва да ми обяснява икономическото си състояние, което предполага ежедневна борба. Споменава ми, че е сключил заеми по вина на Жоакин, съдружника му, който взел заем от една банка преди няколко месеца и той му станал поръчител. Но от известно време Жоакин престанал да си плаща вноските и банката си търси парите от него. Все още дължи около пет милиона песети и макар че върти голямо количество пари всеки месец, не е успял да събере цялата сума и всеки миг ще му отнемат мезонета в Мадрид.

— Ще ми отнемат това, което постигнах с толкова труд. Изплащах го години. И всичко това заради съдружника ми!

Не му вярвам. Но, от друга страна, изглежда толкова искрен и толкова наранен.

— И защо стана поръчител на Жоакин? — питам плахо.

— А как можех да не му помогна? Освен че сме съдружници, ние сме приятели, Вал, разбираш ли? Поне така смятах досега. Ти не би ли направила същото за Соня? Никога не би ми минало през ум, че ще престане да плаща и ще ме постави в такова положение.

— Да, но той защо е престанал да плаща на банката?

— От години бракът му върви зле. От няколко месеца Жоакин пие много и харчи всичките си пари по жени. Има дни, когато отивам на работа и го сварвам да спи на килима в кабинета си, мръсен, пиян и без пукната пара, защото е изхарчил всичко в някой клуб.

Сега започвам да разбирам защо Жайме се е държал така с мен. Сигурно се чувства в капан и нервите му не издържат.

— Онази неделя, когато се върнах в лошо настроение, спомняш ли си? — кимам и вземам ръцете му в своите. — Това беше, защото от банката ме търсиха през цялото време, докато бях в Малага. В петък се наложи да отида в Мадрид и разбрах какво е положението с ипотеката.

— И няма ли начин това да спре?

— Има естествено.

— Как?

— Като се плати.

Жайме е толкова отчаян, че се разплаква като дете. Винаги е толкова представителен и горд, но сега се свива като хлапак, с глава на гърдите ми, и не знам как да го утеша.

— А знаеш ли кое е най-лошото? — добавя.

— Не.

— Че си го изкарвам на теб. Чувствам се толкова потиснат, че карам да страда човека, когото най-много обичам!

Галя го по бузите и се опитвам да изтрия сълзите му. Разказът му ме развълнува. Жайме продължава:

— Работя като луд, за да живея добре и за да не липсва нищо на семейството ми. Синовеите ми имат всичко. Помагам на бившата си съпруга, защото е много болна и не е добре финансово. А сега и това!

Никой не може да спре сълзите му. Покъртена съм и се чувствам безсилна, но съм му благодарна, че ми разказа цялата истина.

— Имам една седмица да платя и да покрия ипотеката. В противен случай ще ми вземат къщата.

Оставаме така по-голямата част от вечерта, свити на дивана, под една завивка, която сложих, след като той бе обзет от ужасяващо треперене. Изглежда смазан, а аз не спирам да превъртам случилото се в ума си. Не мога да допусна подобно нещо да се случи на моята половинка. Щом го обичам и живея с него, трябва да споделя проблемите му. Не мога да съм щастлива, ако Жайме има проблеми.

Трябва да направя нещо. Разполагам с парите, които са му необходими. Решавам да изтегля петте милиона песети от сметката си и да му ги дам, за да си върне къщата в Мадрид.

ИПОТЕКАТА

12 август 1998 г.

Нищо не казах на Жайме, но отидох в банката да закрия сметката си. Страх ме беше да нося толкова пари в себе си, така че ги изтеглих на три части. Директорът на банката, с когото поддържам много добри отношения, ме покани в кабинета си, за да разбере дали съм недоволна от услугите им. Много е изненадан, че изтеглям всичките си спестявания. Уверявам го, че нищо не се е случило и в нищо не мога да го упрегна. Напротив. И си измислям извинение — казвам, че са ми се наложили непредвидени разходи, които трябва да покрия незабавно.

Днес е сряда и Жайме е по-изнервен от обичайно. Съдя по това колко време прекарва заключен в банята сутрин. Колкото по-нервен е, толкова по-дълго стои, изрязва мъртвата кожа на глезена си и оставя мивката в отвратително състояние, пълна с кожички и бял прах.

Утре вечер трябва да замине за Мадрид, за да се опита за последен път да преговаря с банката. Така ми каза. Аз предпочетох до последно да не му казвам за решението си да му помогна.

Когато се прибирам, го заварвам да си стяга куфара, за да пътува на следващия ден и да прекара уикенда с децата си. С тъга в очите ми казва:

— Може би ще е последният уикенд, който ще мога да прекарам с тях.

Прави малка пауза и добавя:

— Как ще им обясня, че къщата им вече не е тяхна?

— Няма да се наложи да им казваш нищо — съобщавам му весело. — Ето! За теб са.

И му подавам малък плик, който той поема много предпазливо. Изглежда изненадан. Отваря го и не може да повярва на очите си.

— Откъде ги взе? — пита ме подозрително.

— От сметката ми. Точно колкото ти трябва.

— Ти луда ли си? Как ти хрумна, че ще приема тези пари? Сигурно си взела заем от банката!

— Не, не се притеснявай. Не съм взимала никакъв заем. Парите са мои.

Пуска плика на леглото.

— Не, не мога да ги приема. Съжалявам!

— Моля те, Жайме! Не ставай глупав! Това са мои пари, а аз съм твоя жена. Следователно са на двама ни. Вземи ги, моля те! Плати ипотеката на банката и си върни къщата.

Щастливата усмивка, която се изписва на лицето му в този момент, струва повече от всичките пари на света. Толкова се радва и така силно ме прегръща, че едва не ме задушавя.

— Не знаеш какво значи това за мен, любов моя. Току-що ми спаси живота! Благодаря ти, хиляди пъти благодаря! Не знам как да ти се отплатя, наистина не знам!

— Ами като ме поканиш по-скоро в тази твоя прекрасна къща в Мадрид.

При тези думи погледът му за миг се изгубва в пространството, после отново се взира в мен и нежно ме прегръща.

— Разбира се!

Тази нощ Жайме ме люби много нежно. Но не успява да се сдържи и свършва, преди аз да получа оргазъм.

АПАРТАМЕНТ ЗА ДВАМА

7 септември 1998 г.

През ум не ми минава, че Жайме е ровил в документите и личните ми вещи и знае точно с колко пари разполагам. Никога не сме говорили за пари, за него темата е табу, а и всъщност не се налага. Нямам какво да крия, но и не съм му разказвала подробности за финансовото си състояние. Истината е, че когато се случи забележителният епизод със запора, сумата, от която се нуждаеше Жайме, беше точно толкова, с колкото разполагах в сметката си. Всъщност Жайме е запознат със сумата на спестяванията ми до втория знак след запетайката.

Нещата лека-полека се успокояват и той продължава да пътува, и по работа, и заради семейството си. Аз вече нямам спестявания, но с неговата и моята заплата живеем добре. Освен това Жайме покрива разходите по апартамента и стриктно ми дава парите за наема всеки месец. Изживяваме втори меден месец и този проблем в края на краищата ни сближи още повече и направи любовта ни по-силна. Поне аз така си мисля.

Днес заминавам за Италия, за да присъствам на много престижен моден панаир, в който трябва да участва фирмата ми. Знам, че на Жайме това пътуване никак не му е приятно, особено след разправията ни за предполагаемите скрити намерения на шефа ми. Но ме остави да отида. Досега не съм му давала повод за ревност. Виждам нещата през неговите очи и живея единствено и изключително за него. Загърбих разпуснатия си сексуален живот и вече не поддържам връзка с приятелите си мъже.

Кацаме в Милано и един приятел на Хари, шефа ми, е дошъл да ни посрещне и да ни закара в хотела. По пътя ни съобщава, че има малък проблем с настаняването, тъй като всички хотели в града са препълнени и успял да намери само огромен апартамент за двама, който трябва да си поделим. Нямам нищо против да споделя апартамента с Хари, стига да има две легла, разположени в различни

помещения. И изглежда е така, защото, когато пристигаме в хотела, с Хари установяваме, че всеки ще има свое пространство, като само банята е обща. Просто въпрос на организация.

Давам си ясна сметка, че не трябва да споменавам нищо на Жайме за този малък анекдот, защото знам, че няма да го разбере. Във всеки случай му се обаждам да му кажа, че всичко е наред.

— В кой хотел си? — пита внезапно.

— В „Уестин Палас“. Защо?

— Просто да знам. Кажете ми номера на стаята и телефона, да ти се обаждам аз, че ще ти излезе много скъпо. Явно шефът ти се отнася с теб като с кралица. В много хубав хотел сте!

Веднага предупреждавам Хари, че приятелят ми след малко ще звъне и да не вдига телефона. Не искам да се налага да му обяснявам защо Хари се обажда вместо мен. За щастие той е страхотен шеф и прекрасно разбира тези деликатни въпроси.

След петнайсет минути Жайме отново се обажда.

— Кой предложи пръв? — пита ни в клин, ни в ръкав.

— Какво? — нищо не разбирам, но започвам да се боя от най-лошото.

— Ще те питам по друг начин. Кой кого изучука? — добавя иронично.

Онемявам.

— За глупак ли ме взимаш, или какво? Говорих с рецепциониста и го помолих да ме свърже с шефа ти. И не щеш ли, по една случайност номерът на стаята му е същият като твоя. После отново се обадох и потвърдиха, че делите един апартамент.

Сърцето ми започва да бие с бясна скорост. Как да го убедя, че не е това, което си мисли?

— Мога да ти обясня, Жайме. Работата е...

— Не искам твоите обяснения. Искам неговите. Дай ми го!

— Не, Жайме! Предпочитам да говорим двамата. Той не е виновен...

— Дай ми го!

Така повишава глас, че Хари, който е до мен, веднага разбира какво се случва и прави жест да му подам телефона.

Чувам как Жайме крещи в слушалката и не знам къде да се завра от срам. Хари ме поглежда, после се съсредоточава в разговора и от

време на време отговаря с „да“. Малко са началниците като него: разбиращ, кавалер... Показва ми, че разбира всичко, и дори мисля, че се чувства по-зле от мен. Изслушва всичко, което Жайме има да му каже, пушейки с наслада хаванска пура, а когато разговорът, в който той почти не е участвал, приключва, ми подава телефона. Жайме иска да ми даде точни указания.

— Любимият ти шеф ще те изпрати в друг хотел. Когато се преместиш, ми се обаждаш и ми казваш номера на новата си стая и телефона. Ако е мъж на място, ще ти намери стая, колкото и да са претъпкани хотелите в Милано. Чакам обаждането ти.

И затваря. По пурпурночервения мокет закапват сълзи и през плач започвам да се извинявам на Хари за скандала. Той продължава да дъвче края на пурата си, а когато я загася, ми казва:

— Не се тревожи. Веднага ще оправим нещата.

Обажда се на няколко места и час по-късно приятелят му ме откарва в друг хотел, на петстотин метра от „Уестин“. Не се обаждам на Жайме веднага, а когато го правя, той е бесен от нетърпение. Давам му номера на стаята и след малко ми звъни.

— Какво каза на Хари? — питам вбесена.

— Каквото трябва, за да започне най-накрая да се държи като джентълмен. При всички положения, като се върнете, ще трябва да си поговоря с него, та да не му хрумва втори път да опитва каквото и да било с теб.

Слушам го възмутена и безкрайно тъжна, без да мога да му отговоря. Най-лошото е, че се чувствам виновна за ситуацията. Прекарваме голяма част от нощта на телефона. Той философства за нещата от живота, любовта и колко много имам още да уча, а аз го слушам, без да продумам. Когато затваряме, не мога да заспя. Започвам да плача от унижение и срам. Плача, защото не събрах смелост да възразя на Жайме.

11 септември 1998 г.

Връщам се в Барселона сама. Хари взе друг полет от Милано за Англия. Жайме идва на летището с букет цветя и ме прегръща така силно, сякаш съм била отвлечена и току-що са ме освободили. Казва ми колко ме обича и обяснява, че се е държал така за мое добро. Дълго

време мисля, че няма да мога да погледна Хари в очите, все още засрамена от този епизод.

БАЩА МИ ПОЧИНА...

9 декември 1998 г.

Мисля, че в моменти на просветление Жайме си дава сметка как се отнася с мен. Предлага ми да прекараме някой уикенд в Менорка, може би защото иска да му простя за случилото се. Казва, че като награда за търпението ми, заслужавам малко почивка. Ще уреди всичко и ще купи билетите. Тази седмица не си беше вкъщи. Беше някъде в Северна Испания, а днес, петък вечерта, трябва да летим за Мао^[1]. Идеята е веднага щом кацне следобед, да мине да ме вземе от вкъщи, за да отидем с колата направо на летището.

Изгарям от нетърпение, защото това е първият уикенд, който ще прекарам с него извън града, и го чакам с куфара си в хола. Вчера ми се обади, за да ми каже, че ще пристигне в Барселона малко след пет следобед, и ме помоли да съм готова, защото самолетът ни излита в шест и половина. Нищо не ми каза за хотела, в който ще се настаним. Това е изненада.

В шест часа още не се е появил. Обаждам се на мобилния му, но той, както винаги, е изключен. Оставям съобщение, малко натъжена, като предполагам, че е попаднал в задръстване — нещо, което много често се случва в петъците. В шест и половина звъня в офиса му, но и секретарката му нищо не знае. Вече е късно да стигнем навреме за самолета, но аз се притеснявам, да не би да е катастрофирал. Мисля си най-лошото. Жайме летя със съдружника си и се обаждам на неговия мобилен, но и той е изключен. Едва не получавам инфаркт, защото цялата нощ звъня във всички болници в Барселона и околностите и питам дали не е постъпвал човек на име Рихас. Всеки път, когато дежурната сестра ми каже „не“, въздъхвам с облекчение. Но и все повече недоумявам какво би могло да се е случило.

Тази нощ спя в хола, а на сутринта ме събужда звънът на телефона, който съм усилила до краен предел. Жайме е.

— Баща ми почина от инфаркт вчера следобед — съобщава ми шепнешком, видимо разстроен.

При тази новина се сривам на дивана.

— Господи! Къде си?

— В погребалното бюро, с майка ми. Ще остана малко с нея. Съжалявам, че те оставих така, но...

— Не, не се притеснявай. Мога ли да ти помогна с нещо? Искаш ли да дойда? В кой погребален дом си?

— Не. По-добре недей. Това е трагедия, не знам как ще го преодоля. Позволи ми малко време да бъда с майка ми, а после да остана сам. Чувствам се много зле.

Повтарям му, че много съжалявам и че ще го чакам вкъщи, колкото е нужно. Ако се нуждае да е сам, ще уважава решението му.

15 декември 1998 г.

Всеки ден отивам на работа като робот. Изобщо не успявам да се съсредоточа в това, което върша, и шефът ме пита какво ми е. Споменавам неопределено за смъртта на близък, без да влизам в детайли, и като вижда колко зле се чувствам, Хари проявява добрината да ми даде няколко дни отпуск в повече от полагащите ми се за Коледа.

Не знам колко дни Жайме ще остане там. Но едно е ясно: много ми липсва и искрено съжалявам за всичко, което му се струпа. Ще го чакам и вярвам, че ще ми се обади преди Коледа. Предполага се, че ще я празнуваме заедно, защото децата му ще бъдат с майка си. Но засега нямам вести от него.

Седмицата от 24 до 31 декември 1998 г.

Това е най-лошата коледна ваканция в живота ми. Сама, вкъщи, с телефона, който ме придружава навсякъде, напразно се надявам Жайме да ме изненада и да се появи в последния момент. Но нищо такова не се случва. Имам много време за мислене и в един момент започвам да смятам, че всички тези драми са прекалено странни, за да са истина. Но после се чувствам виновна, че съм поставила под съмнение нещо толкова сериозно, като смъртта на любим човек.

2 януари 1999 г.

За Нова година Соня се опита да ме изведе от нас, като ме покани на купона, организиран от нейно бивше гадже. Отказах. Отново ми се обади да пита как съм и да дойде да ме види, но като чу тона ми, се отказа да ме убеждава.

Жайме току-що се появи, три седмици след трагедията. Изгубил е най-малко пет килограма, което придава на лицето му мъртвешки вид. Дългите му тънки пръсти обаче са подути и дори му е трудно да ги свива. Не можах да позная походката му. Куца повече от всякога и почти не говори. Не се осмелявам да го заговоря. Разбирам, че е в траур, и трябва да уважавам това. Но въпреки това умирам от желание да го прегърна, да го целувам и да го утеша. Накрая обаче той се превръща — съзнателно или без да иска, не знам — в част от мебелировката. Лудостта му достига неподозирани равнища. Мисля, че е такъв заради болката. Смъртта на баща му ускорява още повече този процес и започвам сериозно да подозирам, че мъжът, в който се влюбих, няма нищо общо с този, който е в действителност.

Жайме започва да прекарва нощите навън. В началото го отдавам на мъката по загубата на баща му и не се осмелявам да му кажа нищо. Но когато се прибере след полунощ, винаги е абсолютно пиян и все търси повод да се кара с мен. Затова повечето пъти се преструвам на заспала, а той се затваря в банята, както обикновено, и чувам как скалпелът работи с пълна сила. Крия се под чаршафите и треперя, уплашена до смърт.

Когато вечер остава вкъщи, Жоакин, съдружникът му, идва без предупреждение и двамата се затварят в кабинета на Жайме. Жоакин винаги пристига полупиян и накрая се скарват, защото, както разбрах от един разговор между тях, на който присъствах, идва да му иска пари, за да ги харчи по проститутки в баровете или по травестити в Сиудадела^[2].

[1] Столицата на остров Менорка, разположена в източната му част. — Б.пр. ↑

[2] Сиудадела — град в западна Менорка, Балеарските острови. — Б.пр. ↑

ФИКС ИДЕИ ЗА ВРЕМЕТО

3 януари 1999 г.

Тази нощ Жайме получи телефонно обаждане, което ме събуди, и излезе забързан, без да ми каже нищо. Единственото обяснение, което ми даде като се върна, беше, че бившата му жена се почувствала много зле и синът му го извикал да отиде.

Вече втори месец забравя да ми даде парите за наема, който аз, така или иначе, плащам стриктно. Напомних му го и ме помоли да изчакам малко, но знам, че окончателно се е отказал от грижата за това. Имам усещането, че изпада в дълбока депресия, за която не желае да говори.

4 януари 1999 г.

Вече почти не правим секс, с изключение на днес. Жайме е наел проститутка и я е настанил в дома ни без мое съгласие.

Като се връщам от работа, спокойно разговаря в хола със съмнителна на вид жена. Веднага разбирам за какво иде реч.

— Това е подарък за теб, любов моя. Тъй като напоследък не ти обръщам много внимание...

В репликата му се смесват известна ирония и отблясъци на нежност. За да видя дали това ще възвърне сексуалните му желания, приемам тази жена да остане къщи още час.

Беше пълен провал от моя страна. Бях като в небрано лозе, а той се чувства като риба във вода. Но след като платих на проститутката и тя си отиде, се възбуди и започна да ми пуска ръка.

— Да видим дали ще ти направя бебе! — възкликва и се затваря в банята да вземе душ.

5 януари 1999 г.

Жайме ме тревожи. С всеки изминат ден развива все по-странни мании. Винаги е обичал тефтери, но никога не съм подозирала до каква степен. Не престава да купува тефтери от всякакъв вид, кожени или просто с твърди корици, и когато изпълни последната си придобивка с всичките си телефонни номера, написани с най-красивия му почерк, го заменя с друг и прехвърля цялата информация. Каква загуба на време! А и няма никакъв смисъл. Въпреки това се опитвам да го оправдая, като си казвам, че е по-добре човек да има хоби, отколкото да не го интересува нищо. Поне е добър начин да съхрани душевното си здраве. Има хора, които колекционират марки. Е, Жайме колекционира тефтери.

Днес му купих един, за да се извиня, че отново заминавам в командировка. Със светлокафява кожена подвързия с халки и машинка, много модерен, и внимателно поставих своя снимка, за да се чувства добре, когато го отваря.

Тефтерът, изглежда, му хареса и го разнася напред-назад.

6 януари 1999 г.

Днес намерих кожения тефтер в торбата за боклук, когато я свалях в контейнера. Жайме я е отворил, след като вече беше запечатана, и е изхвърлил тефтера, за да не разбере. Усетих леко пробождане в сърцето, взех го и го отворих. Там са всичките му лични телефони, но в един от тях има грешка. Задраскал го е и явно тефтерът е престанал да му харесва. Единствената ми утеха е, че снимката ми не е там. Поне нея е запазил, сигурно в портфейла си. Колко го обичам!

Часовниците също са му страст. Онзи ден купи едни много симпатични дървени кутийки, които наслага една върху друга в гардероба си. В тях пази часовниците, които е натрупал с годините. Днес ги преброих. Има повече от двеста. Приятно ми е, че е толкова организиран.

Започвам да се чувствам много зле, както психически, така и физически, защото по цял ден ми се гади. В службата още нищо не са забелязали, защото лицето ми сияе. Мисля, че това гадене е предизвикано от лошата атмосфера вкъщи, защото Жайме не може да се съвземе напълно от смъртта на баща си.

7 януари 1999 г.

Чувствам се отвратително. Днес извиках водопроводчик, защото тоалетната се беше повредила. От няколко дни не работеше добре и водата заплашваше да прелее от чинията. Заключениеето на водопроводчика беше, че нещо е запушило канала. След един час демонтиране открих парчетата на снимката си, която бях сложила в тефтера на Жайме, да плуват на повърхността.

Иска ми се да проуча Жайме, не без чувство за вина. Но трябва да намеря някаква следа, която да ми помогне да разбере какво се случва с него.

Открих съобщения за връщане на чекове, които Жайме е издавал, за да плати на мебелните магазини, когато се преместихме. Има и фактури за телефон, които плаща той, наредени в папка, грижливо скрита сред другите служебни папки. Сумите са толкова големи, че не е могъл да плати последните и напомнящите писма постепенно са се натрупали. Всички номера се появяват в детайлизирана сметка, особено един в Мадрид, който се повтаря всеки ден по всяко време, но случайно отсъства през уикендите, когато се предполага, че той е там.

Реших да се обадя на този номер. Искам да изясня веднъж завинаги какво се случва. Знам, че това не е хубаво, но чувствам, че се налага.

Отговаря ми сладък глас на млада жена и без да се смутя, я питам дали мога да говоря с Жайме Рихас.

— През седмицата не е тук, но ще дойде в петък. Кой го търси?

— Жена му — казвам, без да се замисля.

Жената в другия край на линията замълчава. Но после казва:

— Вижте, не знам коя сте вие. Но аз съм Каролина, годеницата му.

Произнася тези думи с цялото спокойствие на света и малко ме изненадва. Вероятно си мисли, че някой се шегува. Или може би и тя подозира, че Жайме води двойствен живот, и не се изненадва прекалено от това, което ѝ казвам. С Каролина си допадаме от първия миг. Изглежда интелигентно същество, което не показва подозрения, типични за жените, споделящи един и същ мъж.

— Каролина, съжалявам. Казвам се Вал и съм годеницата, която Жайме има в Барселона. Живеем заедно от няколко месеца.

Звучи като виц и се боя, че Каролина няма да ме вземе на сериозно.

Изведнъж ми става много зле, вие ми се свят и имам чувството, че ще припадна. Проклетото гадене отново се появява и трябва да затворя телефона, за да полегна.

Минава час. Вече се чувствам по-добре. Обаждам се отново на Каролина.

— Извинете. Почувствах се много зле и трябваше да затворя. Съжалявам, че влизам по този начин в живота ви. Нищо не искам, но Жайме е толкова странен, че исках да разбера какво се случва. Сега разбирам. Извинете.

Каролина явно не ми е ядосана и се опитва да ме успокои.

— Не се притеснявай — казва ми. — Жайме винаги е имал много проблеми. Но не мислех, че ще направи такова нещо, наистина.

Спокойствието ѝ ме изненадва. Тя продължава:

— С Жайме сме заедно само през уикендите, защото бизнесът му е в Барселона. Не знаех, че живее с друга жена.

Давам ѝ телефона си и се разделяме. Тя ме моли да не казвам нищо на Жайме и решаваме да си „отмъстим“, като организираме среща на трима ни, без той да разбере. Каролина ми споменава, че Жайме има намерение да прекара Свети Валентин в Мадрид — как може да ми направи това? — и ако искам, мога да отида и да видя със собствените си очи какво крие от мен.

Трябва да кажа, че Каролина винаги е била много любезна с мен. Не сме се карали, нито тя ме е упрекнула в нещо. В края на краищата и двете сме на „едно дъредже“. Единственият виновен за това положение е Жайме, а ние сме само две нещастни жертви, влюбени до мозъка на костите си в един и същ мъж. Опитвам се с големи усилия, да не показвам какво съм научила до уговорения ден.

Междувременно гаденето ми сутрин се засилва и започвам да се боя от най-лошото.

ДОГОВОРЪТ

8 януари 1999 г.

Жайме от ден на ден ме измъчва все повече. Може би надушва нещо. Тази вечер има работна вечеря със съдружника си и един потенциален клиент и настоя да ги придружа и да се направя много секси.

— За работна вечеря?

— Да. Това е много специален клиент и искам да ми помогнеш, поне веднъж.

— В какъв смисъл?

— Да си любезна с него. Много ли искам от теб?

Отново се вбесява и решавам да отида на вечерята, за да избегна сблъсъка с него. Докато пътуваме, ме информира за клиента.

— От много време го преследвам и все ми затваря вратата. Това, че прие да вечеря с нас, означава, че съществува възможност да подпишем договор.

Жайме и Жоакин са си определили предварителна среща в един бар, да се договорят какво да кажат и как да поведат разговора така, че да убедят клиента да подпише договор за три милиона песети.

Барът е едно много специално и много малко място с вход, подобен на кораб. Тесни стълби водят към малко помещение, където махагонов бар заема повече от половината пространство. Много хора са си определили среща преди нас и почти няма място. Не се чувствам добре тук и мисля, че настроението ми се забелязва, защото Жайме на няколко пъти ме моли да се усмихна.

Жоакин вече е там, в едно ъгълче на бара, и си говори с две госпожици с прекалено предизвикателен вид. Те поздравяват Жайме много фамилиарно, сякаш го познават цял живот, после ме поглеждат презрително и решават да не ми обръщат внимание, все едно не съществувам. Заставам зад Жайме, първо поради липса на място, и второ — от срам пред тези жени. Така няма да участвам в разговора. Забелязвам съучастническите погледи и усмивки, които Жоакин

хвърля към Жайме. Сякаш си казват нещо, което само те могат да разберат. Не разбирам отношението на Жайме, особено след като ми разказа, че Жоакин се е възползвал от банковата гаранция, която му е подписал. Този факт явно не се е отразил на отношенията им. Не харесвам Жоакин. Никога не ми е бил симпатичен, дори и първия път, когато го видях. Той е висок, напълно побелял мъж, който винаги носи вратовръзки в ярки цветове и големи очила с кафяви рамки в стил Онасис. Злокобен е! Миризмата на тютюн, която се носи от него, се усеща от километър разстояние, все едно дали лулата е запалена в устата му. Жоакин принадлежи към упадъчната каталонска едра буржоазия и живее в покрайнините на града в прекрасно голямо имение, собственост на жена му. От няколко месеца го е ударил на нощен живот и сега безочливо кокетира с двете жени от бара. Внезапно се обръща към мен и като вижда лошото настроение, изписаното на лицето ми, казва:

— Твърде млада си, за да разбираш някои неща. Имаш още много да учиш.

Не си струва да му отговарям. Но започвам да изпитвам ужасна омраза към Жайме, че не ме защитава и не го слага на място.

След питието се упътваме към ресторанта, където клиентът вече ни очаква. Жайме ме дръпва настрана и ми казва:

— Жоакин вече е пиян. Така че не трябва да говори много. Разговорът с клиента ще го водим ти и аз, разбрано?

— Аз?

— Да. Ще ми помогнеш. По-умна си, отколкото си мислиш, ще видиш.

Какво иска да каже с това? Клиентът чака на маса за четирима в един ъгъл и пуши цигара. Поздравяваме се и Жайме ме представя като сътрудничка на фирмата му. Не го поправам, защото си представям, че е част от някаква стратегия да не се смесват служебните въпроси с личните. Той настоява да седна до клиента.

Вечерята протича с големи дискусии, в които не се осмелявам да участвам, и клиентът, дребно и лигаво човече, през цялото време пие и ми оглежда краката. Чувствам се обидена, защото Жайме вижда какво става, но не предприема нищо. Винаги е бил ревнив, а сега дори не гъква, защото залогът е договор за три милиона.

След десерта клиентът започва да гали краката ми под масата и продължава да говори с Жайме. Аз стоя като истукан и наблюдавам Жоакин, който е съсредоточен единствено в паленето на лулата си. Не мога да повярвам, че това се случва наистина: Жайме настойчиво ме гледа и кима леко и одобрително. Несъзнателно стягам всичките си мускули и когато клиентът започва да плъзга ръка от вътрешната страна на бедрото ми, ставам и рязко хвърлям салфетката на масата. Не мога да се сдържа повече, като виждам, че Жайме няма намерение да реагира.

— Само три милиона песети ли струвам за теб? — крещя в лицето му. Всички в ресторанта са вперили очи в мен.

Жайме се прави на изненадан.

— Какво ти става?

— Не смяташ ли да направиш нещо, та този простак да махне ръцете си от мен?

Жайме се вглежда в клиента и ми казва:

— Дръж се прилично!

— Моля? — настоявам.

— Казах ти да се държиш добре! — нарежда ми Жайме. — Всичко проваляш!

Не знам от кое ме боли повече: от грубиянството на клиента или от отношението на Жайме. Възмутена напускам масата, искам си палтото от келнера и излизам тичешком от ресторанта. Повръща ми се.

Връщам се разплакана вкъщи. Когато Жайме се появява, след пет сутринта, спокоен, все едно нищо не се е случило, ми е повече от ясно, че не ме обича и в действителност никога не ме е обичал.

Преди да си легне до мен, казва шепнешком:

— Още си твърде млада. Имаш много да учиш.

Изпитвам истинско отвращение, че лежи до мен.

Няма да издържа това положение повече.

НАЙ-ЛОШОТО ПРЕДСТОИ

9 януари 1999 г.

Аптеката е пълна с хора и съм седнала на стол, който са сложили до гишето. Цикълът ми закъснява със седмица и преди да си направя теста, знам, че съм бременна, но се опитвам да се убедя, че не е така. Усецам го в малките удари на едно сърце, около десния ми яйчник, и въпреки протестите на Соня, която казва, че е невъзможно това да се почувства толкова рано, вече знам, че нещо расте в мен. Не съм казала на Жайме, страхувам се от реакцията му, макар че очевидно такова нещо може да се случи, тъй като от месеци не взимаме предпазни мерки. Нещо повече, един ден ми каза, че много би се радвал да стане баща отново, вече в зряла възраст, и че това щяло да се случи или сега, или никога, тъй като не иска да бъде баща — дядо. Естествено уцели. Индикаторът не изчака дори определеното време, за да се оцвети. Още в мига, когато поставих бастунчето в урината, показва положителен резултат. „Много“ съм бременна.

Вечерта му го съобщавам, а той ме гледа, сякаш е видял фантом. Очаквам някаква реакция: радост или гняв. Но не съм си представяла, че ще ми каже: „Не може да бъде!“

— Как така не може да бъде? Ето ти резултатът от теста.

Подавам му индикатора, който съм запазила в алуминиевата му опаковка.

— Повтарям ти, че е невъзможно! — казва ми, без да обръща внимание на очевидното. Усецам в гласа му подигравателни нотки, от които ме побиват тръпки. — Не се съмнявам, че си бременна. Съмнявам се, че е от мен.

За малко да се хвърля върху него. Отгоре на всичко сигурно очаква точно такава реакция. Продължавам да седя спокойно, а сърцето ми всеки миг ще изскочи от гърдите ми.

— Жайме, как можеш да ми кажеш такова нещо? Единственият, с когото съм спала, откакто те познавам, си ти.

— Съмнявам се — станал е много сериозен и вече започва да се ядосва.

— Но как можеш да ми кажеш това?

— Просто защото съм стерилен.

Често съм се чувствала много зле с Жайме. Понякога съм го мразила от цялата си душа, изпитвала съм гняв, безсилие, но днес целият свят се стоварва върху мен. Това може да е само някакъв гигантски фарс. Не виждам друго обяснение. Тичам в банята да повърна и оставам известно време с лице над чинията, опитвайки се да проясня мислите си, когато изведнъж той се появява зад мен и продължава монолога си.

— Стерилен съм от много години. Имах големия късмет да зачена две деца, но никога повече няма да имам. Така че сваляй маската и признай, че си спала с друг!

Не съм способна да отговоря. Превърнал се е в чудовище в очите ми и не желая дори да му продумам.

— Не бих се изненадал, ако си спала с шефа си, а сега искаш да ми тръснеш копелето си.

Всяка негова дума е като удар в челюстта ми. Отново повръщам.

— И също не бих се изненадал, ако си го направила със съдружника ми. Естествено вече разбирам защо Жоакин идва все често у нас. Не трябваше да ти се доверявам!

Искам да възразя, но огорчението ми е толкова голямо, че започвам да крещя.

— Ти си истеричка. Погледни се! Освен това откъде да знам какво правиш през уикендите, докато съм в Мадрид.

Искам да му кажа за Каролина и че съм разкрила двойната му игра, но не мога да произнеса и дума. Напълно съм загубила дар слово и това го насърчава да бъде още по-жесток.

— Мълчанието е знак на съгласие! Гади ми се от теб!

След тези думи излиза от къщи.

МОЯТ ПОДАРЪК ЗА СВЕТИ ВАЛЕНТИН

14 февруари 1999 г.

Направих аборт, сама, без да кажа на никого, въпреки че това, което най-много искам, е да имам бебе. В деня, когато съобщих на Жайме за състоянието си и той излезе, намерих между документите му психиатричен анализ с множество въпроси, на които беше отговорил. В един от отговорите си казваше, че това, което би го направило най-щастлив, е да живее през цялата седмица с Каролина, но тя вече не го понася и отново се е върнал към кокаина. Има други отговори, които предпочитам да забравя, защото са много тежки. Вниманието ми обаче беше привлечено от мнението му за жените: казва, че мрази всички жени, освен майка си. Заключение на психиатъра е, че Жайме е шизофреник, който страда и от биполярно разстройство, тъй като невроните му са повредени от голямата консумация на кокаин. Ще се нуждае от лечение в специализирано заведение.

Не мога да родя дете, заченато в състояние на лудост от напълно луд и дрогиран баща. Боя се, че ще бъде увредено, и съм ужасена от мисълта да продължавам връзка с луд и разярвен човек, който би могъл да стигне дотам, че да причини вреда на детето и на мен.

Онзи ден Жайме ми се обади да ме заплаши, че ако не направя аборт, ще ми съсипе живота. Вярвам му. Способен е на всичко, за да оцелее.

Днес взимам въздушния мост, за да се запозная с Каролина. Вече й разказах по телефона за бебето и тя се почувства много зле, защото Жайме е направил същото и с нея. Преди няколко години. Измислил си е тая простотия, за да разубеди всяка, която реши да го шантажира емоционално с бебе. Естествено моят случай не е такъв. Искам само да се освободя от кръста, който нося, от любовта, която изпитвам към него, и да започна нов живот. За тази цел трябва да го прогоня, като поговоря с човека, който го познава най-добре и с когото споделя живота си.

Каролина ми определи среща в един бар. Притеснена съм, че ще я видя на живо. Познаваме се веднага, инстинктивно. Нещастieto личи по лицето и в първите моменти се чувствам много неудобно. Каролина е много по-възрастна от мен и е невероятно красива и блага. Чувствам се поласкана, че Жайме ѝ е сложил рога с мен, но после избивам от главата си тая простотия и постепенно насочвам вниманието си към тъжната действителност. Той ме е манипулирал и никога не ме е обичал.

Двете с Каролина имаме нужда от силно питие, за да си кажем всичко, което знаем за Жайме. Аз ѝ споменавам бегло как сме се запознали, проблемите, с които сме се сблъскали — ипотекирането на къщата му, смъртта на баща му и внезапните му нощни пиянства и изчезвания.

Каролина ме слуша много внимателно и широко отваря огромните си черни очи всеки път, когато вижда себе си в моята история.

— Единственият път, когато ми е говорил за теб, беше като ми каза, че е наел едно момиче, францужойка — споменава, след като ѝ разказвам всичко.

— Никога не съм работила с него. Никога не съм искала.

— Погребението на баща му никога не се е случвало. Той не е мъртъв, а вегетира в колиба без електричество. Жайме произлиза от много бедно семейство и не говори с баща си от години. Когато се запознах с него, също използва финта с погребението, докато не разкрих истината. Сигурно се е нуждаел от алиби, за да изчезне с някое момиче, и затова ми разказа тази ужасна лъжа. Жайме е голям лъжец. Преди Коледа отидохме до Канарските острови. Затова е измислил смъртта на баща си. Съжалявам.

Думите отекват в главата ми като ехо.

— Колкото до мезонета, не е негов. Съпругът ми го купи, когато се оженихме. Когато почина, го наследих. Жайме дойде да живее там с мен. Но мезонетът е мой и никога не е бил ипотекиран. И за това те е излъгал.

Не мога да повярвам, че е паднал толкова ниско.

— А децата му? Каза ми, че прекарва уикендите тук с децата си.

— Децата му не искат да го видят. От месеци си говорят само ако е напълно неизбежно.

— Тогава петте милиона песети, които му дадох, за какво са били?

Каролина прави физиономия на човек, който не знае нищо по въпроса.

— Дадох му пет милиона песети, за да погаси предполагаемата ипотека на къщата! — изкрещявам.

— Струва ми се, че е искал само да ти измъкне парите.

Откривам, че освен лъжец е и измамник.

— Жайме винаги е имал проблеми с парите. Харчи ги безогледно. Води живот на принц. Аз го издържах много години и накрая се уморих. От две години вече не му помагам. Оттогава върху него започнаха да се сипят искове, от сътрудниците му, от много хора. Аз не искам да знам. Предполагам, че сега иска някой да му осигури средства. Същото се е случило с бившата му съпруга. Накрая се уморила и го изхвърлила от къщи. Тя иска да живее спокойно, без този негодник. Съжалявам, че ти разказвам нещата по този начин, но нищо друго не мога да кажа.

— Бившата му жена е много болна, нали?

— Нищо подобно. Кармен е в прекрасно здраве. Виждам, че те е накарал да вярваш, че е болна от рак. Не е. Съвсем добре си е и иска само да изтрие от паметта си годините, преживени с този господин. Аз искам същото, но все още съм много влюбена в него и не успявам да го направя.

Ще ми се да умра, още там, на място. Аз съм рогоноска, измамена, разорена, разбита физически и психически. И имам насреща си жена в същото положение, но която му е простила почти всички унижения. Каролина ми казва, че има среща с Жайме в бара отсреща и трябва да тръгва, защото той може да дойде всеки миг. В този момент звъни телефонът ми. Жайме е.

— Въпреки че не съм с теб, искам да ти пожелаая щастлив Свети Валентин — казва ми.

Как може човек да е толкова безочлив? Едва се сдържам да не му кажа къде се намирам.

— Къде си? — питам го смазана.

— Този уикенд ще бъда с майка си, в Барселона.

Не му казвам къде съм. Той въобще не подозира, че може да съм в Мадрид с Каролина. Сбогуваме се и Каролина ми подхвърля:

— Виждаш ли как лъже? Ела в бара.

Сега нейният мобилен започва да вибрира. Поглежда ме изненадано, пак е Жайме.

— Добре — казва тя. — Чакам те след десет минути.

И затваря. Току-що ѝ е казал, че излиза от метрото на път за срещата. Отново се споглеждаме, не можем да повярваме, че някой може да е толкова нагъл.

Не знам как намирам сили да се появя в бара два̀сет минути по-късно. Разкъсвам се между желанието да избягам и да остана и да му кажа, че вече съм разбрала що за човек е. Още съм влюбена в него, но искам да му дам урок за всички злини, които ми е причинил и продължава да причинява на Каролина.

Появявам се като призрак и Жайме е толкова стъписан, че има нужда от няколко минути, за да реагира. Чувствам се ужасно, имам странното усещане, че се вмъквам с взлом в интимния свят на непознатата двойка. Каролина ми подава стол и след това го пита дали знае коя съм. Той дори не може да отговори. По-зеленял е от яд, за пръв път в живота си някой е „спечелил“ срещу него и е свалил маската му. Няколко пъти се опитва да стане, сякаш за да избяга от този триъгълник, но аз го принуждавам да седне, като силно го дърпам за ръкава. Хората в бара наблюдават къде стъписани, къде развеселени, сериала, който разиграваме, но никой не се осмелява да се намеси. Накрая Жайме успява да си тръгне тичешком, а Каролина ми предлага да отида у тях, домът и се намирал в прекрасна жилищна зона, на два̀сетина километра от Мадрид. Иска да ми покаже къде живее и дори ми предлага да прекарам нощта у тях, тъй като Жайме няма да посмее да се върне.

Въпреки че се чувствам като натрапница, приемам поканата ѝ и си мисля, че сигурно тя има нужда от мен, за да не се чувства самотна. Изглежда, между нас се установи нещо като неволно съзаклятничество. Поне това ѝ дължа, благодарност за отношението ѝ към мен.

У тях се напихме с джин и Каролина пожела да ми покаже спалнята си.

Може би приемам да преспя у тях, за да се почувствам по-близо до средата на Жайме, да го разбере по-добре. Но какво всъщност има

за разбиране? Не знам. Къщата е пълна с техни снимки, нейни и на Жайме.

— Спомени за щастливи моменти — казва ми тя с носталгия. — Разбира се, от много години не съм се чувствала щастлива с него. Не мога да се отърва от Жайме. По телефона успявам да му кажа, че не искам повече да знам нищо за него, но когато се появи, отново падам в капана. Това не е живот. Поне не е животът, който исках, нито за себе си, нито за децата си.

По някое време през нощта, докато пием, за да понесем болката от любовта, отдадена на един покварен човек, Жайме отново се обажда по мобилния на Каролина. Исква да ѝ се извини. Но не знае, че сме заедно у тях. Тя му казва само че иска той да си отиде окончателно от дома ѝ, но Жайме я умолява да не прави това, да не го изоставя, защото никога не ме е обичал. Това с мен било грешка. След десет минути звъни на мен и ми казва същото — че никога не е обичал Каролина, че е една бедна вдовица, сама на света, само с децата си, към която изпитва съжаление и иска да се върне при мен. Исква ми прошка за цялото зло, което ми е причинил. Аз не изслушвам и половината от извиненията му и затварям. С Каролина сме пияни, но и скандализирани от него. Докъде е способен да стигне?

— Имам идея — казва тя внезапно, а в очите ѝ проблясва хитро пламъче точно когато всеки миг ще изпадна в алкохолна кома. — Найлошото, което можеш да направиш на Жайме, е да ровиш из вещите му. Ще видиш...

Води ме в стаята му, където Жайме е оставил нещата си. В гардероба му с изненада откривам същите дървени кутийки като в нашия апартамент в Барселона, където държи часовниците си. В дома ни е пресъздал същата среда. Обхванати от гняв, изваждаме всичките му дрехи и Каролина започва да реже костюмите му на ситни парченца. Аз правя същото с копринените му вратовръзки, които грижливо е сложил на няколко закачалки. После прибираме всичко в Найлонови торби. Каролина изважда куфар, поставя вътре торбите и залепва етикет с адреса на Жайме. Без да искаме, сме станали съучастници във вандализъм. Обажда се в един хотел, за да резервира стая на името на Рихас, и обяснява на рецепцията, че ще получат куфар с личните му вещи, който трябва да му предадат, когато дойде. Качваме се в колата и отиваме в хотела да оставим куфара. После Каролина му

изпраща съобщение с адреса на хотела. Жайме не ѝ отговаря. Не смее. Докато съм жива, няма да забравя този момент. Поради напрежението, на което сме подложени от двацет и четири часа, с Каролина избухваме в смях, представяйки си изражението на Жайме, като види какво сме направили с дрехите му.

НЕЩАСТЕН КРАЙ

15 февруари 1999 г.

Сбогувам се с Каролина, като я моля да ме извини, че съм се намесила в живота ѝ. Исках само да разбера този мъж, за да разваля любовната магия, която ми бе направил. По никакъв начин не искам да ѝ навредя, на нея, превърната в робиня на чудовище, което изпитва само себичност и гняв към женския род.

Предполагам, че с времето Каролина ще ме намрази за това, което направих.

3 март 1999 г.

Трябва да се освободя от апартамента, тъй като не мога повече да плащам наема и толкова високи разходи, а също и не мога да продължавам да живея тук. Всяка стая ми напомня за Жайме, и най-вече за кризите му на лудост. Решавам се да пиша на агенцията за недвижими имоти, че им връщаме апартамента, тъй като сме се разделили. Съгласно договора трябва да им платя неустойка, тъй като не е минала и година от сключването му. И единствената отговорна съм аз, наемателката. Всички тези дребни формалности ми костват неимоверни усилия. Започвам да страдам от безсъние и ставам все по-нервна. Все още поддържам контакт с Каролина, която ми се обажда да ме информира, че Жайме ходи след нея всеки ден до работата ѝ, за да ѝ се извинява и да я умолява да му позволи да се върне при нея. Тя му е отказала. Но знам, че отново ще падне в ръцете му. Трудно е да се устои на Жайме. Тя отново ще се върне при него, защото се страхува да не остане сама, а той при нея — защото е напълно пропаднал и Каролина е единственият човек, който наистина го познава добре.

Април 1999 г.

Твърде бързо се преместих в много по-малък апартамент, в другия край на Виля Олимпика. Извиках транспортната фирма сутринта, а предишната вечер Жайме се е появил скришом, когато не съм си била вкъщи и е изнесъл най-ценните ни вещи. С други думи, остави ме почти без нищо. По някакъв начин съм му благодарна, защото в новия апартамент без друго няма да се побере всичко. От сто и двайсет квадратни метра минах на скромен апартамент от петдесет, скрит от очите на света, който случайно открих по време на една от многобройните ми разходки из Барселона. Отгоре на това, за отмъщение, Жайме е натрошил — още не знам как мрамора в кухнята. Това ми докара сериозни проблеми със собственика, който естествено иска да заплатя щетите. Вече нямам спестявания, потънала съм в дългове заради безумията на Жайме с апартамента и напуснах работата си при Хари. Отказах се сама, защото се чувствам толкова зле, че не мога да изпълнявам задълженията си. Би било непрофесионално от моя страна. И за капак съм смазана, нямам нищо на света, освен горчивия спомен за влюбването си в мъж, който никога не ме е обичал, само ми се е подигравал и се е възползвал от мен. Мъж, който ме ограби във всяко отношение.

Странно, не изпитвам ревност към Каролина. По-скоро мисля, че с нея сме солидарни още от момента, в който се запознахме. Тя никога не постави под съмнение това, което ѝ разказах за връзката си с Жайме, и винаги ще съм ѝ благодарна, че отвори дома си за мен. В края на краищата за нея съм само една непозната, която влезе с взлом в живота ѝ и разтърси част от нейния свят.

Жайме многократно се опита да говори с мен. Знае къде съм се преместила, защото е следил и мен. Една вечер позвъни на вратата ми и в изблик на любов, каквато още изпитвам към него, го пуснах да влезе. Дойде пиан, започна да се извинява и да ми говори, че е приключил с Каролина. Знаем, че лъже, защото продължавам да поддържам връзка с нея. Сподели ми също, че фирмата му се разпада и се нуждае от пари. Дошъл е при мен, за да ме измами отново, и с големи мъки го изритах на улицата.

Още не мога да разбера защо ми причини това, точно на мен. Може да има всяка жена, а много от тях са по-богати от мен.

Открих, че онова бурканче, което уж беше от аптеката, съдържа чист кокаин, и признавам, че в продължение на няколко дни се опитвах

да го оправдая. Защото го обичам. Отсега нататък трябва да се боря срещу двама врагове: срещу него и спомена за него, но и срещу себе си, да не се поддам.

Август 1999 г.

Изминаха няколко дълги месеца на летаргия, от които нямам спомен. Затворих се вкъщи, а всички мебели са още натрупани хаотично до стените. Не ям, не се обаждам на никого, не се правя хубава, просто съм се оставила на произвола на съдбата. Искам да се изтрия от света. Искам да умра и дори една нощ се молих с всичките останали ми сили краят ми да дойде скоро.

ДОМЪТ

Място, където ранимостта и уязвимостта на хората са винаги на дневен ред.

Бях на трийсет години, когато взех решението да вляза в дома. Стана вследствие на раздялата ми с Жайме, на когото не можех да простя, че ми остави празна банкова сметка и дългове за цял живот и ме напусна с дете, което така и не видя бял свят. Бях съкрушена, защото вярата ми в истинската любов се беше изпарила в един миг.

Обмислях тази възможност в продължение на половин година, всеки ден, всяка нощ. И преди си го бях мислила, но така и не успях да го конкретизирам. Предполагам, че беше нужно нещо повече, за да придобия смелост за подобно решение. Жените, независимо от обществено-икономическото ни положение — знам, защото съм говорила за това със свои приятелки — в някой миг от живота си сме мислили за това. Но рядко го осъществяваме, защото е само част от репертоара на еротичните ни фантазии и нищо повече. Естествено и аз не се бях разминала с тези фантазии. Но гледах със страх на тези жени. Все си ги представях в един сив и жесток свят, като жертви на сутеньор, който ги следи двайсет и четири часа в денонощието.

Точно след драмата пожелах да умра. Но човек вече просто не може да се самоубие на спокойствие!

Все нещо или някой се намесваше в този толкова личен акт — да си дадеш право да умреш.

Веднъж, когато се готвех да се хвърля през прозореца, Бигуди — бях си го взела обратно от Соня — се появи, като мяукаше колкото му глас държи и драскаше по панталоните ми, за да му дам храна.

Друг път реших да изпия цели две опаковки много силно приспивателно, но тъкмо да глътна таблетките, се оказа, че са спрели водата. Отчаяно потърсих минерална вода, или малко алкохол, но този ден не се намери нито капка течност вкъщи. Тогава реших да го отлож

за следващия. Накрая старата поговорка „Не оставяй днешната работа за утре“ се оказа вярна.

След това желанието ми да умра се разсея с времето, отстъпвайки място на апатията, тъгата и на дълбока депресия.

Минаха шест месеца, през които буквално се затворих вкъщи, с пуснати щори, ходейки между леглото и тоалетната, без изобщо да изпитвам глад, само жажда, защото се напивах, като си мислех, че да пиеш не е лошо, тъй като се потапяш в друга действителност и на никого не вредиш.

Винаги съм била силна и успяваща жена, но след скъсването ми с Жайме се отказах от поста си във фирмата на Хари. И поради липса на пари ми се наложи да се преместя в един субсвят, който почти нямаше нищо общо с мен. Напуснах мансардата си във Виля Олимпика и преди да се настаня в апартамента си от петдесет квадратни метра, отидох за седмица в един пансион на „Паралело“^[1], с това, което носех със себе си — от едната страна Бигуди, а от другата куфар, пълен със спомени и епикриза от барселонска акушеро-гинекологична клиника в джоба. Жените изживяват травми само от любов или от загубата на дете. Но умеят да преодоляват всички останали драми. И от любов сега аз бях изгубена, сам-сама на света, с много съмнителни съседи по стая, с долнопробни проститутки пред пансиона и заобиколена от барове, пълни с бездомници. Всеки ден наблюдавах от прозореца тези несретници, но най-вече проститутките, и се радвах, когато на другия ден виждах познатото лице на някое момиче. Свикнах с тях, без изобщо да ги заговоря — умирах от срам, — но ги имаше и ми правеха компания. По някакъв начин ги разбирах. Винаги съм мислила, че за да изкараш месеца, е по-добре да продаваш тялото си, отколкото да работиш извънредно през уикендите като робиня в някой бар срещу мизерно заплащане. Когато бях студентка по мениджмънт в университета, много от колегите ми се съсипваха от работа като келнери, за да могат да живеят прилично и да продължат да учат. Аз, напротив, бях получила Почетна стипендия^[2], освен паричната помощ, която родителите ми изпращаха всеки месец.

Когато се уморих да живея в пансиона като плъх от отходните канали, започнах да излизам навън, наистина не много често. Слизах по стълбите и влизах в реалния живот. Никога не взимах асансьора, понеже по онова време ми докарваше клаустрофобия със стените си,

облицовани с розов мокет. Боях се да не остана затворена, без въздух, и погълната от тези стени с цвят на дъвка, размахвайки ръце, за да се освободя от лепкавата маса, която ме държи в плен.

Най-после успях да постигна целта, която си бях поставила точно след скъсването си с Жайме. Убих човек. Убих възпитания, ученолюбивия, амбициозния човек у себе си. Убих го, защото инстинктивно знаех, че така ще освободя другия, много по-човечен, още по-чувствителен и любопитен към живота.

[1] Централен булевард в Барселона. — Б.пр. ↑

[2] Стипендия за изключителни резултати. — Б.пр. ↑

ВИНАГИ ИМА ПРЪВ ПЪТ

1 септември 1999 г.

Първият ми контакт с дома беше в резултат на един последен порив на оцеляване или саморазрушение, зависи как ще се погледне. Не го знам със сигурност, но чувствам, че винаги клоним към живота. Така че предпочитам да мисля за първата възможност.

Това, което видях там, беше много далече от очарователния образ, който имах в главата си. Момичетата се оказаха малки пепеляшки, но губеха не стъклени пантофки, а част от себе си. Невинността на някои от тях контрастираше с начина, по който правеха любов с клиентите, и тези физически анахронизми ме очароваха.

Аз бях една от най-„старите“ и знаех какво правя. Много от момичетата идваха тук, за да спечелят много пари, не от необходимост, а защото бяха алергични към бедността и смятаха, че щастието може да бъде намерено само в парите. Аз търсех преди всичко обич и исках да си възвърна стойността като жена, но в основата си имахме едно и също намерение — да обичаме.

Два и половина следобед.

Най-после вървя по улицата и броя плочите по паважа, неспособна да задържа в ума си каквото и да било впечатление или чувство.

Сутринта купих вестник и изрязах обявата на луксозна агенция, която обещава най-красивите и елегантни момичета в града. Без да се колебая, се обадох да ги попитам дали се нуждаят от обновяване на персонала, тъй като имам желание да работя при тях. Дадох ми адреса и ми определиха среща за следобед.

Искам да отида колкото е възможно по-рано, за да открия този свят, който толкова пъти съм си представяла. Виждам се на едно луксозно място, облечена с прозрачна вечерна рокля, сред копринени завеси и тематични стаи с вани и джакузи.

Три без десет следобед.

Сузана ми отваря вратата и се извинявам, защото мисля, че съм сбъркала етажа. Тя обаче ме кани да вляза, като ме уверява, че това е правилният адрес.

Сузана е червенокоса, дребна и много грозна. В ръката си държи цигара, а пръстите ѝ са пожълтели от никотина. Но най-лошото от всичко е, че зъбите ѝ приличат на големи черни скали, които всеки миг ще се срутят.

„Ще уплаши клиентите“, е първото, което ми идва на ум.

— Пушиш ли? — пита ме и ми подава пакета.

Дори „добър ден“ не казва.

— Да, благодаря — отговарям и нервно взимам една. Ръцете ми треперят. Това ще е първият и последният път, когато ще ми предложи цигара, тъй като ще се превърна в предпочитания ѝ доставчик на катран и никотин.

Макар прекрасно да знам с какво се захващам, още не ми е съвсем ясно дали съм тук за отмъщение, от отвращение към мъжете и това, което виси между краката им, или по-скоро поради липсата на обич и самоуважение, и поради огромните ми финансови проблеми. То е смесица от всички тези причини и тъй като винаги съм се смятала за либерална, нито ме травмира особено, нито ме плаши.

— Само минутка — казва Сузана, като ме оглежда от горе до долу. — Шефката ей сега ще дойде, за да се запознае с теб. Аз съм Сузана, дневната отговорничка.

Веднага забелязвам нещо на пода до входната врата — набучен с кибритени клечки лимон и една загасена цигара.

— Привлича клиентите — обяснява ми със смях. — Вещерски работи. Показа ми го Синди.

— Синди?

— Едно момиче от Португалия, което работи тук. Ще те запозная. Пълна е с номера и всички действат. — Изглежда много убедена.

Вкарва ме в една малка стаичка, където има само легло и стенно огледало, обградено със светлини. Хваща ме страх, сякаш нещо ужасно ме чака тук. Стомахът ми се е свил на топка и имам странното усещане, че не ми достига въздух и устата ми пресъхва.

— Дали ще ти се намери чаша вода? — питам Сузана.

— Да, слънце, седни на леглото, шефката ей сега ще дойде. Аз ще ти донеса вода, става ли?

Не ми е толкова несимпатично това момиче. Изглежда ужасно, но мисля, че все има някаква причина да е тук.

Стаята е отвратителна и няма нищо общо с това, което си представях. Стените са покрити с жълти книжни тапети, а на тавана има някакъв розов плат, който пада надолу, за да придаде интимност на обстановката, примесена с минал от мода лукс, от който много има да се желае. Няколко крушки са изгорели около огледалото и изведнъж то поглъща очите ми. Тогава си давам сметка, че изпадам в някаква сладка шизофрения, която ме отнася в други светове, където езикът на думите няма смисъл, където значение има само телесното измерение и усещанията. Образът, който се отразява в огледалото, е все още непознато за мен лице. Лице на жена, приземила се на място, което не е за нея, но въпреки всичко иска да стане нейно и се е заинатила на всяка цена да докаже избора си.

— Ето ти водата — казва ми Сузана, като влиза, без да вдига шум, с чаша вода в едната ръка и цигара — в другата. Филтърът вече изгаря пръстите ѝ.

Аз продължавам да се гледам в огледалото, напълно хипнотизирана, и нахълтването на Сузана ме връща към действителността.

— Здравей, добър ден! — възкликва глас зад Сузана. Има лек английски акцент.

— Добър ден! — отговарям, любопитна да видя лицето, което стои зад този толкова сладък глас.

Една дребна, мургава и бременна госпожа ми подава ръка за поздрав. Изненадвам се. Една толкова приятна и бременна жена да се занимава със сводничество в агенция за срещи! Всичките ми представи се сринаха. Не очаквах такова нещо, дори съм почти разочарована, че не виждам мъж с вид на камионджия и татуировки по цялото тяло. Подобна благост и крехкост не се връзват с тази толкова упадъчна обстановка.

— Аз съм Кристина, собственичката на къщата.

— Здравсти! Аз съм Вал.

— Сузана ми каза, че искаш да работиш при нас.

— Да, наистина бих искала.

— Къде си работила преди това?

— Тази работа ли?

— Да, естествено. За коя агенция си работила преди това? — настоява Кристина.

Не знам да излъжа ли, или да кажа истината.

— Никога не съм работила това. За пръв път ми е.

Кристина и Сузана ме гледат втренчено и по очите им виждам, че не вярват на това, което им казвам.

— Сигурна ли си, че ще можеш да го вършиш? — пита Кристина. — Тук работят много момичета, големи професионалистки.

— Достатъчно е да опитам — отговарям й.

Тонът ми е толкова решителен, че Кристина веднага се съгласява.

— Добре — казва. — Сузана, има ли някоя вечерна рокля в гардероба, която момичето да облече?

— Да, но мисля, че е на Стефания. Ако разбере, че сме я взели, ще ми вдигне скандал.

— Иди я донеси. На моя отговорност. Аз ще говоря със Стефания. Това момиче не може да се представи пред клиент в тези дрехи.

— Веднага ли ще започна работа? — Леко ме обхваща паника.

— Нали искаше да работиш? — казва Кристина с широка усмивка.

— Разбира се, че искам да работя, но не мислех, че ще започна толкова скоро.

— Така е най-добре. Ако не, докога ще чакаш? В салона имам един много добър клиент, който идва всяка седмица. Ако момичето му хареса, прекарва два часа с него. Така че възползвай се. Плаща по сто хиляди песети, а ти ще вземеш петдесет хиляди.

— Добре!

Сузана се появява отново с дълга прозрачна червена рокля и бельо в тон.

— Пробвай това, слънце, и побързай, че клиентът чака — подканя ме Кристина. — Казах му, че имаме ново момиче, манекенка, която минава през Барселона и ще си отиде след няколко дни. Иска да те види.

— Добре — отговарям и събувам дънките, без да се замисля. — Какво трябва да правя с него?

— Ти си знаеш — отговаря Сузана. — Малко е досаден, защото е надрусан. Но обикновено не иска пълни отношения, защото не може. Една хубава мастурбация ще го направи щастлив.

— Мастурбация два часа? — питам наивно.

— Боже, чак два часа, не! — възкликва Кристина през смях. — Игри, масажи, знам ли. От теб зависи да го вдъхновиш. Хайде, облечи се и не се тревожи, всичко ще е наред. И си сложи малко грим, че си много бледа. Клиентите обичат много барнати мадами. Точно обратното на това, което имат вкъщи. За какво да плащат на жена, която прилича на съпругата им.

— Естествено — казвам, докато си оправям роклята.

Образът, който ми предлага огледалото, вече не е толкова различен от този на жена, която се докарва, за да иде на среща с непознат. Сега се чувствам по в съгласие със себе си, но сърцето ми продължава да бие силно, сякаш ме е страх.

— Виж я колко е прекрасна с тази рокля! — обявява Сузана, за да привлече вниманието на собственичката.

— Божествена е! — повтаря Кристина. — Имаш много хубаво тяло и трябва да го използваш. Може би ти липсва малко бюст, но като спечелиш първия милион, ще се оперираш!

Този коментар за бюста никак не ми харесва, но не е моментът да споря.

— Можеш да спечелиш страшно много пари, ако си опечеш работата. Ще видиш колко добре ще си прекараш с нас. Изглеждаш ми много нежна и симпатична жена. Хайде, върви и после ще говорим.

Сузана ме хваща за ръка като малко момиченце, преглежда грима ми с одобрителен вид и ме отвежда към салон, който още не познавам. Декорацията следва същата тенденция като на стаята, в която бях. Има голям диван с пъстра тапицерия на цветя, а срещу него — стъклена маса с медни крака във формата на лозови листа. Върху нея има няколко списания „Плейбой“, отворени така, сякаш някой ги е разлиствал. В ъгъла е поставен самотен фотьойл в тон с дивана. Две врати водят към салона. Едната е боядисана в бяло, а другата е плъзгаща се, дървена. Досещам се, че втората води към друга стая.

— Там има апартамент — обяснява ми гордо Сузана, сякаш тя е собственичката. — Клиентът е вътре. После ще го видиш. Тук е

банята. — И отваря боядисаната в бяло врата, за да ми я покаже. — Сега седни, аз ще отида да видя клиента.

Чука леко на дървената врата и я открява така, че да не видя какво има вътре. Изчезва, буквално погълната от тази мистериозна стая. Чувам шепот и вече започвам да усещам мъжкото присъствие на непознатия и нетърпеливия му заради дългото чакане глас. Сърцето ми бие с хиляда удара в минута.

След малко Сузана се появява със зачервени бузи.

— Не обичам да влизам в тази стая — заявява през смях, като си закрива устата с ръка. — Клиентът е гол. Влез, когато искаш, слънце, вече ми плати.

И ми показва парите.

— После ще ти дам твоята част.

На излизане от салона ми хвърля съучастнически поглед и ме поразява с думите:

— Да си прекараш добре, слънце.

Стоя неподвижно няколко минути, преди да почукам на вратата, и се опитвам да укротя дишането си. Не се страхувам да легна с непознат. Това, което в действителност ме плаши, е да не би да не му харесам, да не би да не съм по вкуса му. Самочувствието ми наистина е засегнато. За мен би било голям провал да ме отхвърлят още първия път. Като се реших, бързам да почукам на вратата и гласът на непознатия ми изкрещява:

— Хайде влизай вече, че времето си върви и нищо няма да направим.

Като прекрачвам прага, той лежи върху кувертюрата на леглото съвършено гол. Не различавам добре гениталиите му, в стаята е много тъмно. Изглежда млад, най-много на трийсет и пет. Това, което Сузана нарича апартамент, представлява стая с червено кадифе по стените, плътни завеси, които не пропускат никаква естествена светлина и голямо легло. От двете му страни има масички, подобни на тази в салона, украсени с две бронзови фигурки, изобразяващи голи жени, които ядат грозде. Стената срещу леглото е цялата в огледало и безпогрешно създава впечатлението, че се намиращ в някой от онези парижки *maisons-closes*^[1]. Мислех, че времената са се променили, че този вид заведения са по-модерни и са оставили в миналото този толкова характерен за тях съмнителен вкус.

— Дай да те видя по-добре — казва клиентът и става от леглото.
— Нова си, нали?

— Да. Току-що дойдох.

— Всички така казват, а също и че никога не са работили това. А после ги срещаш във всички агенции в Барселона. Но ти май казваш истината. Не те познавам. Поне не работиш на друго място. Иначе щях да съм те виждал. Ще се изкъпем ли?

Клиентът отива към джакузито в единия ъгъл на стаята и отваря крановете.

— Как се казваш? — пита ме, докато протяга ръка под водата да пробва температурата.

— Вал — отговарям, без да помръдна от мястото си.

— Колко красиво! Не бях чувал такова име. Чужденка си, нали?
— И добавя почти незабележимо: — Като всички, така или иначе.

— Да, францужойка съм.

— Францужойка и много мълчалива. Добре. Общо взето, момичетата говорят много и все глупости. Аз съм Алберто. Хайде! Ела насам да те видя по-добре. Изглеждаш много стеснителна.

— Не. Не съм стеснителна. Просто мястото ми е странно.

— Разбирам — казва Алберто с доволен вид и влиза във ваната.
— Съблечи се и ела при мен.

Признавам, че малко ме е гнус да взема баня с непознат на толкова посещавано място, но какво друго ми остава? Щом съм решила да правя това, трябва да приема всичките му последствия.

Бързо си свалям дрехите, леко поклащайки бледото си тяло в плен на даденото назаем червено бельо, за да си дам кураж пред един непознат, който не ми е несимпатичен, но за момента не ми вдъхва желание за нищо.

— Уау! Францужойките винаги са горещи. Направи ми това поклащане във водата.

Влизам във водата при него. Много е гореща и ми е трудно да се топна. Но Алберто ме хваща през кръста и ме придърпва към себе си.

— Ела тук. Искам да те почувствам близо до себе си.

Започва да опипва зърната ми, като ги мокри с пяната от гела, който е изсипал в джакузито, след това ръцете му започват да търсят слабините ми под водата. Още не знам как функционира този тип връзка, въпреки либералното ми мислене по въпроса. Тази ситуация

ми е малко непривична: докато аз избирах мъжете, сега изведнъж мнението ми не струва пукната пара. Оттук насетне ще избират те и ще плащат за това. Най-трудно за преглъщане е мнението ми да не струва пукната пара.

Светлината е много слаба, но възбудата на Алберто може да се прочете по лицето му. За мен е точно обратното.

— Искаш ли да излезем от ваната и да отидем на леглото? — казвам му внезапно, за да свършим веднъж завинаги. Изправям се и махам пяната от ръцете си.

— Добре! Но при условие че ми позволиш да си взема салса — отговаря ми и се надига.

— Салса?

— Да, салса.

— Да, разбира се. Обичаш да танцуваш ли?

— Не!

— А! — възкликвам и без да чакам повече обяснения, отивам загърната в хавлия, да търся Сузана, за да пусне диск със салса.

Няма и час, откакто съм в това заведение, а вече съм с един изискан курвар, който отгоре на всичко е отчаяно зависим от кокаина.

Никога не са ме привличали наркотиците. Но по време на пребиваването ми в дома почти ежедневно трябваше да съжителствам с тях.

Сузана пуска диска, за който съм я помолила, и когато разбирам какво има предвид Алберто, отиваме в леглото. Както ще се случва много пъти, не махаме покривката. Алберто започва да смърка кокаин, докато допива уискито, което Сузана му е поднесла при идването му. Прекрасна експлозивна смес! — мисля си малко потисната. Лежи по гръб на леглото, с изцъклени от белия прах очи, безжизнен.

След известно време иска да започна да си върша работата, но понеже няма никаква ерекция, е невъзможно да му се сложи кондом. Моите възгледи са съвсем ясни. Не смятам да правя нищо с непознат без презерватив.

— За нищо няма да ти послужи — казва ми, предвид презервативите, които съм сложила на масичката. — Чуването не ми е тръпка. Само искам да ми го смучеш, няма риск.

— Да видим какво може да се направи — казвам с угрижен вид.

Изчезвам за миг в банята до апартамента, под претекст, че много ми се пишка, с кондом, скрит в ръката ми. Като влизам там, внимателно го изваждам от опаковката и го слагам на върха на езика си. Навлажнявам го постепенно, да придобие температурата на слюнката, като много внимавам да не го разкъсам със зъби. Имам усещането, че цял живот съм правила това. В действителност умът ми работи с пълна пара да намери решение на проблема с предпазването. Не искам да имам конфликт с първия си клиент. Би било лошо начало. Надявам се тази стратегия да мине незабелязано.

— Какво толкова правиш там? Времето минава. Не съм платил за нищо — напомня ми той с упрек в гласа.

Не смея да отговоря, за да не забележи, че имам нещо в устата. Само се усмихвам и той се успокоява.

Почти два часа изпълнявах задълженията си, без да си даде сметка за тайната, криеща се между устните ми. „Работи, работи!“, казвам си, доволна от изобретението си.

Накрая Алберто си отива, както е дошъл — надрусан и без да е достигнал до пълна ерекция. А аз — с петдесет хиляди песети в джоба, по най-лесния начин!

— Какво правиш обикновено? — пита ме собственичката, с химикалка в ръка и малка тетрадка, където е написала името ми.

Срещаме се в кухнята, защото малката стая е заета от клиент, а Сузана почиства апартамента.

— Какво имаш предвид? — Въпросът е просташки.

— Сексуални връзки с мъже, жени, френска любов? Дуплекс, гръцка? За мен е важно. Колкото повече неща правиш; толкова повече работа ще имаш.

— А? Ами... с жени нямам проблем. Френската — винаги с презерватив. А гръцка не правя.

— Колко жалко! Гръцката се плаща на двойна цена. Сто хиляди песети на час. Петдесет за теб. А дуплекс?

— Дуплекс ли?

— Да, когато клиентът иска две момичета.

— Така ли му казвате?

— Да. Има клиенти, които искат по две момичета от агенция. За теб е по-малко работа, защото сте две.

— Също нямам проблем. Но още не познавам момичетата. Предполагам, че е по-добре да си с момиче, с което се разбираш, нали?

— Точно така. Макар че понякога не можеш да избираш. Колкото до работното време, има няколко смени. Или работиш през деня, или през нощта. Или ако предпочиташ, можеш да бъдеш на разположение двамайт и четири часа на ден. Ако ще работиш нощем, трябва да идваш преди полунощ, иначе Сузана няма да ти отвори. Ако си през деня, можеш да идваш към осем. А при двамайт и четири часа можеш да идваш, когато искаш, а когато не си в агенцията, ще държиш мобилния си включен, за да те извикаме. Това означава, че трябва винаги да си на разположение. Ако те извикаме за някоя услуга и не можеш да дойдеш, ще предпочетем друго момиче и ще знаем, че не можем да разчитаме повече на теб.

— Разбирам. Нормално е.

— Ако искаш почивни дни, уведомяваш ни и готово.

— Добре! А когато съм в цикъл, какво правим?

Разговорът ни се прекъсва от негърка с абаносов цвят на кожата, която влиза в кухнята с високомерен вид, загърната с малка хавлийка, под която се вижда изпъкнал задник.

— Кристина, клиентът казва, че иска друга музика — съобщава момичето.

— Добре, Иса. Сега ще ти пусна друг диск.

Иса е много красива, но е чист силикон. Само като ме поглежда, вече знам как ме приема. Убива ме, в буквалния смисъл. Изведнъж ѝ изтърсвам:

— Здравсти, аз съм нова, казвам се Вал.

Иса обръща глава настрани и излиза от кухнята, без да ми каже нищо.

— Не обръщай внимание — казва ми собственичката. — Момичетата обикновено се държат така в началото. Особено Иса. Всеки път, когато дойде ново момиче, става такава. Това е конкуренция за нея. Не е лошо момиче. Ще свикне с теб. — И добавя: — Добре, да се върнем на темата. Какво работно време искаш да имаш?

— Двамайт и четири часа, Кристина — отговарям без колебание.

— Добре. Така ще печелиш повече. — И без да ме поглежда, отбелязва нещо в тетрадката си.

— А сега какво да правя? — питам.

— Можеш да останеш или да се прибереш вкъщи. Но момичетата, които остават тук, се ползват с преференции. Ако дойде клиент, ги представяме, за да избере. Ако никоя не му хареса, чак тогава се обаждаме на тези, които работят двацет и четири часа. Имаме албум със снимки, които показваме на клиента, за да си избере момиче. Имаш ли някоя снимка, която да сложим в него?

— В момента не. Но ще погледна. Какви снимки искаш?

— Художествени. Лице, тяло и да бъдат елегантни. Никаква вулгарност. Ние сме агенция от висока класа.

— Да, ясно. Но мисля, че нямам такива снимки.

— В такъв случай, ако искаш да работиш при нас и да не губиш клиенти, препоръчвам ти да си направиш бук с професионален фотограф.

— Добре!

— Имаш ли някой?

— Някой какво?

— Познаваш ли някой професионален фотограф? — пита Кристина.

— Не, но мога да намеря.

— Добре. Но да знаеш, че ние работим с едно момче, голям професионалист, който се занимава и с нашата уебстраница, в случай че те интересува.

— Ами добре, интересува ме. Колко ще ми излезе един бук и колко снимки се правят?

— Един добър бук струва около сто и двацет хиляди песети, но за теб ще бъдат около деветдесет хиляди. И са около двацет снимки.

Все едно че ще купува риба!

— Скъпичко е, не мислиш ли? — казвам, изумена от цената.

— За художествени снимки не е никак скъпо — отговаря ми тя безапелационно.

— Не съм много в течение колко струват тези неща.

— Да знаеш, че албумите са много скъпи. Но са добър работен инструмент. Наложително е.

— Добре. Ще го направим, но ми дай малко време да поработя, за да поспечеля пари, и после ще направим снимките — казвам замислено.

— Разбира се. Значи искаш да работиш и в смяна? Сутрин или вечер?

— Вечер, но ще бъде включена двацет и четири часа на ден, така че можете да ми се обаждате по всяко време, когато не съм тук, става ли?

— Става. Значи да разчитам на теб?

— Да, но днес се прибирам къщи. Така или иначе ще бъде на линия. Можете да ми се обадите.

— Добре. Естествено за нощната смяна има друга отговорничка, ще се запознаеш с нея. Казва се Анхелика. Тя е чужденка, но говори перфектно испански. Ще ѝ дам данните ти. И да те предупредя: никога не казвай на клиентите или на момичетата, че за пръв път правиш това. Никой няма да ти повярва. И още нещо, днес не го направи, защото не знаеше, но за друг път да знаеш, че веднага след като си била с клиент, трябва да смениш чаршафите. Останалото го прави Сузана. Ела да ти покажа къде са чаршафите. А също и хавлиите.

Излизаме от кухнята, докато Сузана влиза с чаршафите от леглото, в което бях с Алберто.

Отиваме към входната врата и Кристина отваря един дървен гардероб, в който виждам тон чаршафи, натрупани в единия край. В другия край има чисти хавлии, от които всяко момиче си взема, колкото му е необходимо. Забелязвам Сузана зад нас. Последвала ни е със запалена цигара между пръстите. В коридора има още един гардероб, от който се подава презрамката на нощница, която сигурно е на някое от момичетата. Кристина забелязва какво гледам.

— Ако си донесеш дрехи, можеш да ги сложиш тук. И внимавай! Не е за вярване, но момичетата се крадат.

— Наистина ли? — възкликвам изумена.

Сузана кима. Връщаме се в кухнята, където ми показва как се работи с кафе-машината.

— Можеш да пиеш кафе, чай или шоколад. Казваш на Сузана. Струва сто и петдесет песети. Ясно ли е?

— Ясно.

Естествено тук всичко се плаща. А отгоре на това трябва да сменям и чаршафите! Сбогувам се с Кристина и Сузана и излизам. Щастлива съм, че спечелих петдесет хиляди песети за два часа, и си обещавам, че ще работя като луда в тази къща. И въпреки

напрежението, което преживях преди първия си клиент, имам усещането, че съм работила това цял живот.

[1] Публичен дом (фр.) — Б.пр. ↑

МИС САРАЕВО

1 септември 1999 г, през нощта

Три след полунощ.

Минава известно време, преди да успея да реагирам. Мобилният ми звъни от цяла вечност.

— Ало? — отговарям със задгробен глас.

— Здравей, Вал, аз съм Анхелика, нощната отговорничка на дома — казва ми много любезен глас. — Спеше ли? От десет минути се опитвам да ти се обадя.

— А, здравей! Да, но няма значение — казвам и скачам от леглото.

Като чувам думата „дом“, се събуждам веднага. Не искам да пропусна нито една възможност за работа.

— Имам работа за теб. Много добър клиент от Барселона. Австралиец. Чака те у тях след дващсет минути. Плаща петдесет хиляди песети плюс таксито и ако му харесаш, ще бъде с теб всяка седмица.

— Страхотно, къде живее? — И бързо търся химикалка да запиша.

— Записвай.

Докато Анхелика ми диктува адреса, мисля какво да облека.

— Като стигнеш у тях и ти плати, обади ми се. А също и на излизане. После идваш право тук да ми донесеш парите, ясно?

— Да, няма проблем — отговарям. — Как се казва клиентът?

Тази информация ми се струва от жизненоважно значение.

— Давид. — И ми затваря.

Анхелика ми се стори много симпатична и голяма професионалистка. Харесва ми и нямам търпение да се запозная с нея.

Взимам си набързо душ, викам такси и след петнайсет минути съм на път към дома на Давид.

Сградата се намира в най-престижната част на Барселона. Царски палат.

— Качи се! — нарежда ми глас по домофона.

Оказвам се лице в лице с много млад мъж, нисък на ръст, с кръгли очила, които му придават интелектуален вид. Не е много красив, но изглежда учтив и чувствителен. Усмивва ми се и ме пуска да вляза. Апартаментът му е хубав, но няма много мебели, което ме кара да мисля, че е ерген и няма нито време, нито желание да разкрасява дома си.

— Нова ли си? — пита ме, след като ме е поканил да седна до него на синия му диван.

— Да — отговарям и на свой ред се усмихвам. — Личи ми, нали?

— Не, просто всяка седмица се обаждам на агенцията и никога не съм те виждал. Откога работиш?

— От днес следобед — казвам му и разглеждам библиотеката, пълна с книги и дискове.

— Анхелика ми каза, че си францужойка. Виж, това ти личи — казва, смеейки се.

— Да. А ти си австралиец, така ли? Говориш много добре испански — подчертавам, докато той става и отива да вземе нещо.

— Можем да говорим на френски, ако искаш. Учих го в продължение на няколко години, макар че от време на време ми липсва речников запас. — И пак се размива.

Разсмивам се и аз. Изглежда суперсимпатичен. Но е много дребен за моя вкус.

Слага петдесетте хиляди песети на холната маса и ме подканва да преброя банкнотите.

— А сега се обади на агенцията да им кажеш, че всичко е наред. В противен случай ще ти се карат.

— Виждам, че си наясно с правилата — казвам и набирам номера на къщата по мобилния си.

Анхелика вдига на мига.

— Всичко наред ли е? — пита ме, сякаш само моя глас е чакала.

— Да. Всичко е наред.

— Прекрасно. Имаш един час. Като излезеш, обади се, че си свършила.

Давид ми показва спалнята и от този момент преставя да говори. И аз така предпочитам, защото нямам какво толкова да му кажа. Започва да ме съблича и се изненадвам колко добре ме опипва. Винаги

съм мислила, че мъжете, които плащат, за да бъдат с момиче, не се любят добре и са непохватни в ласките. Е, сбъркала съм, това въобще не е неговият случай. Решавам да се оставя и да забравя защо съм тук.

Обсипва с целувки цялото ми тяло, дупето ми, краката ми, внезапно се изправя да захапе врата ми и пак се навежда.

Откривам едно дребно тяло и пропорционални на размера му гениталии. Но това няма значение. Кара ме да се чувствам много добре.

На нощното му шкафче има масажно масло и като вижда, че го гледам, той мълчаливо ме кара да се обърна по корем, за да ми направи масаж на гърба. Фантастично е. Прави масаж като истински професионалист. Усещането е толкова божествено, че нямам нищо против всяка нощ в три часа да съм тук с него.

След час идвам на себе си, със зачервявания по цялото тяло и лека целувка по устните. Когато слизам с асансьора на дома му, се чувствам съвсем лека и освен това съм спечелила пари. Не мога да повярвам!

Обаждам се на Анхелика и взимам такси. След петнайсет минути съм в дома. Истинско удоволствие е да се движиш из улиците на Барселона по това време. Градът е абсолютно пуст. Анхелика слиза да ми отвори входната врата на сградата, която винаги е заключена през нощта от съображения за сигурност.

Поздравява ме шепнешком, за да не събуди съседите, и ме кани да вляза.

Тя е впечатляваща жена. Много висока, с червена коса, големи сини очи и млечнобяло лице. Въобще не прилича на отговорничка. Единственото, което не ѝ е наред, е твърде мъжкият ѝ, за моя вкус, вид.

Стигаме до апартамента и ме кани в кухнята.

— В апартамента има клиент, а в другата стая спят момичетата — обяснява ми.

И неочаквано ме целува по бузите.

— Аз съм Анхелика. Добре дошла в къщата!

Отношението ми изглежда малко странно, по-скоро прекалено, в края на краищата се виждаме за първи път.

— Носиш ли парите? — пита ме тя и отваря тетрадка с имената на момичетата, работното време и спечелените суми.

— Да. Ето, петдесет хиляди песети.

— Много добре. Полагат ти се двайсет и пет хиляди.

И слага кръстче до името ми.

— Как беше с Давид? — пита и развеселена оглежда червенините по лицето ми.

— Както виждаш, много добре. Много е симпатичен и се нуждае от много нежност.

— Да. Всички момичета се радват, като разберат, че ще ходят при него. Да бяха всички като него... Искаш ли да пийнеш нещо? Аз черпя.

— Имам нужда от кафе. Сега умирам за сън — отговарям с прозявка.

Анхелика го приготвя на машината и след това си прави шоколад.

— Благодаря — казвам и духам кафето да изстине.

— Кристина ми каза, че ще работиш по двайсет и четири часа. Ще печелиш много. А кога ще си правиш смените?

— Вечер, мисля. Не знам, предполагам, че зависи от това кога има работа, нали?

— Зависи от дните. Понякога се работи повече през деня, друг път — през нощта. Но ако през цялото време си включена, ще имаш много работа, ще видиш.

— Колко момичета има тук? — питам с любопитство.

— Много, макар че не идват всички. Някои работят само с албума и ги викаме, когато няма друга. За да добиеш представа, тази нощ дойдоха шест на смяна.

Тогава разбирам, че ме е привилегировала, защото е можела да изпрати което и да е от момичетата тук. Сигурно всички спят в другата стая.

— На другите няма ли да им стане неприятно, че аз съм отишла при Давид?

— Не се притеснявай, той винаги иска нови момичета. А тези, които са тук, вече са били при него. А и няма защо да научават!

— Тогава да не се тревожа.

— Какво искаш? Да останеш тук или да се прибереш вкъщи и утре да дойдеш за вечерната смяна?

— Предпочитам да се прибера. Трябва да свикна с новия ритъм.

— Както искаш.

— Благодаря, Анхелика.

Като се разделих с нея и взех такси, си давам сметка, че вече се съмва. Обожавам светлината, която започва да озарява града. Въздухът е чист и съм много щастлива, че мога отново да усещам тези малки неща. От много време не се бях наслаждавала на такова спокойствие. Освен това за по-малко от двайсет и четири часа спечелих седемдесет и пет хиляди песети и си прекарах чудесно с Давид. Дано всичко продължава така!

ВНИМАНИЕ, ДЕБНАТ НИ!

2 септември 1999 г.

Днес спях до късно. Още щом се събудих, имах желание да ида до дома и да видя има ли работа. Но през целия ден не ми позвъниха.

Малко след единайсет и половина вечерта пристигам в дома с плик, пълен с вечерни рокли, както ме е посъветвала Кристина. Външната врата още е отключена, така че се качвам направо на първия етаж и Сузана ми отваря.

— Здравсти, мила! Колко рано си дошла тази вечер! Повечето момичета от нощната смяна идват малко преди дванайсет, пет минути преди да свърши дневната. И ти ще правиш така, когато започнеш да се уморяваш — казва ми и ме гледа с кръглите си очи.

— Кристина ме предупреди, че ако дойда след дванайсет, няма да ме пуснат.

— Да, такъв е правилникът. — И добавя: — Все още има момичета от дневната смяна. Ела, ще те запозная.

Правилникът! Звучи като в манастир!

Запътваме се към салона (което означава, че няма клиенти, защото иначе вратата щеше да е затворена салонът е пряко свързан със стаята), откъдето се носят гласове и от време на време избухва смях.

Три момичета седят на дивана и едно — на пода. Изненадващо, всичките имат различна физика. Разпознавам Иса, мулатката, която вчера не ме поздрави. Има хубава гъста, средно дълга коса, много плътни устни и съвсем малък, многократно опериран нос. Облечена е в светлокафяв кожен костюм, подчертаващ канелената ѝ кожа. От деколтето ѝ се подават огромни гърди, естествено също оперирани, както по-късно ми казва със злоба друго момиче. С течение на времето успях да „укротя“ Иса. Стигнахме дотам, че да водим отвлечени разговори за човешката лудост.

— Целият свят е луд, знаеш ли? Всички са ненормални. А мъжете! За тях въобще да не говорим! Съвсем са се чалнали. Трябва да

си много зле, за да плащаш на жена да я чукаш! — не спира тя с излиянията.

Естествено само за това знаеше да говори. Така и не проведе един разговор на друга тема. Много ме размиваше, но в същото време ме натъжаваше.

Като спечели пари, ги харчи за дрехи. Един ден, когато имаше много работа, успя да профука сто и петдесет хиляди песети за боклуци. На всички казва, че е на двайсет и девет години, а всъщност вече е чукнала четирийсет и две. Вярно е, че не ѝ личат, защото си е правила пластични операции на почти всяка част на тялото. Тя е най-възрастната сред нас и си мисли, че има повече права, и се мръщи на всяко новопоявило се момиче.

Днес аз съм новата и почти не ме поглежда. Но след срещата предишния ден го очаквах.

После се заглеждам в една внушителна червенокоска — много висока, с дълга права коса, която стига почти до бедрата и. Отначало си мисля, че Стефания е шведка. В последствие ми казват, че е испанка и на всичкото отгоре от Валядолид! Не ми казва нищо за червената рокля, която съм взела назаем от нея, за да се представя на първия си клиент. Със сигурност Кристина е решила проблема. Стефания има лице на ангел, със сини очи, изпълнени с нежност. Тук е, за да издържа един много по-възрастен от нея мъж, който не работи просто защото не му се работи. Само това знам за нея, тъй като е много дискретна и внимава да не обсъжда личния си живот. Поздравява ме с усмивка. С времето ще се окаже най-умната от всички. Обажда се съвсем рядко, повечето време само се усмихва. От нея ще науча, че най-лошото, което може да направиш на такова място, е да споделяш.

Мае също е испанка, от Астуриас. Тя е руса, с къса коса и дълги крака. Има хубав външен вид, но отблъсква заради разширените пори по кожата си и веднага усещам, че трябва да се пазя от нея, защото изглежда истинска усойница. Все се хвали, че е била манекенка. Личи си, че едва ли е печелила много като такава... Има много ухажори и очевидно живее от мъжете, дори извън къщата. От време на време изчезва, защото се присламчва към богаташи, които я издържат. Когато ѝ свършат парите, а и връзката, се връща в къщата като прогонено кученце. Прави се на изтънчена, но според мен е най-вулгарна от всички ни.

Синди, португалката с черни очи, е единствената, която ми продумва, когато се запознавам с нея. Тя е вещицата с лимона и кибритените клечки до вратата.

Има буйна коса, синкавочерна, права и много блестяща, и жилаво тяло.

— Здравсти! Ти си францужойка, нали?

— Да. Казвам се Вал.

— Приятно ми е — отвърща и ми подава ръка за поздрав.

Крайната ѝ вежливост контрастира с обстановката и с разголената рокля, която носи. Но го приписвам на малкото ѝ познания по испански. Като говори, смесва португалския и испанския и резултатът естествено е катастрофален. Ето защо повтаря малкото учтиви фрази, които е научила, и ги редува с вулгарности, което ме кара да смятам, че е работила на улицата. Знам, че в нейно лице имам приятелка в дома. Винаги сме били в много добри отношения. Синди работи и в двете смени, защото има тежки финансови проблеми.

— Имам да храня filha^[1], да го еба в гъза — все ми повтаря.

А аз всеки път се заливам от смях, защото се държи като голяма дама, а накрая все изтърсва някоя подобна простотия. Направо не е за вярване.

Пред мен са четирите най-опитни момичета в дома. Сузана ми прави знак да я последвам в кухнята.

— Виж, мила, не бива да се караш с никое от момичетата, ясно? Между тях все има проблеми, така че те съветвам да не се набъркваш. Казвам ти го за твое добро — натъртва тя, сякаш съм възразила нещо.

— Един ден ще ми бъдеш благодарна, ще видиш! Ако възникне проблем, говори с мен или с Кристина. Тя е шефката.

— Ясно — казвам, като я гледам в очите, без да мигам изведнъж чуваме викове от салона.

Иса е.

— Сигурно някоя от вас, кучки, ми е откраднала сакото „Версаче“! — крещи в истерия.

— Ние ли? — казва Мае. — Ти, кучко, си луда! Мога да си купя сака „Версаче“ колкото си поискам, малоумнице!

— О, така ли? Ами сакото ми изчезна, откакто вие се появихте — не се предава Иса.

Сузана изхвърча от кухнята.

— Какво става тук? — пита, както винаги с цигара в ръка.

— Откраднали са ми сакото „Версаче“ — обяснява Иса. — Сигурна съм, че е някоя от тях.

Аз наблюдавам и здраво стискам найлоновия си плик, от страх да не изскочи отнякъде крадец.

— И какво те кара да мислиш, че са ти го откраднали? — отново пита Сузана.

В този момент звъни домофонът.

— Клиент! Вървете в стаята и се пригответе. И стига разпавии! — нарежда Сузана. Обръща се към мен и добавя: — Ти също!

Влизаме в малката стаичка, за да се преоблечем. Всяка от нас вади от торбата си това, което ще носи на работа, докато изведнъж Иса започва да наднича в моята и веднага разбирам какво си мисли.

— Я да видя плика ти — казва ми заповеднически.

— Плика ми ли? — повтарям възмутена. — Защо искаш да го видиш? Нали не смяташ, че аз...

Изтръгва плика от ръцете ми и изсипва съдържанието му върху леглото.

— Не позволявам... — започвам ядосано.

— Ако не са те, кой ще е? — пита, убедена, че ще намери там сакото си.

Но то не се появява.

— Нали виждаш, че няма нищо!

— Стига вече! — възкликва Синди. — Как може да мислиш, че горкото момиче, което току-що пристига, ти е взело сакото?

— Не съм ти искала мнението! — избухва Иса и хвърля плика почти в лицето ми. — Освен това не пристига току-що. Вчера следобед ми отмъкна един клиент.

Не мога да повярвам, че това се случва. Понечвам да се намеся в своя защита, но Синди не ми дава думата.

— Ама ти какво си мислиш? — писва. — Че всички клиенти са твои? За бога! Клиентите са на дома, Иса, на дома! Ясно ли ти е?

Започвам да се чувствам много зле сред тях.

— Тук — продължава Иса — има прекалено много кокошки за един кокошарник. Както винаги!

— Ама разбира се! — намесва се Мае с омраза в гласа — Много ти се иска да работиш сама. НЕ МОЖЕ! Ясно ли е, силиконово виме

такова. Ние също имаме право да работим.

— Предпочитам силиконово виме пред твоите увиснали цици. Върви на майната си! — изкрещява Иса, за да сложи край на спора.

Когато вече очаквам да се хванат за косите, пристига Сузана да въдвори ред.

— Престанете веднага! Цялата улица ви слуша. Хайде, пригответе се, че има клиент и иска да ви види всичките.

Решавам днес да работя с черен китайски костюм — панталон и топ, много хубав. Не е перверзен, нито прекалено елегантен. Перфектен е. Но все още нямам никаква идея как да се представя, а и съм превъзбудена от случилото се.

— Спокойно! — казва ми Синди, когато си поема дъх. — *Никое* клиент няма да те изяде.

Иса отива първа, като някоя звезда. Влиза в салона и веднага се връща. Аз съм втора. Когато отивам, виждам младо момче, цялото му лице е в пъпки и изглежда малко притеснен. Усмиввам му се.

— Здравей. Казвам се Вал и съм от Франция. — И му подавам ръка като последна глупачка.

Момчето дори не ме поглежда и ми става ясно, че няма да ме избере.

След като всички сме минали и той избра Стефания, Синди ме пита как съм се представила.

— Боже, не се изненадвам, че не те избра. Маmicата му! — възкликва. — *Всяко* клиент трябва да бъде съблазнен. Подари му две целувки, но не му подавай *свой* ръка.

— Така ли?

— Разбира се! В противен случай се ужасява, схващаш ли? Трябва да се продадеш. И избягвай панталоните. Сложи си пола, колкото по-къса, толкова по-добре.

Странно. Никога не съм имала проблеми да заведа вкъщи някое момче, дори да съм го срещнала на улицата или някъде другаде. Тук всичко е различно. Първо, има много момичета, и следователно съревнование. Но освен това се чувствам някак притеснена. Не се осмелявам.

— Ако искаш да работиш това и да спечелиш пари, трябва да си най-голямата к... от всички — обяснява ми Синди. И се учудвам, че не иска да произнесе думата.

— Защо ѝ даваш съвети? — пита Мае, докато си сваля грима. — Сама да се светне! Достатъчно трудна започва да става тази работа, за да даваш и съвети на новичките, та да ни отмъкнат клиентите.

Синди се прави, че не чува, и отново се обръща към мен.

— Схващаш ли?

— Да, Синди. Благодаря за съвета.

— За нищо, момиче.

И се изтяга на леглото, а Мае си събира нещата и се изнизва от стаята, без да ни каже „чао“. Пак сме само трите — Синди, Иса и аз. Сваляме си грима и решавам да поспя малко. Нищо не съм правила и въпреки това се чувствам изтощена.

Спим и трите на леглото, неудобно ни е. Изведнъж Анхелика отваря вратата. Скачам уплашена. Бях дълбоко заспала.

— Иса, ставай! Имаш поръчка в един хотел след двамазет минути. И ти повиках такси, така че побързай!

Затваря вратата, а Иса започва да се приготвя. Ужасно е да те събудят посред нощ. Още по-зле, ако се налага да станеш, да се гримираш и облечеш. Но Иса става, без да протестира. Поглеждам си часовника. Три сутринта е. Мили боже! На кого ще му хрумне да позвъни по това време да иска момиче? Оглеждам се и виждам Синди, която изобщо не се е помръднала и хърка с цяло гърло. Ни следа от Стефания. Трябва да е още с клиента в апартамента. Докато Иса привършва с грима, решавам да стана, защото не мога да заспя отново. Отивам по пижама в кухнята да си поприказвам с Анхелика.

— Здравсти, Анхелика — казвам дрезгаво.

Оправя си ноктите.

— Здравсти! Как е? Защо не спиш? Как мина днес? — пита, като вдига глава за миг, преди отново да се съсредоточи в ноктите си.

— Ами за момента нищо. Съвсем нищо!

— Не се притеснявай, точно когато се пъхнеш отново в леглото, ще звънне телефонът. Винаги е така, работата идва, когато най-малко я очакваш. Това е дейност, в която не може да се предвижда — казва с недоволна гримаса.

Иса изниква на вратата, напълно приготвена, а междувремежно таксиджията звъни на домофона.

— Ето адреса. Хотел „Принцеса София“. Стая номер 236. Господин Питър. Обади ми се, като стигнеш.

Иса поема малкото листче от Анхелика и тръгва без никакъв коментар.

— Това момиче е странно, не мислиш ли? — пита ме Анхелика.

— Да. Вече имаше разправия с нея днес.

— Да, Сузана ми разказа. Всъщност тя е едно нещастно момиче. Знаеш ли, че има две деца в Еквадор?

— Така ли? — казвам крайно изненадана.

— Да. Но не ги вижда. Не го разбирам това. Тя работи най-много от цялата къща, печели куп пари, а не иска да вземе децата си в Испания. Какво да ти кажа, като майка хич не я разбирам!

— И ти ли имаш деца?

Лицето ѝ изведнъж засиява.

— Един прекрасен син. А ти?

— Все още не.

— Значи не дойде да работиш, защото имаш дете на ръцете си? Още по-хубаво!

За моя голяма изненада не ме пита защо съм се забъркала във всичко това. Чувствам се почти длъжна да ѝ дам някакво обяснение, но се появява Стефания с разтекъл се грим и уморено изражение.

— Плаща за още един час. Ето ти парите — казва тя на Анхелика.

— Страхотно! Ама че нощ имаш, мила моя!

— Да. Но започва да ми писва.

И си тръгва, без да каже нищо повече.

— Това момиче определено работи! — възкликвам.

— След Иса тя работи най-много. Идва от вторник до петък и живее тук, в дома, по двацет и четири часа в денонощието. Ужасно, нали? — обяснява ми натъжена Анхелика. И изведнъж ме пита: — Знаеш ли кое е най-лошото от всичко?

— Не.

— Прави това, за да издържа едно чиче, което по цял ден си клати краката. Даваш ли си сметка?

— Не разбирам. Значи е неин сводник?

— Щом тя работи това, а той живее от нея, може да се каже, че ѝ е сводник — отговаря Анхелика възмутено.

— Е, всички сме издържали по някой мъж в определен етап от живота си — добавям, припомняйки си своята лична драма.

— Аз не съм! Виждам как тези бедни момичета работят като луди и продават тялото си. Поне парите, които взимат, да са за тях. Не смяташ ли? — И се стряска, че е повишила глас. — Трябва да говоря по-тихо, че тук дори стените имат уши.

— Какво искаш да кажеш? — питам много учудена.

— Шефовете — отвърща Анхелика почти шепнешком.

— Шефовете ли? Какво? Имат микрофони и ни записват? — казвам, готова да се разсмея.

Сигурна съм, че се шегува с мен.

Анхелика изведнъж се стряска и слага пръст пред устата ми да замълча.

— Шшт! Може да те чуят. Ами да — продължава да шепне, — има микрофони във всяка стая, освен тук, в кухнята, и записват всички телефонни обаждания.

— Какво? — подскачам ужасена.

— Да. Още ли не са ти го казали другите? Това е, за да не могат момичетата да дадат номера си на клиентите. И телефона се подслушва, за да видят дали ние, отговорничките, си вършим добре работата. Като по филмите, нали?

— По-лошо! — подчертавам. — Това е простотия и нарушаване на личното пространство на хората! Как може да се контролира по този начин? Освен това, ако момичето иска да даде номера си на клиент, кой ще го спре?

— То е ясно! — потвърждава Анхелика — Ако имаш поръчка в хотел, можеш да правиш каквото си искаш. Но трябва много да внимаваш с шефа, Маноло. Жена му Кристина е съкровище, но той...

— Още не го познавам.

— Ужасен е! Има такова едно държание на камионджия, че просто не се търпи. Аз го наричам „основен“, сецаш ли се какво искам да кажа? Вулгарен е и свръхагресивен. Ще се запознаеш с него. Играят двойна игра: той вдига скандалите, а тя утешава. Но контролират всички момичета в къщата, все едно са им родители.

Най-сетне! Появи се любимият ми сводник камионджия, за когото мечтаех! Че и „основен“! Звучи обещаващо.

— Ще имаш достатъчно време да се убедиш, че всичко, което ти казвам, е истина. Но, моля те, не казвай на никого за това — моли ме Анхелика с притеснение в гласа. — Не искам да загубя тази работа.

Зле съм с парите и работя по нещо и през деня. Но тази работа ми дава хляба, разбираш ли?

— Да, ясно. Не се тревожи. Отивам да спя, че капвам вече.

— А, и още нещо. — Лицето ѝ става по-сериозно от обикновено. — Не се доверявай на Сузана, отговорничката на дневната смяна. Луда е.

— Добре. Мерси за предупреждението — отговарям през прозявка, без да обърна много внимание на думите ѝ.

Излизам, за да си легна отново, като се питам защо Анхелика направи такива признания пред мен, като почти не ме познава. Струва ми се странно, но едно е сигурно: тук се случват разни неща и трябва да стъпвам внимателно. Маноло, микрофоните, Сузана... Всичко това звучи като в сапунен сериал. Но пък не мога да очаквам кой знае какво. В публичен дом съм в края на краищата. А освен това цялата тази работа ми вдига адреналина. Най-последно от много време насам в живота ми се случва нещо, което сама съм избрала. Това е най-хубавото от всичко.

Отварям вратата на малката стаичка много внимателно, за да не събудя Синди. Но тя си е в същата поза, легнала настрани и леко похърква като бебе. Мисля, че нищо не е в състояние да я събуди. Отново лягам и успявам да поспя, докато Анхелика не влиза в стаята. Светва лампата и ме буди.

— Слушай! Говориш ли добре английски? — пита, като ме разтърсва за рамото.

— Да, много добре.

— Ами ставай тогава. Имам клиент в „Хуан Карлос“, който иска европейка с добър английски.

Хайде пак ставай! Направо ще умра! Но най-лошото от всичко е приготвянето. Какво да направя, за да махна тези кръгове под очите си? Тази работа вече не ми изглежда забавна. А е едва първата ми нощ в дома.

— Викам ти такси, побързай! — настоява Анхелика — Вземи. Това са данните на клиента. Казва се Сам, стая номер 315. Дава шейсет хиляди песети за час.

Синди леко повдига глава, като чува сумата, вижда, че се приготвям, казва „Страхотен късмет!“ и пак заспива. Току-що открих какво вади Синди от летаргията ѝ. Парите. До нея спи Стефания. Дори

не съм я чула да влиза в стаята. Вече е заспала и не се помръдва. Колко ли души се събираме на това легло? По-нататък ще стигнем дотам, че да спим пет момичета на него. Цели пет! Рекорд!

Пет сутринта е и решавам, че клиентът, който ми се е паднал, трябва буквално да умира за секс, за да звъни по това време.

Слизам безшумно по стълбите и с яд установявам, че таксиджията още не е дошъл. Малко по-надолу от сградата няколко посетители на стриптийз бар излизат пияни. Опитват се да привлекат вниманието ми, но не им отвърщам. Между мен и тях разликата е цял един свят. Чувствам се значима. Ще правя секс с господин, който плаща 60000 песети, и то в луксозен хотел. Пет звезди. И с малко късмет ще си прекарам добре. Когато се хващам да си мисля това, се чувствам като идиотка. Единствената разлика е в цената.

Най-сетне таксиджията пристига и щом му давам адреса, веднага разбира с какво се занимавам. Усещам как ме наблюдава в огледалото за обратно виждане и се опитва да започне разговор. Само му се усмихвам и запазвам мълчание.

Когато стигам в хотела, се отправям директно към асансьорите, с голяма увереност, без да поглеждам към рецепцията, за да избегна въпроси. Така давам вид на гост на хотела. Никой не ме пита нищо и бързо се качвам на третия етаж.

Клиентът отваря вратата и виждам страшно висок мургав мъж. Прилича на индус и азиатските черти на лицето му ме привличат веднага. Белият халат му придава разнежващ и симпатичен вид.

— Здравей, ти ли си Сам? — питам на английски, откликвайки на усмивката му.

— Да. Ти трябва да си момичето от агенцията.

— Да. Казвам се Вал. Приятно ми е.

Пуска ме да вляза и на нощната масичка вече стоят парите.

— Можеш да ги вземеш — казва. — Твои са!

Благодаря му и питам дали може да се обадя в агенцията, за да кажа, че всичко е наред.

— Да, разбира се. — И изчезва в банята.

Звъня на Анхелика, след което започвам да си свалям дрехите. Сам се появява отново и ми казва, че мога да ида до банята, ако искам. Пак му благодаря, докато ми налива чаша червено вино от минибара.

Прекарвам много приятен час с него. Страшно сладък е и макар да не получавам оргазъм, се наслаждавам на секса. Умее да гали. Накрая ми дава бакшиш от двайсет хиляди песети и визитната си картичка, в случай че имам нужда от нещо, и обещава да търси услугите ми всеки път, когато е в Барселона. Налага се да изляза почти тичешком, защото ми се обажда Анхелика да ме предупреди, че е минал един час. Съвсем забравих за времето.

— С мен няма проблем — казва Анхелика, — но ако направиш това при Сузана, ще ти вдигне луд скандал. Така че се опитай да следиш времето. Иначе си мислят, че оставаш с клиента, той ти плаща повече, а ти даваш парите само за един час, разбираш ли?

Връщам се в дома малко след шест сутринта, плащам на Анхелика, но не казвам нищо за бакшиша, нито за визитната картичка. И за пореден път лягам да спя.

[1] Дъщеря, (порт.) — Б.пр. ↑

МАНОЛО

3 септември 1999 г.

Девет сутринта.

Събуди ме ужасен шум и виковете на буйстващ луд. В леглото съм сама с куп смачкани чаршафи, избутани в единия край. Ставам и отивам право в кухнята да си направя кафе. Там виждам мургав мъж с як гръб, къси панталони и чантичка на кръста, толкова натъпкана, че всеки миг ще се пръсне. Носи мокасини, които са странно съчетание с късите му панталони. На тениската му в масленозелен цвят с големи черни букви пише „I love Nicaragua“. Изглежда бесен, а Сузана е червена като домати. Мъжът ме гледа няколко секунди като натрапница. И наистина, не се познаваме, но се досещам, по скъперническото му облекло и необуздаността в чертите му, че е Маноло, собственикът. Изглежда точно както ми го описа Анхелика. Явно съм единственото момиче, останало в дома, и този факт изведнъж ме кара да се чувствам в опасност пред този мъж. Всички са се изпарили като по магия.

— Ти пък коя си? — Маноло пръв счупва леда.

— Здравей, аз съм Вал. Нова съм. Започнах едва преди два дни.

— А, да! Жена ми ми каза, че има ново момиче. Здравсти, аз съм Маноло — казва и непохватно разтърсва ръката ми за добре дошла.

Когато му подавам ръка, не ме гледа в очите. Явно други неща са му в главата. И наистина ми обяснява:

— Казвах й на тази глупачка Сузана, че не искам повече разпавии между момичетата. Тя е отговорничка, нейна работа е всичко да върви добре, не мислиш ли?

Как може да иска мнението ми пред Сузана? Струва ми се некоректно. Но как мога да кажа на този толкова „основен“ мъж кое е коректно? Така че просто продължавам да го гледам. Вече съм си дала сметка, че имаш работа, ако си симпатична на отговорничката. Ако сега си разваля отношенията със Сузана, сигурно никога повече няма да ме извика през деня.

— Разбра ли? Глупачка! Писнало ми е на кура момичетата да ми се обаждат вкъщи и да ми се оплакват. Или ще си вършиш работата, или ще вървиш на майната си!

Ето колко вулгарен е Маноло. И не го разбирам. Защо тези хора винаги трябва така добре да се вписват в представата ми за агресивния и вулгарен сводник? Ако Сузана е луда, както твърди Анхелика, не се учудвам. С такъв шеф накрая всеки ще свърши зле с нервите.

От този ден нататък решавам да се държа изключително сдържано с Маноло, за да не се заразя от начина му на поведение.

Правя си кафе, плащам сто и петдесетте песети на Сузана и отивам в дневната, за да остана сама. От долния етаж се чува страшен шум от удари с чук и Маноло излиза побеснял от кухнята. Шумът наистина може да извади всеки от равновесие.

— Ще съборят шибаната сграда, ако продължават така! — крещи Маноло.

Сузана го следва като куче, с цигарата си в ръка, забравила за лошите обноски на шефа си. Имитира всяко негово движение.

— Всеки ден е така — обяснява тя.

— Искам да свърши вече тоя шибан ремонт. Ще слеза да видя колко още им остава.

— Добре.

Обръща се към Сузана и като я сочи с пръст в лицето, казва:

— Това да е за последно с разправиите тук. Ако не, отиваш на шибаната улица, ясно? На шибаната улица...

— Да, Маноло — отвръща плахо Сузана.

После ме поглежда, махайки с ръка за довиждане.

— Никак не е приятно, нали? — казвам ѝ съчувствено.

— Винаги има проблеми. Но той е прав. Не бива да позволявам момичетата да му се обаждат нощем и да му разказват мизериите си.

Гледа ме странно, с крайчеца на окото, сякаш ме подозира. Интересно, не се сърди на Маноло. Отношението ѝ изглежда странно мазохистично.

На вратата се звъни. Клиент е и Сузана бързо го вкарва в дневната, докато аз тичам да се скрия в малката стаичка, с кафето в ръце. След малко тя идва при мен и ми казва да се приготвя, тъй като съм единственото момиче в дома.

— Не мога да се представя така, Сузана. Имам сенки под очите и умирам за сън. Трябва да си отида и да си почина.

— Ах, слънце! Какво говориш? Мислех, че искаш да работиш.

— Разбира се, че искам да работя, но когато съм добре.

— Веднага се приготвяш, гримираш се и се представяш на клиента. Той ще реши дали изглеждаш добре.

Не смея да ѝ кажа нищо, не от страх — бих казала някои неща на тази жена, — а защото не искам да предизвиквам скандали. И наистина искам да работя. Така че се приготвям.

Както и предположих, лошият ми вид не се харесва на клиента. Поздравява ме и иска албума със снимки.

— Видя ли, нали ти казах — натяквам на Сузана, докато си обувам дънките.

— Вече можеш да си вървиш. Стефания сега ще дойде. Обадих ѝ се, закусваше някъде навън. Тя ще остане с клиента. Не знам какво си правила, та лицето ти е толкова зле — казва и ме гледа под вежди.

След тази фраза разбирам защо момичетата са толкова суетни, непрекъснато си купуват разни неща и все стоят пред огледалото. При такива коментари някое бедно момиче може и да изпадне в депресия, да прекара живота си в хирургическа клиника и самоуважението му да отиде по дяволите. Но тъй като моето вече е много ниско, не ѝ обръщам внимание. Взимам си нещата и си отивам вкъщи.

МОРСКА ГЪБА

4 септември 1999 г.

Снощи не отидох на работа, защото ми дойде цикълът. Чувствах се ужасно и останах в леглото цял ден.

Около единайсет сутринта ми се обади Кристина, собственичката. Искаше да разбере как съм, а и да организира срещата с фотографа, за да направим моя бук.

— Замаяна съм, Кристина. Не съм много добре, наистина. И ще съм така около шест дни.

— Шест дни? — възкликва. — Толкова ли трае цикълът ти?

— Да, за жалост. Но мисля, че след около три дни ще можем да направим снимките.

— Добре. Говорих с фотографа. Искаше да отидем на Коста Брава. Това място е много красиво и можем да направим много елегантни снимки, как ти се струва?

— Фантастично.

— Трябва да тръгнем рано, към шест, за да хванем светлината.

— Разбирам. Шест е малко рано, но искам да направим най-сетне тия снимки.

— Защо не наминеш днес следобед? Ще организираме пътуването и ще поговорим за дрехите, които трябва да вземеш. Аз ще съм в дома към четири следобед.

— Добре. Значи, ще се видим следобед.

Когато отивам, заварвам повече момичета от обичайното. Всички са в салона, както обикновено, и гледат сериал по телевизията. Там е и Синди, португалката, с пръчица канела, чийто аромат витае из цялото помещение.

— Канела привлича пари — казва ми, като вижда, че я гледам недоумяващо. — После ще ида в кухня и ще прекарам канела около телефон. За да се обаждат клиенти.

Изглежда сериозна. Засмивам се, без да ѝ обръщам повече внимание, но млъквам, като виждам от банята да излиза едно русо

момиче. Прилича на кукла Барби, със същата дълга руса грива, прилепнала тениска, която притиска огромните ѝ силиконови гърди, които вървят в комплект с прекалено месести устни от същия материал. Тая жена изглежда така, сякаш ще се удуши в гърдите си. Очите ѝ са безизразни, прекалено дръпнати и чак ми идва на ум, че хирургът ѝ е попрекалил. Съвсем дребна е, но цялото ѝ тяло е в заоблености, много добре поставени на местата си. Как е възможно да съществува такава бруталност? Гледа ме, но не ме поздравява. Отива и сяда до Иса, която пробва червило пред малко джобно огледалце. Веднага разбирам, че са приятелки и затова Барбито изпитва омраза към мен дори преди да сме се запознали лично. Сигурно Иса се е погрижила вече да я настрои.

Кристина излиза от кухнята и ме вика.

— Ела, тук ще ти е по-удобно да поговорим — казва ми весело.

Много ѝ е трудно да се движи. Вече е в осмия месец. Но всеки път изглежда в добро настроение.

— Русото момиче, което видя, е Сара. Не я познаваше, нали?

— Не, за пръв път я виждам — отговарям.

— Е, тя работи при нас от много години. Мъжете я обожават.

— Така ли?

Мисля си с отвращение, че мъжете нямат никакъв вкус.

— В началото е малко особена, но не се тревожи, накрая ще ти проговори.

Истината е, че ми е все едно кой ще ми говори и кой — не. Но си мислех, че има повече съпричастност и солидарност сред момичетата на това място. Но виждам, че не е така, и това дълбоко ме разочарова.

— С всеки изминал ден си мисля, че ще експлодирам — споменава ми Кристина. — Не издържам повече тази бременност. Така ми се иска бебето вече да излезе...!

— Представям си — отговарям. — И тия ужасни горещини сигурно много те мъчат, нали?

— Да. Освен това никой не ми помага. Трябва да съм тук, там, вкъщи. Маноло е много добър, но разбира само от неговите си неща. Не ми помага в къщната работа. Споменаха ми, че вече си се запознала със съпруга ми.

— Да, вчера сутринта. Изглеждах много зле, защото щеше да ми идва цикълът, и той ме видя такава.

— Много крещи, нали? — казва през смях. — Казах му да не се нервира, но не ми обръща внимание. Ох! — въздиша с ръка на корема си. — Аз съм точно обратното, слава богу! В тази работа човек не трябва да си изгърва нервите. Винаги има проблеми, значи трябва да се приемат спокойно, не е ли така?

— Предполагам.

— Имаме и магазин за дрехи. С него се оправяме двамата с Маноло. Мини някой ден. Има много хубави неща. Може би имаш нужда да обновиш гардероба си. Ще ти дам специални цени.

— Може.

— За да си дойдем на думата, ако искаш, вдругиден ще отидем да направим снимките. Трябва да вземеш елегантни дрехи, вечерни рокли и собствения си грим. Ще те освежаваме сигурно, защото много ще се потиш — обяснява ми. Оставя ме с впечатлението, че знае всичко. И добавя: — Що се отнася до цикъла, знаеш ли, че може много да загубиш, ако не работиш тия дни?

— Знам, но какво да направя?

— Има един номер, така че да работиш в цикъл, без клиентът да разбере.

— Моля?

Това се казва изненада. Всеки ден все повече се изненадвам в тази къща. И Кристина продължава обяснението си с подробности.

— Номерата на занаята, слънце. Като ти излезе работа, вместо да си слагаш тампон, слагай морски сьонгер, от тези дебелите с дупчици. Режеш едно парченце с ножица, защото целият ще е много. Докато траят отношенията, клиентът няма нищо да забележи.

— Наистина ли върши работа? — питам и не мога да повярвам.

— Разбира се, че върши! Опитай и ще видиш.

Тази жена твърдо е решила да ме направи максимално рентабилна.

— Казвам ти го, защото има една услуга за тази нощ със Синди, за двама политици от Мадрид, и смятам, че ти си подходящата. Искат момичета, които не са вулгарни, да излязат да пийнат нещо. Засега са платили само за час разговор, но нищо повече. След това, ако им харесате, може да отидете в хотела им.

Замислям се за миг и срещата ми се струва интересна. Така че приемам.

— Съгласна съм. В колко часа е срещата?

— В дванайсет през нощта. Само единият знае, че сте платени момичета. Трябва да изглежда като случайна среща, все едно че си нейна приятелка. Приятелят му не трябва да разбира, че са ви платили за това, ясно?

— Да, но как?

Историята ми се струва нелепа.

— Мануел, нашият съучастник, за да го наречем някак, ще отиде с приятеля си в бара към дванайсет. Ще бъде със сив костюм и червена вратовръзка. Като го видиш, ще го извикаш и ще му кажеш, че си момичето, с което се е запознал еди-къде си. Тогава той ще ти предложи да ви поканят на питие и ще седнете с тях. Това е всичко!

— Добре, ще го измисля, така че всичко да мине добре.

— Ето така обичам. Мануел вече е виждал Синди на снимка и му казах за теб. Понеже ти говориш по-добре испански от Синди, ще имаш грижата да предизвикаш срещата. Приятелката, която е с теб, току-що пристига от Лисабон. — После прави пауза и записва един адрес на лист хартия. — В дванайсет, в този бар. Мини първо оттук да вземеш Синди, после отивате заедно.

— Ясно.

— А вдругиден ще се видим в шест, нали?

— Добре.

ПОЛИТИЧЕСКИ НЕПРАВИЛНО...

4 септември 1999 г. през нощта

След срещата с Кристина се прибирам вкъщи да видя какво да облека вечерта и да избира дрехи за фотосесията вдругиден. После се връщам в дома със странно усещане. Обичам този тип срещи. Много е възбуждащо, покачва ми адреналина до дупка и слепоочията ми пулсират от толкова приток на кръв.

Когато пристигам, Синди вече е готова и взимаме такси, за да отидем до бара. Представям си въпросните политици много сериозни, с костюми „Ерменеджилдо Дзения“, с джобове, пълни с документи и визитни картички, и кожени чанти, които съдържат непроизносими речи, написани от други, по-надарени в диалектиката. Никога не съм говорила с политик. Какъв ли език ще използва този Мануел с мен? Трябва да говорим цял час. Какво ще си разказваме?

— Ти знаеш ли как изглежда този Мануел? — пита ме изведнъж Синди, прекъсвайки вътрешния ми диалог.

— Нямам представа! — възкликвам. — Знам само, че носи сив костюм и червена вратовръзка на „Лоеве“.

— И каква е тази вратовръзка на „Лоеве“? — пита Синди, придърпвайки полата си, която се е вдигнала нагоре при качването в таксито. Изправя се с леки повдигания, за да измъкне плата, заклещен под дупето ѝ. Тогава зървам много хубави чорапи с фигурални ластиси, които залепват за кожата. Много е секси тази вечер.

— Не знам. Но ще ги познаем.

Барът се намира в Тибидабо и има прекрасна гледка към Барселона. Твърде тъмно е, а музиката не може да е по-силна. И в този контекст трябва да открием двама политици от Мадрид. Боже мили! Ще трябва да крещим, за да се чуваме!

Оставям Синди за малко и отивам в тоалетната, защото нося гъбата в джоба си. Чакам последния момент да си я сложа. Вкъщи си направих труда да я разрежа на три, защото цяла е много голяма. В тоалетната вадя едно парче и внимателно си го поставям. Трудно ми е

да си го сложа, но нямам избор. Манипулацията ми отнема известно време, защото нямам опит и ми е трудно да си я сложа суха. Отново отивам при Синди, която внимателно оглежда всеки мъж в бара. На оскъдната светлина всички костюми изглеждат сиви и започва да ми се струва, че задачата да открием двама мъже, които не познаваме, ще бъде малко трудничка.

— Виждаш ли нещо? — пита ме Синди.

— Не. Още няма дванайсет. А и не вярвам да дойдат навреме. Да изчакаме още малко.

Поръчваме си по едно питие. Синди — джин с тоник, аз — уиски с кока-кола, и започваме да си бърбим. Това момиче изглежда много приятно, с ясни представи и страхотна неприязън към мъжете, която не се опитва да крие.

— За мъже не искам нищо да знам. Само по работа. Извън това — абсолютно нищо — казва тя, докато вдига чашата да се чукне с мен.

— Ама и гадже ли си нямаш?

— Гадже? — почти крещи тя. — Ти си луда! Та да ме контролира и да разбере какво работя, а после да ми вдига скандали! Не, не и не! Стига ми баща на дъщеря моя.

— Какво стана с него?

— Две години след раждането на детето ме заряза, за да отиде с друга. Ето това стана, да, госпожо! Оттогава почти не идва да види своя дъщеря и едва-едва ми помага с някакви пари. Мухльо! А има пари тоя малоумник! Затова нямам гадже. А и вече няма да мога да бъда с мъж, който не ми дава пари.

— Доста силно! — Не знам какво да й кажа. — А в къщата как е?

— Добре. На моменти има много работа, после — нищо. Но все клъввам по нещичко!

— Клъвваш по нещичко ли? — Синди е много симпатична, но ми е трудно да я разбирам заради шума, музиката и намесването на португалския във всяко изречение.

— Sim. Винаги намирам някоя работа, разбираш? Преди това работих в Ню Йорк и Лондон. От много време работя това. А ти? Защо си тук?

Не ми се ще да навлизам в подробности за живота си, макар че тя ми вдъхва доста доверие.

— Заради един мъж, който ми открадна парите. Имам дългове.

— Много добре. Сега ти ще взимаш пари от мъже. Това реванш ли е?

— Не знам. Не вярвам да е само заради това.

Докато се опитвам да обясня на Синди мотивите си да дойда в дома, чувствам, че някой ме гали с поглед. Вдигам инстинктивно очи и виждам мъж, който шушука нещо на ухото на приятеля си. Двама сами мъже. Сигурно са те! Не успявам да различа цвета на вратовръзката. Изглежда ярък, но не бих се заклела, че е червена. Само те двамата са заедно в бара, така че не се колебая повече и оставям Синди, за да се приближа към мъжа, който ме гледа. Но като ставам, усещам, че нещо ми пречи между краката. Проклетата гъба се е разместила и ужасно ме жули отвътре. Освен това имам отвратителното усещане, че вървя като в скоби.

Синди забелязва, че нещо не е наред, хваща ме за ръката и пита притеснена:

— Добре ли си?

— Да, да. Няма нищо. Проклетата гъба... Чакай, това май са те. Там, в края на бара. Сега се връщам.

Усещам пот по челото си, но тъй като вече съм станала, трябва да отида при тях.

— Мануел? Това ти ли си? — питам с лека усмивка.

— Не, аз съм Антонио, а приятелят ми е Карлос. Ти как се казваш, хубавице? — отвърща индивидът с предполагаемия сив костюм и ярка вратовръзка.

Изречението ми се сменя в мига, в който произнася името си.

— Извинявай, обърках те с друг. Съжалявам.

Махам се бързо, преди изцяло да ме обхване срам.

Приближих се напразно, с тази смешна походка и с ужасното усещане, че съм си сложила памперс. Връщам се при Синди, която разговаря сърдечно с едни типове от съседната маса.

— От Кувейт са — обяснява ми. — Говорят английски, нито дума испански. Аз falou um roquinho^[1] английски, но ми е трудно. А ти?

— Но Синди, какви ги вършиш? Чакаме двама мъже. Не можеш да започваш разговор с тия типове!

Кувейтците ме гледат с усмивки, които красноречиво показват намеренията им.

— Слушай, ако ония типове не дойдат, ще взема един от тези кувейтци. Имат пари и сигурно плащат добре. И всичко за мен. Няма да казваме нищо в дома.

— Ти полудя ли? Сузана още очаква обаждането ми, а тези политици ги няма. Ако не дойдат, ще трябва да се върнем в дома.

— Добре де, ще я оставим да почака малко. Освен това тя ще си иде и ще я смени Анхелика, а тя е много готина. Ще се върнем и ще кажем, че не са дошли. През това време ще хванем тия кувейтци.

За нея нещата са толкова лесни.

— Do you want to drink something? (Искате ли да пийнете нещо?)
— предлага ми единият.

— No thanks. I am sorry but we are waiting for some friends. (Не, благодаря. Съжалявам, но чакаме едни приятели.) — Отговарям му с цялото възпитание на света.

Ситуацията ме притеснява.

— Ще ви дам meu телефон — казва Синди. И започва да рови из чантата си за химикалка, за да им запише номера на телефона си.

— Don't hesitate to call me. (Не се колебайте да ми се обадите.) — Казва на единия и му подава листче хартия.

— Е, сега доволна ли си? — питам почти ядосана. — Всички ни гледат. Вече наистина приличаме на жени, излезли на лов.

— Не се ядосвай. С времето ще започнеш да правиш същото. Ще видиш! Мъж, който те гледа, е пари в банката.

И се размива.

Може би е права, но още не съм се научила да го правя.

— Вал?

Обръщам се да видя кой ме вика и виждам мъж на около трийсет и пет години, със сив костюм и червена вратовръзка. Привлекателен е и съм впечатлена от класата му. Без много да мисля, казвам:

— Мануел? Не мога да повярвам. Какво правиш по тези места? Не живееше ли в Мадрид?

Целува ме по двете бузи, сякаш се познаваме цял живот.

— Чакай да те видя. Изобщо не си се променила!

Аз продължавам играта. Много е забавно. Виждам, че Синди едва сдържа смеха си.

— И ти! — казвам широко усмихната. — Чакай да ти представя приятелката си. Синди, Мануел, стар приятел.

Мануел поздравява Синди и ѝ целува ръка. След това тя се доближава до мен и ми прошепва:

— Разнежваща сцена!

Без да ѝ обръщам внимание, поглеждам Мануел, който е застанал до друг човек.

— Това е моят приятел и колега Родолфо. Имахме конференция в Барселона, а днес той има рожден ден. Така че решихме да го отпразнуваме тук.

— Приятно ми е, Родолфо, и честито — имитира ме Синди.

Родолфо също е много привлекателен и симпатичен. Но Мануел ми харесва повече.

— Чакате ли някого? — пита ме Мануел, с твърдото намерение да седнат при нас.

Проблемът сега е как да се разпределим. Ако съм разбрала добре, Родолфо има приоритет, тъй като това е неговата нощ. Мануел ще остане с момичето, което неговият приятел не избере.

— Не, моля, седнете при нас, ако искате — предлагам много любезно.

Настъпва момент на колебание и накрая Родолфо сяда до Синди. Изглежда, вече е направил избора си. Мануел се настанява на свободния стол и аз си отдъхвам.

— Още ли си в политиката? — питам го.

— Да. Все от нещо трябва да се живее.

Изглежда сме си научили ролите до съвършенство.

Доближава се малко към мен и ми прошепва:

— Приятелката ти знае, че Родолфо не трябва да разбере нищо, нали?

— Да. Бъди спокоен.

— Добре. Знаеш ли? Никак не си зле! — казва ми, без да съм го очаквала.

— О! Ти също. И се радвам, че приятелят ти избра Синди.

— И аз! Толкова се притесних! — казва ми, без да отмества поглед от очите ми.

Не отговарям. Малко ме смущава.

— Невероятна си! Наистина изглеждаме като приятели от цял живот.

Харесвам този политик. И искам да го заведа в леглото.

След като поговорихме малко със съответните си половинки, се сещам, че трябва да се обадя на Сузана. Изчезвам от масата с извинението, че трябва да отида до тоалетната.

Звъня и ми отговаря Анхелика, която вече пуши в другия край на линията. Използвам момента да си наместя гъбата, която не мога да търпя повече. Ама че идея ѝ хрумна на Кристина! Това е първият и последният път, когато си слагам тая гадост.

Връщам се на масата. Родолфо се чувства много зле и е на път да повърне, защото е пил цяла вечер. Мануел е отчаян, но ми дава да разбере, че за тях е по-добре да се приберат в хотела. Опитвам се да го убедя, че можем да се видим по-късно в стаята му, но не иска. Обяснява ми, че не може да поема рискове, когато приятелят му е в това състояние.

Със Синди оставаме сами като две глупачки, повече от разочаровани, защото тези мъже ни харесаха. Кувейтците непрекъснато правят опити да подновят разговора. Убеждавам Сидни да не им обръща внимание и след известно време се качваме на такси на път за дома.

[1] Говоря малко (порт.) — Б.пр. ↑

ВАЛСЪТ НА МАРКИЗ ДЪО САЛ

5 септември 1999 г.

Четири следобед.

Сградата се намира срещу плажа на Барселона, квартал, общоизвестен с това, че има много още какво да се прави в него.

Приех да отида, защото Сузана за пръв път ме вика през деня и се чувствам привилегирована. Искам да ѝ покажа, че винаги може да разчита на мен. Сузана ми даде точни указания за този толкова особен клиент и се приближавам към апартамента му сигурна в себе си, по дънки и бяла тениска.

— За нищо на света не се превземай — посъветва ме Сузана. — Дънки и никакъв грим. Искан момиченце, а ти не си точно на петнайсет.

Този ненужен коментар ме накара да скърцам със зъби няколко минути, но бързо се възбудих от този малък мизансцен за девойка в пубертета. Най-сетне нещо различно! Беше започнало да ми писва от мъже, които плащат, за да получат конвенционално сексуално преживяване. След срещата с двамата политици ми идва добре да изляза от рутината, а тази среща обещава да бъде интересна.

Като влизам в сградата, разбирам, че няма асансьор. Много е стара и долният етаж служи за нещо като главна квартира на дребни престъпници в съботните нощи, защото стените са покрити с графити и в подстълбищното пространство има следи от палежи. Кутийки от кока-кола лежат захвърлени на пода и няколко сополанковци започват да играят футбол с тях, като се целят в мен, да се изфукат.

Клиентът живее на последния етаж. Въръждавам се със смелост и изкачвам стълбите две по две до петия етаж. Малко съм нервна, защото се чудя що за човек ще срещна на толкова мизерно място.

Като стигам почти до вратата на апартамента, мобилният ми звъни.

— Ало?

Почти викам, защото децата долу вдигат голям шум.

— Стигна ли вече? — пита ме Сузана нетърпеливо. — Возиш се половин час в такси. Какво правиш? Клиентът те чака!

— Щях да ти се обадя. На вратата съм — казвам й, останала без дъх, и изведнъж усещам, че някой ме наблюдава.

Мургав мъж със силно телосложение ме гледа недобронамерено в рамката на вратата, към която отивам с телефон в ръка.

— Трябва да те оставям — съобщавам на Сузана, докато гледам мъжа, който ми прави знаци веднага да затворя телефона. Изглежда бесен.

Затварям.

Пуска ме да вляза, без да каже дума, и преди да затвори вратата, оглежда целия коридор да не би някой да е видял сцената.

В апартамента ме отвежда до дневната и след малко едно изтърсва:

— Ти изобщо не си пример за дискретност!

До момента мислех, че е ням, но плътният му глас ме изненадва и ме кара да се чувствам зле.

— Съжалявам. Прав си. Трябваше да затворя мобилния.

— Предупредих шефката ти. Никакви мобилни! Не искам съседите да разберат, че плащам на курва.

Думата ми се отразява отвратително. Но като гледам лицето на тоя тип, не смятам да му противореча.

— На колко си години?

— На двайсет и две.

— Поисках по-младо момиче.

Пали цигара. Не казвам нищо. Пък и магнах цели осем години. Атмосферата в апартамента е тежка. Стаята мирише на стари мебели и на прах, тази миризма ме кара да се чувствам неудобно и се опитвам да се отпусна.

— Какъв късмет да имаш апартамент срещу морето! — казвам и се обръщам към терасата на хола.

— Глупости говориш. Не виждаш ли, че това е един скапан апартамент?

Напълно е прав. Апартаментът е стар, обзаведен със стари мебели, диван, който се разпада, а подът е мръсносив, облицован с евтини плочи, покрити с черни следи от преместване на мебели.

Стените са боядисани в срамежливо жълто и са покрити с бели шлюпки, които показват колко небрежни са били наемателите.

— Е, да, но имаш море отсреща — настоявам.

— Пука ми на кура за морето! Живея в кочина!

Очевидно е решил да оспорва всичко, което казвам. Тръсва се на дивана, покрит със старо одеяло на квадрати, чиято единствена функция е да прави топчета мъх. Работата се очертава лоша. Мъжът е огорчен злобар и не изглежда да му харесвам особено.

— Приближи се да те видя по-добре.

Излегнал се е на дивана. Доближавам се и като стигам до него, ме кара да се завъртя, за да ме огледа отпред и отзад. После си сваля панталоните и иска да направя същото. Отново се изправя, по долни гащи, декорирани с топчиците от одеялото, които щедро са се полепили по тях, и отива към музикалната уредба. Слага диск.

— Танцуваш ли? — пита ме.

— Да, добре — отговарям, като си мисля, че малко музика може да го направи по-нежен.

След пет минути му е писнало от музиката и танците и ми нарежда.

— Сега искам да застанеш на четири крака.

Изважда от джобовете на панталона си парите, които трябва да ми плати, и ми ги хвърля на пода.

В първия момент само го наблюдавам, за да отгатна намеренията му, след което се навеждам.

Междувременно той използва объркването ми, за да седне върху мен като конник. Няма съмнение, че имам среща с буйстващ луд, който е решил да ме унижава. Само това ми липсваше! Започва да ме язди и изненадващо ме хваща за косата като праисторически човек. Тялото му е много тежко и опасната му кост се забива в кръста ми.

— Какво правиш? — изкрещявам и бързо се изправям.

— Не ти ли харесва?

— Как ще ми харесва! Причиняваш ми голяма болка.

— Щом плащам, правя каквото искам!

— Извинявай — казвам, почервенияла като домати, — но много си сбъркал. Не съм от садо-мазо агенция. Ако искаш да унижаваш, има момичета, специализирани в това! Аз не съм от тях.

Започвам да усещам неприятен страх, който прониква в цялото ми тяло. Не знам как ще реагира тоя луд.

— Именно, исках да унижавам и мислех, че това може да се направи, с която и да е курва. Но виждам, че не искаш да участваш — казва презрително.

Сърцето ми бие с хиляда удара в минута.

— Извинявай, но аз не съм просто една курва. И ако искаш, мога да си тръгна. Плащаш ми таксито и готово. — Съобщавам му това и с всички сили се моля да каже „да“.

Напрежението е голямо.

— Не, не! Добре. Обади се в агенцията и им кажи, че оставаш един час.

Вече нищо не разбирам.

— Но без физическо насилие, ясно ли е?

— Не се тревожи — казва с поглед на убиец. — Без физическо насилие.

Обаждам се на Сузана, с много колебание, защото никак не съм очарована да остана с тоя откачалник. Надявам се тя да усети страха в гласа ми и да ми каже да се връщам веднага в дома, без да се излагам на повече рискове. А и тази внезапна промяна в него не предвещава нищо добро.

— Сега отиваме в спалнята — казва той, щом затварям телефона.

Показва ми пътя към стая, която е много малка и много мръсна. Вътре има единично легло, цялото в петна. Маха ми бельото, оглежда ме и ме хвърля, в буквалния смисъл, на леглото.

После изчезва в банята. Възползвам се от това да се огледам наоколо и да се опитам да проумея що за човек е този мъж. Има всякакви книги с ужасяващи заглавия и пълните съчинения на Дьо Сад, преведени на испански. И фетишизирани предмети. На стената са окачени много дълъг бич и кожена маска. Май накрая стигнах до самия Ханибал Лектър, мисля си.

Излиза от банята с мини танга и започва да се разхожда пред мен като екхибиционист.

— Гледай ме и не говори — казва и ме гледа с ужасяващите си изцъклени очи.

Тангата така смазва гениталиите му, че е принуден да я махне, слага си презерватив и без никакво въведение започва да търси с

пръсти входа на влагалището ми. Добре че едни фармацевтични лаборатории са изобрели глицерина!

Докато ме обладава грубо, крещи какви ли не гнусотии. На мен само едно ми е в ума — да свърши колко се може по-бързо и да изчезна отгук. Отвратителното му тяло сякаш е сто тона и с всяко негово движение усещам миризма на диво животно. Като свършва, тази маса се тресе в конвулсии, които човек трудно може да понесе. Когато най-сетне всичко приключва, си взимам дрехите и без да му кажа и дума, се обличам и се отправям с пълна скорост към вратата. Слизам по стълбите тичешком и като излизам на улицата, минавам покрай хлапетата, които сега са странно тихи. Правя спринт, достоен за атлетическо състезание. Искам да избягам от този ненормалник и вулгарните думи. Искам да тичам и тези ужасни думи да изчезнат с вятъра. Останала без дъх, спирам, и се разплаквам, искам да изплача всички насъбрани сълзи, целия натрупан гняв.

В ОКОТО НА ОБЕКТИВА

6 септември 1999 г.

Шест часът сутринта.

— Сузана ми разказа всичко — казва ми Кристина без съчувствие, когато се появява на прага. — Всякакви ги има на този свят и ще трябва да свикнеш, защото оттук нататък ще се сблъскаш с още такива.

— За малко да ме нарани — натъртвам.

Гласът ми е груб, защото почти не съм спала и съм в много лошо настроение. Изобщо не ми е до усмивки, но за снимките се налага. От това зависи работата ми.

На улицата ни чака кола. На волана е Игнасио, фотографът, а до него седи един помощник, който ще се окаже от голяма полза при оправянето на грима.

— Искан да ти кажа, че е важно, когато стигнеш при клиента, да се обадиш на Сузана. В противен случай ще решим, че си пристигнала по-рано, и си му взела повече. Вече се е случвало с някои момичета, затова Сузана не вярва на никого. Същото е и когато си тръгваш. Искане да знаем времето до минута, а ако клиентът пожелае да останеш по-дълго, пак звъниш на Сузана и ѝ казваш.

— Щях да ѝ се обадя, но тя ме изпревари. Клиентът живееше много далече и с онова задръстване закъснях. Но не съм била с него по-дълго, Кристина!

— Сузана е убедена, че си била.

Отварям уста да възразя, но Кристина иска да сложи край на дискусията.

— Този път ти е простено. Но да е за последно!

Поглеждам я крайно възмутена, но не отвърщам нищо. Сутринта обещава да е тежка.

Докато пътуваме, почти не си говорим. Всички са уморени. Особено аз, макар че започвам да свиквам със събуждането посред нощ. Освен това съм ядосана на Сузана. Не разбирам как може да

мисли и да говори такива неща за мен. Може да съм всякаква, но не съм крадла.

Преди да започнем със снимките, спираме в едно село да закусим.

— Кристина ми каза, че имаш доста работа в дома — обръща се към мен Игнасио, нарушавайки мълчанието.

— Ами да, за момента всичко върви добре.

— А със снимките ще работиш двойно повече, ще видиш — казва ми, убеден, че фотоалбумът ще бъде най-добрата инвестиция в живота ми.

— На това се надявам!

След няколко кафета с мляко се чувствам много по-добре и нямам търпение снимките да започнат.

Днес не се случи нищо особено, като изключим една разправия с Иса, за разнообразие. Пак я ограбиха. Този път били взели една предполагаема златна гривна и пръстените й „Картие“, подарени й от дъртака, който я издържаше през последните три месеца.

Намирам се в дневната, когато чувам истеричните й крясъци и няколкото думи, които разменя със Сара, Барбито.

— Със сигурност е оная, французойката — казва на Сара.

Решавам да не реагирам, иначе съм способна да я хвана за гушата. Пък и ми е ясно, че точно това иска, за да ме изхвърлят.

Двете отиват в кухнята при Сузана. Опитвам се да чуя какво си говорят, но не разбирам нищо. Сузана неочаквано напуска главната си резиденция и идва да ме види.

— Може ли да поговорим за минутка, слънце? — пита ме така мило, че кой би й отказал.

Вече знам за какво ще говорим. Кимам.

— Виж, не знам какво става с теб! Онзи ден изчезва сакото „Версаче“ на Иса. После те пращам при клиент и се бавиш ужасно дълго. Сега пък Иса казва, че са й взели гривна и няколко златни пръстена. Извинявай, но доста неща се случиха, откакто дойде.

— Какво искаш да кажеш? — питам. Омръзна ми да ме обвиняват без доказателства.

— Нищо. Просто това ми изглежда много странно, мила.

— Твърдиш, че съм откраднала сакото и бижутата на Иса, така ли? — Вече ме е изкарала извън нерви.

— Е, не казвам, че си била ти, но ми изглежда странно.

— А не ти ли хрумва, че Иса казва тези неща, защото съм нова и не може да ме гледа? Нима не виждаш, че иска целият свят да е срещу мен? Тя не ме понася, Сузана, и започвам да мисля, че ти също.

— Какво говориш, мила? Няма нищо такова. Аз само си върша работата. Нищо повече! Когато има проблеми между момичетата, трябва да ги решавам. Не искам да стане като миналия път, когато Иса повика Маноло. После аз го отнасям.

И като говорим за вълка, вратата се отваря и се появява Маноло, с късите си панталони и същите мокасини. Вечната чантичка на кръста му този път изглежда празна.

— Нищо не му казвай — предупреждава ме Сузана. — Аз ще говоря с него.

— Какво става тук? — крещи. — Никакви тайни съвещания не позволявам!

— Нищо не става, Маноло. Само си бърбим.

Гласът на Сузана трепери, лъже толкова лошо, че веднага ѝ проличава. Личи, че се страхува от Маноло.

— Щом няма нищо, марш обратно в кухнята, глупачке!

Този път я съжалявам. Държи се с нея като с животно.

Тя тръгва тичешком към кухнята, а на нейно място влизат Иса и Сара.

— А вие какво правите в кухнята? — пита ги Маноло.

— Може ли да поговоря с теб, Маноло? — пита внезапно Иса.

Хвърля ми пълен със злоба поглед и разбирам, че ще му разкаже за случилото се. Решавам да си държа устата затворена и да видя как ще се развие ситуацията, а Иса се затваря с Маноло в малката стаичка. Остават дълго там, преди да се появят отново.

— Няма проблем. Ето така обичам, да ми казват предварително! Вземи си две седмици за Коледа — казва ѝ Маноло и се сбогува с нас.

Иса не му е казала нищо, само го е предупредила, че през декември ще отиде да види семейството си в Еквадор. Но също така знам, че направи целия този цирк, за да ме уплаши. Щом Маноло си тръгва, Иса ме поглежда така, сякаш казва „следващия път ще си имаш проблеми“.

СИЛИКОНЪТ Е ФАНТАСТИЧЕН

15 септември 1999 г.

Барбито не говори, не мисли, не се усмихва, не гледа. Барбито само си прави косата. С часове си прави косата. Появява се Давид, австралийският клиент, с когото бях в нощта, когато се запознах с Анхелика. Дошъл е в къщата, защото е излязъл с приятели и после, след като всички дискотеки в града затворили, не му се прибиращо и наминал да достави малко радост на тялото си.

Никога не е бил с Барбито, защото всеки път, когато се е обаждал, тя не е била на разположение. Но тази вечер Барби се представя пред него, с много пригладена коса от толкова галене пред огледалото. Той веднага я избира.

— Кара ме да се чувствам извратен — признава на Анхелика. — Бюстът ѝ е огромен!

И Барбито изчезва с него в апартамента, преизпълнена с гордост.

След десетина минути излиза тичешком, чисто гола и обляна в сълзи. Като я виждаме да се появява така, всички зяпваме. Тъй като любопитството е солта на живота в дома, всички я питаме какво ѝ се е случило. Наранил ли я е? Сериозно се съмнявам, защото Давид винаги е бил нежен, поне когато съм била с него. Да не би да си е променил мнението и да се уплашил, че ще се задуши между циците ѝ? Или Барбито му е направило чекия с тях и е смазало члена му с толкова силикон? Колко мистерии трябва да се разкрийт... Тази нощ в дома цари голямо оживление.

Няколко секунди след излизането на Барбито от апартамента се появява Давид и крещи да му върнат парите.

— Тази жена не е жена! Тя е травестит, травестит!

Бесен е.

— Какво говориш, Давид? — отвръща Анхелика. — Не е травестит. Истинска жена е. Уверявам те.

— Казвам ти, че е опериран травестит. Освен това циците ѝ са твърди като камък. Каква отврат! Със сигурност си е сменила пола.

— Боже! Оперирана е, но само гърдите, нищо друго. Уверявам те, Давид, че Сара е жена.

— Травестит е. Веднага ми върнете парите!

— Но...

Анхелика се опитва да го убеди, но е невъзможно. Давид не отстъпва и Барбито започва да го обижда, после се разплаква като луда.

— Как може да казва, че циците ми са много твърди? Оперира ме най-добрият хирург в Испания. И колко пари дадох за тая операция!

Това е първият и сигурно последният път, когато чувам тембъра на гласа ѝ.

20 септември 1999 г.

Започвам да се чувствам все по-добре в дома. Момичетата вече ме приеха, почти всички, с изключение на Иса, която продължава да се мръщи. Освен по-спокойната атмосфера, завъдих няколко редовни клиенти. Доволна съм, нервността от първите дни изчезна.

Чувствам се добре и телом, и духом. Истината е, че работата не е по-трудна, от която и да е друга. Просто е различна, нищо повече. Сега, след като минаха бурите от началото, започва да се налага една рутина, която ми позволява да се наслаждавам на всяка среща и да изживявам освободената си сексуалност по най-добрия начин.

След епизода с Барбито Давид иска да се вижда само с мен. Поне така казва. Но знам, че се обажда на други агенции и се среща с други момичета. Защото обича секса, а аз познавам правилата на играта. Два пъти в седмицата с мен не са му достатъчни. Много ми е добре с него, макар че не е моят тип мъж.

Намерих и друг клиент. Казва се Педро. В началото не бях аз тази, която трябваше да се срещне с него, а друго момиче.

21 септември 1999 г.

Намирам се в хотел „Принцеса София“ с един американец, когато ми се обажда Анхелика и ми казва, че като свърша, трябва да хвана такси и да отида в друг хотел, разположен в покрайнините на Барселона. Преди да потърси мен, се е обадила на Джина, блондинка,

която работи в агенцията от време на време, за да си плаща мерцедеса, който наскоро си е купила, но като отишла там, въпросният клиент се оказал... собственият ѝ шеф! Голяма история... Джина си тръгнала като изстреляна, качила се в блестящия си мерцедес и със сто и осемдесет километра в час се прибрала травмирана в дома. За щастие клиентът не я познал, защото в коридора било тъмно, когато ѝ отворил вратата, и нищо не разбрал. Но горкият човек сега е фрустриран и с нетърпение чака друго момиче.

Когато виждам Педро, първото ми впечатление е, че е много нервен, почти невротизиран и косата му е опадала. Показах се много спокойна и веднага му харесах. Казват, че противоположностите винаги се привличат. За него е вярно, но за мен — не. Пет дни от седмицата живее в хотел близо до предприятието, което ръководи. През уикендите се връща къщи, за да изпълни ролята си на добър съпруг и баща.

Тази нощ, докато сме в леглото, иска да му направя фелацио без презерватив, защото от четири години не е докосвал жена си. При отказа ми да правя каквото и да било без предпазни мерки се разплаква като дете, а после, когато прониква в мен, свършва за пет минути. Не ми доставя никакво удоволствие. Много е любезен, но като любовник е пълна нула. Примириявам се с мисълта, че днес припечелих добре.

23 септември 1999 г.

Педро започва да ме обсебва. Обади се да разбере дали съм свободна и пристигна в началото на вечерта, за да прекара цялата нощ с мен. Първо плаща няколко часа и отиваме в апартамента. Всъщност ми казва, че сексът не го интересува много. В мен иска да намери най-вече нещо като съветник психолог. Но ако и винаги съм с разтворени крака, още по-добре!

Изпитвам особена обич към него. Предпочитам да съм с него, защото се държи добре с мен, а не с някой дегенерат, който ще иска гнусотии. Казва, че по този начин извършва едно добро дело, защото няма да съм принудена да бъда с други мъже. После решава да излезем и да ме заведе на танци, като предварително ме предупреждава, че не носи на пиене. Аз, напротив, нося, колкото ми сипят. В края на краищата току-що съм се възродила и имам вътрешна сила, която ми

позволява да понеса всичко. Тази нощ решавам да се възползвам от това предимство. Кани ме да пийнем по нещо в един бар в центъра и там ми казва, че обмисля възможността да се сгоди за мен. Дори иска да ми подари халка от бяло злато. Аз категорично отхвърлям това предложение.

— Не искам да ми ставаш годеник. Не искам никакъв годеник. А освен това сега съм неспособна да обичам. Искам да спечеля пари, да си платя дълговете и толкова!

— Ще направя всичко да се влюбиш в мен, обещавам ти.

— Не искам да се влюбвам, не разбираш ли? Освен това изобщо не си моят човек. Съжалявам!

При всеки отказ той, изглежда, още повече се нахъсва. Това е нещо като предизвикателство, първото голямо предизвикателство, което се появява в живота му. Колкото по-категорична ставам, толкова повече се вкопчва в мен, защото имал нужда от властна жена до себе си. Мисля, че всъщност обожава да играе ролята на добър самарянин и спасител на момиче, което е изпаднало в най-абсолютната мизерия. По този начин угажда на себичността си и това за пръв път дава смисъл на скучния му живот. Но Педро ме отвращава физически и тази нощ искам така да наредя нещата, че да няма секс. Органът му е като тънък макарон, чиято единствена истинска функция е да виси между краката му. Нищо повече.

Започваме да танцуваме и само като го виждам как се гърчи на подиума, изпитвам съжаление. Едно дърво би се движило по-добре. Непрекъснато поръчвам уиски и го сипвам в чашата му. Да пие. Май не забелязва. Решила съм да не му предоставям тялото си. Правя достатъчно, като понасям хленченето му.

Внезапно ми съобщава:

— Ще се разведе.

— Толкова зле ли се чувстваш вкъщи? — питам го.

Не мисля, че го казва сериозно. Абсолютно пиян е.

— Като истински мухльо! Откакто те познавам, си дадох сметка до каква степен съм се самозаблуждавал през всичките тия години. Вече не понасям жена си и този брак е истински фарс.

— Ако е така, промени живота си, без да се колебаеш. Но заради себе си, не заради мен. Не искай да ти помагам повече от това. Не искам да ти ставам любовница.

— Не искам да ми бъдеш любовница. Искам да ми станеш годеница!

— Пак се самозаблуждаваш, Педро. Влюбил си се в жена, с която си се запознал на особено място. Чувстваш се свободен да идваш и да си отиваш, когато си поискаш. Това е само въпрос на пари. В действителния живот няма да е така, няма да ме издържиш.

— Но какво говориш? Не знаеш колко те обичам! Обичам те повече от собствения си син!

Това изявление ми се струва прекалено силно и решавам да го накарам да пийне още малко. Не понасям този тип приказки и този мъж. Знам ли що за обич изпитва към сина си. Очевидно не е с пълния си разсъдък. Не смятам да слушам и дума повече за това!

— Освен това не знам какво прави жена като теб на онова място. Не ти е мястото там. Защо вършиш тази работа с образованието, което имаш?

— Върша го, защото има такива като теб! — отговарям ядосана.

Какво става? Да не би да е несъвместимо човек да има университетско образование, да е бил мениджър и сега да върши тази работа? Да не би да съм престъпник или лош човек, понеже съм решила да работя това? Педро ме гледа, но сякаш не разбира нищо.

След известно време му става много зле и едва успявам да го изведа навън под изненаданите погледи на хората. Почти го нося на ръце. Педро не тежи много повече от мен, но сцената е комична.

Като излизаме на улицата, се изправям пред проблема да убедя някой таксиметров шофьор да ни закара до хотела му. Това е трудна задача, тъй като никой не се решава да ни качи, от страх приятелят ми да не повърне на задната седалка. Накрая един възрастен господин, пълничък и добродушен, се съгласява, защото не е разбрал добре в какво състояние е Педро, когото съм сложила да седне на една пейка, докато търся такси. На половината път обаче се налага да спрем в аварийната лента на шосето, защото приятелят ми заплашва да повърне всичко погълнато през нощта върху седалката. За щастие нищо такова не се случва. Междувременно таксиджията ме ругае и ми казва, че съм го излъгала. Засрамена, през цялото време се извинявам.

Като отиваме в хотела, взимам командирското решение да го накарам да повърне по какъвто и да било начин, защото иначе ще трябва да будувам цяла нощ. Сега заплашва да се хвърли през

прозореца, защото е влюбен в жена, която не го обича. Тази мелодраматична ситуация довършва окончателно търпението ми. Хващам го откъм гърба в банята, навеждам го над тоалетната и притискам стомаха му, за да повърне най-после. Повръща продължително и болезнено и после си ляга. Накрая заспивам и аз.

На сутринта Педро се събужда с небивал махмурлук и нервно пуши цигара от цигара, докато чака да се събудя. Спестила съм си секса, който не мога да понасям повече, и съм много горда от малкия си номер. Днес се връщам щастлива и свежа в дома.

— Този клиент много ти харесва, нали? — пита ме Сузана, като ме вижда да влизам.

Не толкова пита, колкото го твърди. Естествено няма да ѝ кажа, че съм щастлива, защото съм спечелила пари, без да правя секс. Като нищо ще го изпее на Маноло и Кристина и това несъмнено ще предизвика проблеми. Освен любопитна, Сузана е доказала, че е и интригантка.

— Сигурно винаги ти е приятно с него в леглото.

Задоволявам се само да се усмихна, взимам си парите и си отивам вкъщи.

ДНЕС ЧЕРПЯ АЗ...

25 септември 1999 г.

Когато ми звънва Сузана, съм във фитнеса. За щастие нося мобилния със себе си и мелодията отеква в огромната зала, където ходя няколко пъти в седмицата. Трябва да говоря тихо, за да не привличам вниманието на любопитните, които вече се мръщят, че ги смущават наред упражнението.

— Трябва да дойдеш веднага. Всички момичета са по адреси, а клиентът те избра по снимката.

— Сузана, във фитнеса съм. Ще се приготвя, но ще се забавя малко.

— Побързай!

Винаги си нося резервни дрехи за случаи като този и сега се радвам за предвидливостта си. Така си спестявам връщането вкъщи. Приготвям се в женската съблекалня, хващам едно такси и тръгвам направо натам.

Денят е мрачен, валяло е цяла сутрин и не съм в много добро настроение, но в края на краищата работата си е работа.

Сузана ме чака нетърпеливо. Винаги е такава, чувството ѝ за професионализъм не може да допусне клиент да ѝ се изплъзне, защото момичето се е забавило твърде много. Така че винаги се ядосва и цялото ѝ тяло се покрива с псориазис. Живее в постоянен страх да не я изгонят от работа и по тази причина никога не ни позволява да се отпуснем. По някакъв начин това нейно държание е допринесло за обтягане на отношенията ѝ с Анхелика, която се е доказала като много по-толерантна от нея.

— Хайде, представи се най-сетне, че иначе ще си тръгне...

— Знам, Сузана. Но бях в другия край на Барселона. Не можех да дойда по-бързо.

Оправям си прическата пред огледалото и влизам в салона. Клиентът гледа телевизия и държи в ръка коктейл „Куба либре“. Изглежда е изпил вече няколко, докато ме е чакал. Щом ме вижда, се

усмихва леко, но не казва нищо, така че аз трябва да започна разговора. Оказва се, че е авиоконструктор, глава на семейство (като всички), който се чувства самотен. Въобще не е хубав. За да съм честна, физически е доста отблъскващ, но в него има нещо, което го прави харизматичен. Сядам до него и ефектът, който произвеждам, ме кара да онемея. Буквално започва да трепери. Признава ми, че много го е страх, и това ме умилява, така че правя всичко възможно да го успокоя и влизаме в апартамента, където той по най-бърз начин си сваля дрехите, мушва се в леглото и се завива до брадичката, за да не мога да го видя гол. Добре започваме! Хрумва ми, че се очертава поредният сексуален провал, но... Оказва се невероятен. Получавам оргазъм, без да се налага да се преструвам. Харесва ми как ме гали навсякъде. Истински експерт по женското тяло и дори ми е трудно да повярвам, че човекът в леглото е същият, когото съм видяла няколко минути преди това в салона.

Щом свършваме, той отива да се изкъпе, аз взимам чантата си, изваждам портмонето и след като преброявам банкнотите, му подавам 50000 песети.

— Това пък какво е? — пита ме смаяно, докато енергично бърше гърба си с кърпата.

— Връщам ти парите, които си дал на Сузана — прошепвам му, за да не ме чуят микрофоните.

— Какво...?

— Каквото чуваш! Моля те, вземи ги!

— Но защо?

— За да ти благодаря. Днес аз черпя. Но не свиквай... и нито дума на Сузана! — И му се усмихвам.

Първоначално се дърпа и се налага да настоявам много, докато вземе парите.

— Едно е сигурно, с всеки ден все по-малко разбирам жените.

Преди да си тръгне, му прошепвам:

— Те и не са за разбиране.

Казвам го по-скоро на себе си, защото в края на краищата дори не е мой тип.

В БОЙНА ГОТОВНОСТ

30 септември 1999 г.

Тази сутрин Маноло и Анхелика се скараха много лошо. Спя си аз в малката стаичка, когато изведнъж ме събуждат виковете на камионджията. Чувам Анхелика, която също повишава глас, и отивам уплашена да видя какво става. Оказвам се в лудница.

Другите момичета въобще не реагират. Когато на сцената излиза шефът, това е „държавен“ въпрос, обясняват ми. Гледай си твоята работа, казва ми Мае един ден. Но е по-силно от мен. Изглежда, сякаш Маноло всеки момент ще набие Анхелика, и аз трябва да се намеся.

Маноло ѝ отправя куп упреци, сред които и че предишната нощ не си е свършила работата и е заспала. Доказателството е, че когато е звъннал телефонът в четири сутринта, съм вдигнала аз.

— Беше забравила, че го подслушваме, нали, глупачке! — крещи в лицето ѝ Маноло. — Имаме записан гласът на Вал. Защо тя е отговорила вместо теб? Това е твое задължение!

Решавам да се намеся, защото Анхелика става все по-нервна.

— Тя беше до тоалетната — обяснявам, за да ѝ осигуря добро алиби.

— И ти ли искаш да свършиш на улицата? — Маноло говори все по-високо. — Защо лъжеш, за да я извиняваш? Знаем, че е заспала. Ти самата си го казала на Иса. Разговорът е записан.

Замислям се и си давам сметка, че съм казала именно това. Този път здравата я оплесках. Споглеждаме се с Анхелика, после тя си събира нещата и казва, че няма намерение да остава и минута в тази лудница, където я дебнат повече, отколкото в „Биг Брадър“.

— Именно, взимай си нещата и нали знаеш накъде е изходът! — отвръща Маноло.

Анхелика излиза, като затръшва вратата така, че сигурно целият квартал чува.

— Не се тревожи — казва ми Маноло успокоително. — Довечера ще има ново момиче. Този път истинска професионалистка!

Останах сама, защото Анхелика в края на краищата е единственият човек в дома, с когото мога да си говоря откровено. И по някакъв начин се чувствам виновна, че така внезапно я изгониха. Единственото, което ми остава от нея, е телефонният ѝ номер. Заричам се да ѝ се обадя, за да не губя връзка с нея.

Цял ден съм тъжна заради случилото се с Анхелика, а вечерта се връщам в къщата за нощната смяна. Наистина има нова отговорничка, някоя си Долорес, която прилича повече на платено момиче като нас. Слаба, доста хубавка, с черна коса и огромни впечатляващи светлокафяви очи. Истинска кукличка. Запознаваме се набързо и ясно усещам, че се старее да бъде любезна. Нормално е. Толкова жени в дома биха стреснали всекиго. Трябва да ги накара да я приемат.

Когато влизам в салона да си оставя нещата, всички момичета седят мълчаливо и ме гледат с тревога. За пръв път усещам истинска връзка между нас.

Всичките пушат, и то от доста време, защото пепелникът е пълен с фасове. Изглежда, нещо не е наред, много са нервни. Синди първа взема думата.

— Седни и затвори вратата, ако обичаш.

Изпълнявам молбата ѝ. Случва се нещо лошо.

— Какво ви става? Защо сте такива? — Започвам наистина да се тревожа.

— Какво ни става ли? — казва Иса.

— Не виждаш ли? — добавя Мае.

— Това е катастрофа! — произнася се и Стефания.

— Мога да кажа сбогом на моя мерцедес! — разсъждава Джина на глас, зареяла поглед в пространството.

Единствената, която не казва нищо, е Барби, за разнообразие. Но съм почти убедена, че мисли за следващата си пластична операция.

— Свършено е с нас! — отново възкликва Синди.

Нищо не разбирам. Какво толкова страшно трябва да се е случило, за да са така смазани. Поради каква ли причина са загърбили всичките си разногласия? Конфликтите сякаш са се изпарили като по магия.

— Защо да е свършено? — питам.

Вече не издържам тази тайнственост.

— Тази жена... — започва Иса.

— Със сигурност ще ни отмъкне всичките клиенти! — довършва Мае.

— Но какво говорите? Тя е новата нощна отговорничка. Изгониха Анхелика тази сутрин и Маноло ми каза, че ще наеме истинска професионалистка — обяснявам, за да успокоя духовете. — Защо да ни краде клиентите?

— Защото е хитра — продължава Стефания. — Щом разбере, че заплащането ѝ е нищо в сравнение с това, което печелим ние, ще ни отмъкне всички клиенти! Ще видиш, че ще стане така! Вече се е случвало, преди много време.

— Боже, трябва да е било ужасно!

— Никога не трябва да се наема прекалено красива жена за отговорничка. Рисковано е. Не го разбирам Маноло! — отбелязва Джина.

Барби кима в знак на съгласие, докато си пригладва косата.

— Добре, щом казвате... И какво трябва да се направи в такъв случай?

— Трябва да направим общ фронт — казва Синди — и разчитаме на теб!

— Да. Трябва да я следим и да слушаме какво казва на клиентите. При най-малкото отклонение ще разкажем на Маноло — казва Иса убедено.

— Добре. Можете да разчитате на мен, но не смятам, че е толкова сериозно.

— Ще видиш! — възкликва Джина. — А сега, все едно че няма нищо.

Болезнената загуба на Анхелика ни е обединила още повече. Така че започваме да даваме „караул“. Решихме тези, които са в къщата с Долорес, да я следят отблизо. Тази нощ Долорес върши работата си много стриктно, държи се добре с всички и няма в какво да я упрекнем. Нито една грешница! Аз дори съм на косъм да се откажа от нашето състояние на „повишена бойна готовност“.

4 октомври 1999 г.

Днес се обадиха много клиенти чужденци, които не знаеха и дума испански. И започнаха проблемите с Долорес. Тъй като само аз

говоря няколко езика, Долорес идва да ме буди посред нощ и ме моли да поема обажданията. Изглежда ми доста дръзко от нейна страна, но се съгласявам, защото знам, че Маноло рано или късно ще разбере. Това е перфектният повод да се отървем от нея. Телефонът се подслушва и някой ден Маноло или Кристина ще чуят гласа ми. Долорес ги е уверила, че говори отлично английски и френски, следователно става ясно, че ги е излъгала.

И наистина, на следващата сутрин Маноло се появява в дома, за да говори с Долорес, или по-точно да ѝ вдигне скандал. Казва ѝ да прави каквото иска, но тя е отговорничката и тя трябва да говори с клиентите, не ние.

Като надуши, че рано или късно ще загуби работата си, Долорес започва да флиртува с клиентите през целия ден, след като е провела с мен следния разговор.

— Я ми кажи, колко можеш да спечелиш на седмица?

— Зависи, Долорес. Не всяка седмица е едно и също.

— Да, ясно, но горе-долу...

— Между шестстотин и седемстотин хиляди песети.

Нарочно преувеличавам леко цифрите.

— Моля? Що за нахалство! На мен ми плащат двеста хиляди песети на месец! Направо е скандално!

— Да. Но аз си отварям краката, а ти — не. Съотношението е точно, не мислиш ли?

Замисля се. Според мен вече крои планове как да отмъкне няколко клиенти и да спечели възможно най-много, преди да я изхвърлят. Момичетата бяха прави.

6 октомври 1999 г.

Днес хващаме Долорес да дава телефонния си номер на един клиент, който идва при нас всяка седмица. Обаждаме се на Маноло и въпреки че отрича всичко, Долорес е изхвърлена на улицата.

— Събирай си парцалите и марш на шибаната улица! — крещи ѝ Маноло.

СМЯНА НА ПЕРСОНАЛА

7 октомври 1999 г.

След случката с Долорес момичетата вече не гледат на мен като на предполагаемата крадла на дрехите на Иса. Интересно, кражбите в къщата престанаха.

Когато днес идва София, ефектът е като при вкарване на кислород в картонена кутия с малки дупчици. Тя е на петдесет години и има много забавен хипарски вид, тъй като носи дълги поли на разноцветни ленти, огромни обици и кадифена шапка. Веднага усещаме, че с новата нощна отговорничка ще се разбираме много добре. Образована е, добронамерена, и освен това в нея има нещо, което напомня на баба ми по бащина линия. Истинското ѝ призвание е да се грижи за животните. Обожава ги и събира от улицата всяко живо същество с четири крака.

Винаги съм смятала, че хората, които обичат животните, носят добрина в сърцето си и са неспособни да нараняват. Със София не съм се заблудила. Тя е истинско съкровище като човек и щедростта ѝ е безкрайна.

София има кученце, което е кръстила Жорди, да напомня за каталонския му произход. В кученцето в действителност няма нищо каталонско. То е помияр, намерен из улиците на Париж, където София прекарала дълго време с един свой любовник преди около десетина години. За нея Жорди е всичко и помоли Маноло да го взима със себе си в дома от време на време, защото животинчето изпадало в депресия, когато е само. Шефът се съгласи, при условие че кутрето не лае посред нощ. Започвам да мисля, че Маноло все пак има сърце.

Прекарвам цялата нощ с Педро и когато се връщам, предлагам на София да изведе Жорди на разходка. Докато ми дава парите за нощта и кутрето, тя ми казва:

— Не бъди глупачка. Когато си изплатиш дълговете, спести нещо. Не прави като останалите момичета, които харчат всичките си пари за парцали. Спести колкото се може повече! И не се влюбвай!

Но когато дойде, любовта е истинска и удря силно. На мен ми се случи на най-неподходящото място и с най-неочаквания човек. Денят беше 10 октомври 1999 г.

ПЪРВА СРЕЩА С ДЖОВАНИ

10 октомври 1999 г.

Мина малко повече от месец и да правя секс с непознати вече не представлява никакъв интерес за мен. Превърна се в чиста „гимнастика“. Събрах почти два милиона песети само за един месец работа и с това темпо ще си изплатя дълговете по-бързо, отколкото си представях. Ако нещата вървят добре, след пет месеца ще съм приключила с изплащането. Смятам да продължа да работя в дома още малко след това, за да заздравя финансовото си положение, след което да започна нов живот.

Днес следобед съм вкъщи и чистя, когато ми се обажда Сузана.

— Тичай насам, имам двама клиенти италианци, които те очакват. Трябва да побързаш, защото гонят самолет. Ясно ли е, слънце?

— Ясно. Веднага се приготвям, но нали знаеш, че не мога да летя. Ще бързам максимално. Кажи им да почакаат.

Незабавно се задействам. Остава само да се гримирам и след миг изхвърчам на улицата да търся такси. По ирония на съдбата свободни таксите няма. Времето лети, минал е повече от половин час от обаждането на Сузана, когато телефонът ми иззвънява отново.

— Какво правиш, слънце? Ако не побързаш, ще се наложи да се обадя на друго момиче.

— Знам, Сузана. Опитвам се да хвана свободно такси, но е час пик, хората се връщат от работа и няма нито едно. Моля те, кажи на клиентите, че съм на път и че трафикът е много натоварен. Умолявам те, Сузана!

В друг ден щях да съм се скарала с нея, но този път нещо ми подсказва, че трябва да запазя спокойствие. Най-сетне стигам в дома с час закъснение и разтечен от пот грим. Сварвам Сузана ядосана, а клиентите от Италия на път да си тръгнат.

Веднага се представям. Клиентите са много елегантни мъже, каквито са само италианците. Единият е нисък, дебел и плешив на име Алесандро, а другият — висок, слаб и с немирни пламъчета в очите,

заради които веднага го харесвам. Джовани не е красив мъж, но лицето му излъчва спокойствие и симпатия. За съжаление нямам право да избирам. Връщам се в малката стаичка, където са Стефания и Мае. И двете са се представили, но само Стефания се е харесала на Алесандро. Изпитвам облекчение да разбера, че ми се е паднал този, който повече ме привлича.

Мае е увиснала на сухо, седи на леглото и пуши, но не ме гледа твърде лошо, защото между нас вече се е установил нещо като код на честта: „Клиентът е избрал мен, така че не ме преебавай!“

С Джовани отиваме в апартамента и той си взима бърз душ. Аз свалям дрехите си и когато излиза от банята, той започва да ме притиска силно в обятията си. Това ме изненадва, защото мъжете обикновено не го правят.

Всички предпочитат да подхождат по същество. Няколко мига оставаме вплетени един в друг, а после той ме поглежда с обич и се сливаме в нежна целувка. И двамата имаме желание да се целуваме, между нас има някаква енергия, която ни кара да се привличаме като два магнита. Естествено това привличане изненадва и него, и мен, и започваме да си говорим за Италия и причината да пътува до Испания. Междувременно чуваме от съседната стая виковете на Стефания, които се сливат с тези на Алесандро. Нашата сексуална активност е далеч от тези висоти. Срещата свършва, след като правя орална любов на Джовани, който е прекалено уморен за пълноценен акт. Аз съм се задоволила с целувката, която ми подари, и изобщо не се чувствам неудовлетворена. Случилото се между нас е повече от награда за мен. Имам странното чувство, че познавам този човек цял живот, миризмата му, усмивката му, ръцете му. На сбогуване ми казва, че ще се върне след два дни и се надява пак да ме види. Пита ме и кое е истинското ми име.

— Това, което ти казах. То е истинското ми име, вярвай ми.

— Dai! Non e vero. So che il tuo nome e differente. (Стига! Не е то. Знам, че името ти е друго.)

— Не, не. Уверявам те. Аз нямам псевдоним, ако това имаш предвид.

И си тръгва със смях, като ме уверява, че следващия път ще му дам както истинското си име, така и телефонния си номер. Аз не знам нищо за него, нито дали ще го видя отново. Мъжете обещават много

неща, които после не изпълняват. Но нещо в мен ми казва, че скоро пътищата ни пак ще се пресекат.

СТЪКЛЕН МЪЖ

11 октомври 1999 г.

Срещата с Джовани ме накара да разсъждавам върху пътя, който съм извървяла досега. Смятам, че съдбата винаги си играе с хората и има много пътища. Аз избрах един от тях и той ме доведе, вече поучена, до Джовани чрез един публичен дом. Ако не бях взела решението да се захвана с това, със сигурност нямаше да го срещна. Изглежда, имаме малко общи неща и възможностите да се срещнем някъде другаде са минимални... Единственото, което търся, е любов. Може би защото никога не съм се чувствала обичана. Всичко, което съм направила досега, е било с една-едничка цел: любовта. Срещи на сляпо, флиртове за една нощ, домът, толкова средства, за да намеря това, което винаги съм търсила. Днес се чувствам много щастлива от това откритие и мисля да предам щастието си на целия свят.

Така заредена с добро настроение, отивам на работа, решена да правя добро на всеки, без да подозирам, че тазвечерната ми „жертва“ ще е човекът, който най-много се нуждае от това.

Някъде към два сутринта София ме събужда с Жорди в ръце, за да ми даде поръчка. Един нов клиент, млад, се обадил и помолил за особено нежна европейка.

— Ще разберете причината по-късно — обяснил на София.

Тази нощ сме дошли да работим само двете с Иса. Но на София ѝ е ясно, че не може да изпрати Иса.

Така че се запътвам към адреса на клиента. Живее в скъпата част на града, в много красива сграда с дващест и четири часова охрана.

Когато ми отваря, не успявам да скрия неверието и уплахата в очите си. Иниго ми се усмихва, настанен в инвалидната си количка. Веднага ме пуска да вляза в хола, защото „не си струва да те каня в спалнята“, както ми обяснява, смеейки се от сърце. Апартаментът е голям и модерен, но има миризма на гранясало, която трудно се понася. Всички врати са приспособени за инвалидна количка и започва

да ми става много тъжно за това момче, което не е на повече от двайсет и шест години.

— Страдам от тетраплегия^[1], почти пълна — казва ми по най-естествения начин.

Сядам в края на дивана — почти се свличам — и го питам дали мога да запала цигара.

— Аз също пуша — казва ми. — Би ли ми запалила една, ако обичаш, и да ми я сложиш в устата?

Веднага го правя, жадуваща да му доставя удоволствие, и поставям цигарата между устните му. Дръпва си няколко пъти, после ме моли с поглед да я махна. Това му е достатъчно.

— Благодаря! — казва ми. — Сега имаш ли нещо против да ме вдигнеш и да ме сложиш да легна на дивана? Бих могъл и сам, но ми коства много усилия.

Това момче ми вдъхва голямо уважение и се колебае няколко секунди, преди да го вдигна, защото все едно е от стъкло, не смея да го докосна, от страх да не му счупя нещо или да му причиня болка.

— Смело! Не се тревожи, не чувствам абсолютно нищо. Единственото място, където ми е останала някаква чувствителност, е вратът, и малко в ръцете.

Явно е прочел мислите ми.

Когато вече е седнал, ме моли да му сваля дрехите. Невероятно слабичък е, всичките му крайници са атрофирани и краката му са тънки колкото ръцете ми. Чувствам се много неудобно. Малкият му член, съвсем мъничък, за да съм честна, за моя огромна изненада е изправен.

— От инцидента насам винаги е така. Не е от възбуда — обяснява ми, — не чувствам нищо там долу.

И пак избухва в смях. Чувствам се като глупачка и мислено се бия по главата, че на няколко пъти съм искала да умра. Какво право имах да се чувствам нещастна, когато истинското нещастие е пред очите ми, въплътено в това момче, така изпълнено с живот и чувство за хумор?

Естествено между нас не се случва нищо, само в продължение на час го целувам по врата, за което той ми благодари с тихи стонове.

Връщам се в дома, решена да не се оплаквам никога повече, и не ми се разказва нищо за Иниго, нито на момичетата, нито на

отговорничките. Тази случка е изпратена от съдбата, за да ме накара да се замисля, да живея в настоящето и да се възползвам от всяка възможност без никакви колебания.

[1] Тетраплегия — парализа на четирите крайника. — Б.пр. ↑

И КАКЪВ Е ТОЙ? КЪДЕ СЕ ВЛЮБИ В ТЕБ?

12 октомври 1999 г.

Джовани се обади отново. Да. Отново се обади. Удържа си на думата. И ме чака с Алесандро в четири следобед в дома. Сузана ми се обади сутринта и подскочих от радост.

— Какво ти става, слънце? Все едно ще се жениш за него.

Очевидно трябва да се контролирам повече пред нея. В противен случай може да заподозре какво ли не. Нямам намерение да давам телефона си на Джовани на втората среща. Първо, защото искам да го опозная по-добре. После, защото рискувам да си създам проблеми в дома. Много ме следят и ме е страх от собствениците.

В този случай Алесандро е решил да прекара един час с Мае. Явно вече я харесва. Като влизам, Джовани е сам и ме чака, защото за пореден път съм закъсняла. Но усмивката му, когато се появявам в хола, ми показва, че желанието му да ме види се е оказало по-силно от нетърпението му.

Този път трябва да бъдем в малката стаичка, тъй като апартаментът е зает от Алесандро. Не ни е много удобно, но ни е все едно. Правим любов така, както никой не би помислил, че може да се прави на такова място. Отдадохме се напълно с всякакви любовни игри и когато времето свършва, Сузана чука на вратата, за да ни напомни, че трябва да излизаме.

— Дай ми телефона си — моли ме той неочаквано.

— Не, съжалявам, не мога — отговарям.

— Но защо? Не искаш да ме виждаш повече ли? Би могла да пътуваш с мен понякога. Ще ти плащам по същия начин, ако това те притеснява.

— Разбира се, че искам да те виждам, но не извън къщата.

И му соча тавана с пръст, за да разбере, че ни записват.

— Какво ти става?

Явно не разбира какво му казвам и хваща ръцете ми, сякаш моли да му обясня.

Тогава започвам да търся в чантата си лист и химикалка и му написвам: „Има микрофони в стаята“.

Взема химикалката от ръката ми и на свой ред ми пише: „Дай ми телефона си, per piacere^[1]“.

Не му го давам. Умирам от желание да го направя, но не знам какво ще ми се случи. Този път не му го давам. Джовани си тръгва малко тъжен, но ми обещава, че ще се върне на 25 ноември и ще прекара цяла нощ с мен извън къщата. Дотогава има много, много време и не знам как ще понеса това отсъствие. Тази втора среща с него оставя трайна следа в мен и сигурно ще се отрази на работата ми. Боря се със себе си, защото мисля, че може да се окаже голямата ми любов, но не знам какво изпитва той. Без съмнение много му харесах, но нищо повече. Не искам отново да проиграя живота си заради мъж. Далеч съм от мисълта, че се е влюбил лудо в мен.

[1] Моля (итал.) — Б.пр. ↑

ТРУДОВА ЗЛОПОЛУКА

22 октомври 1999 г.

Десет дни след срещата ми с Джовани още съм в облаците. Нямам начин да установя контакт с него. Само той може да го направи чрез Сузана или София. Мисля за него двацет и четири часа на денонощие и все по-малко ходя на работа. Физически се чувствам слаба. В главата ми е само един човек — той. Срещам се с малко клиенти, макар че продължавам да печеля доста. Но се ограничавам само с обичайните. Темата за изневяратата никога не ми е създавала проблеми със съвестта. В действителност винаги съм мислила, че изневяра не съществува. Мислех, че човек може да е верен, дори и да има сексуални връзки с други хора. Тялото може да се споделя, но душата — не. Откакто се появи Джовани, всеки път, когато съм с нов клиент, се чувствам зле и не успявам да си обясня защо.

Днес ще дойде Педро, за да прекара нощта с мен. Отивам с нежелание, малко раздразнителна, защото знам, че ще ми се наложи отново да изслушам хленченето му. Вече ми дойде до гуша! Мисля, че за да не ми се наложи да играя ролята на майка за пореден път, трябва да правя секс с него. Така ще се успокои и може би ще ме остави на мира. Като ме кани на вечеря, отказвам и му предлагам да отидем направо в хотела му. По очите му разбирам, че идеята много му допада. За пръв път поемам тази инициатива. И той не може да повярва. Но и не чака да го моля втори път. И се случва това, което трябваше да се случи много по-рано.

Лежим голи върху покривката на леглото. Този път тя има точно определена функция — да попива сълзите ми, които се леят, без да спрат. Рева като луда.

— Моля те, недей така. Нищо не се е случило, ще видиш, че съм прав — шепне ми Педро, като се опитва да ме успокои.

В гърлото ми е заседнала буца, която ми пречи да дишам, а сълзите, стичащи се като реки по лицето ми, са още по-болезнени.

— Какво знаеш ти? Нали ми каза, че никога не си си правил тест.
— Думите ми са накъсани. — Ти си страхливец. Ето това си ти! Аз винаги съм го правила. Винаги, винаги, винаги!

Педро е ужасен от това ми състояние и се опитва да ме убеди в нещо, което не може да докаже.

— Стига, моля те! Не съм правил теста, защото нямаше никаква причина да го правя. Казах ти вече, че от четири години не съм спал с жена си. Освен теб не съм имал други извънбрачни връзки.

— Аз не съм извънбрачна връзка! — казвам на един дъх.

Въздухът отново започва да минава през гърлото ми. Но при вида на скъсания презерватив в ръцете му отново ме обзема паника. Ставам и се затварям в банята.

— Слушай. Ето какво ще направим. Още утре ще си направя тест за СПИН и понеже нямам, нито пък ти, ще се успокоиш. Така добре ли е?

Думите му се хлъзгат по вратата. Не успявам да отговоря и го мразя с всички сили за това, че изсипа семето си в мен, без да съм му го позволила, за това, че не си е сложил добре презерватива и че иска да ми даде твърде много любов, без да съм го молила за нищо. Мразя го от цялата си душа и случилото се ме отвращава.

Това е божие наказание, мисля си. И влизам под душа, за да премахна всяка следа от греха.

ИЗЛИЗАНЕ ОТ ГАРДЕРОБА

30 октомври 1999 г.

От седмица насам съм много затормозена от случилото се с Педро. И това се отрази на работата ми в дома. Многократно отказвам услугите, за които ме търсят, и отново изпадам в униние. Помолих Педро да не ме търси, докато не излязат резултатите от изследванията.

С момичетата съм в добри отношения и дори днес разказах на Синди какво се е случило. Тя придоби сериозен вид и се опита да ме утеши, като ми каза, че вероятността да пипна някоя болест от мъж като Педро е минимална. Разказа ми също, че и на нея ѝ се е случвало на два пъти и че това са рисковете на тази професия.

— Никога не си застрахована, че няма да попаднеш на дефектен презерватив — обяснява. — Колкото повече отношения имаш, толкова по-голяма е вероятността да ти се случи нещо такова.

Интересно, досега не се бях замисляла за това и по тази причина се мразя още повече. В крайна сметка този мъж няма никаква вина. На всеки може да се случи. Но го обвинявам за всичките си сегашни беди и за отсъствието на един човек — Джовани.

Педро буквално изчезна от картата и това ме кара да се боя от най-лошото. Начинът да приключа с моята „спинозна параноя“ е да прекарам отново цяла нощ с него, макар и да не ми се иска. Но има проблем. Педро не стъпи повече в дома.

Към тази тревога се прибавят и подозренията на собствениците, които мислят, че се виждам с Педро извън къщата и си получавам парите за услугите, без да им давам тяхната половина. Това, естествено, не е вярно. Де да знаеха!

Тази нощ приемам да извърша услуга в дома на жена. „Клиентката“ е едно показно изтънчено момиче на двайсетина години. Отваря ми вратата в бяла прозрачна нощница с плетени дантели на ръкавите и деколтето. Много е красива, но съм изненадана да видя толкова млад човек.

Апартаментът изглежда много голям, с високи тавани и безкраен коридор. Отвежда ме в малко помещение, което служи за приемна на гости, и ми предлага питие.

— Казвам се Бет — съобщава ми и ми подава уискито.

— Сама ли си тази вечер?

— Да. Родителите ми заминаха за известно време и ми беше скучно, така че се обадох, за да имам компания. Изненадана си, че виждаш жена, така ли?

— Не, изобщо — отговарям съвсем естествено. — Това, което ме изненадва, е да видя толкова млада жена с толкова необременени възгледи. Това ме изненадва!

— Много пъти са ми го казвали. Но какво да ти кажа. Харесвам както мъже, така и жени. И тази нощ искам да бъда с жена. Освен това гаджето ми ме остави и искам да го забравя.

Докато си бърборим, чувам странен шум откъм друга стая. Не сме сами в къщата. Сигурно на лицето ми се е изписало притеснение, защото Бет се опитва да ме успокои.

— Това е Паки, кучето ми. Не се притеснявай!

В приемната се появява прекрасна немска овчарка, запъхтяна и с изплезен език.

— Здравей, любов моя! Ела тук, любов моя, ела!

Кучето се приближава, помирихва ме и после пъхва муцуната си под нощницата на Бет. Тя не изглежда смутена от тази дързост и започва да го гали по хълбоците.

— Това е една приятелка, виждаш ли? Приятелки сме — говори на кучето, в случай че има и най-малкото намерение да ме нападне и да откъсне част от лицето ми.

Тази фраза на Бет никак не ме успокоява. Напротив.

— Какво има? Агресивно ли е кучето ти? — питам полу на шега. Но истината е, че съм уплашена.

— Не, бъди спокойна! Просто не обича натрапници. Но е добро момче. — Сега Бет го чеше по гърба.

Има нещо чувствено в Бет, което ме разтърсва. Тя е по детски сладка, но същевременно в очите ѝ има много сексуално коварство. Докато я наблюдавам, отново чувам шум от друго място в къщата.

— Бет, тук има още някого, нали?

— Но не! Не се тревожи. Сигурно нещо е паднало. Ей сега ще видя. Ти стой тук!

— Бет, моля те. Всичко е наред. Предпочитам да ми кажеш истината.

Не обръща внимание на думите ми и излиза от салона.

— Ей сега се връщам — казва и ми обръща гръб.

Сигурна съм, че в апартамента има още някого. Освен това кучето дори не се помръдна. Сигурно е някой, когото познава, а Бет ме е излъгала.

Минават около пет минути, през които не се решавам да мръдна. Паки отново ме помирисва, прозява се и ляга.

— Виждам, че вече сте се сприятелили — казва Бет, като се връща и вижда кучето, легнало в краката ми.

— Да, горе-долу. Много обичам кучета и мисля, че Паки го е усетил. Е, какво беше това?

— Нищо. Едно дърво в камината в стаята ми. Искаш ли да я видиш?

Това е ясна покана да отидем в спалнята ѝ и тръгвам с чашата в ръка и кучето по петите ми. Спалнята е много просторна и красива, с мебели в стил рустика и легло с форма на кораб. Чаршафите, безупречно бели, са много измачкани от единия до другия край на леглото, а срещу него има камина с разгарящ се огън.

Върху нощното шкафче има куп чаши с остатъци от алкохолни напитки, а отстрани — бели петна.

— Гаджето ми беше тук следобед. Легнахме си и после скъсахме. Странно, нали? — казва Бет и смърка една доза. — Искаш ли?

Приготвя си доза от белия прах върху нощното шкафче. Събира с пръст каквото е останало и го облизва.

— Не, благодаря ти. Не обичам тези неща.

За миг си представям Бет с разтворени крака под някое мургаво и мускулесто момче, с последни стонове на удоволствие. Сигурно цял следобед са смъркали кокаин и после, надрусана до козирката, тя, със сълзи в очите, му е казала да си върви и да изчезне от живота ѝ завинаги. Тази вечер, след като си е възвърнала разсъдъка, се е обадила в дома да поиска момиче и да си отмъсти на всички мъже на земята, и особено на гаджето си. Разбирам я.

Сключва ръце около врата ми и ме целува по устата. Езикът ѝ е много топъл и горчив от кокаина и след малко усещам, че езикът ми се втвърдява. С това неприятно усещане лягам с нея, докато отново чувам шум. Не идва от камината, мога да си заложа главата. Никога не съм била по-сигурна. Идва от един огромен гардероб до прозореца. Разтревожена, ставам въпреки опитите на Бет да ме задържи.

— Няма нищо! Върни се при мен, не можеш да ме оставиш така! Не ѝ обръщам внимание и отварям вратата на гардероба.

— Значи било дървото в камината, а! — възкликвам при вида на силует в дъното на гардероба. Протягам ръка и измъквам един мъж за ръкава.

— Ей, ти! Излизай оттам! Достатъчно си поигра на криеница!

Мъжът изхвърча толкова рязко, че за малко да падне, толкова силно съм го дръпнала. Не мога да повярвам, че ми е погодил това! Пред мен стои Педро, засрамен от проваления си номер и от това, че е разкрит.

— Ти ли си? — крещя, забравила напълно доброто си възпитание. — Какво, по дяволите, правиш тук? Можеш ли да ми обясниш?

Педро се опитва да се съвземе и сяда до Бет, която сякаш е изпаднала в истерична криза. Бурният ѝ смях отеква из целия апартамент и Паки започва да лае.

— Съжалявам, любов моя — най-сетне продумва Педро. — Искях да ти направя специален подарък и наех тази жена, за да си прекараш добре. После смятах да те последвам до дома и да ти съобщя, че резултатите от теста са отрицателни.

Навежда глава и опира брадичка в гърдите си, като дете, което е направило беля.

— Е, подаръкът ти е много просташки! А и сигурно си искал да участваш. Да беше ме посрещнал ти на вратата, глупако. Уплаши ме до смърт. Понеже си неспособен да получиш ерекция, както подобава, натоварил си други да ти свършат работата. И наемаш жена. Да не би да си прекарам по-добре с друг мъж! Егоист такъв!

Доволна съм, макар че се разкайвам за думите си.

— А ти коя си? — питам Бет. Тя най-после се е успокоила и продължава да търси остатъци от белия прах по нощното шкафче.

— Аз ли? — пита, сякаш има някой друг в стаята. — Аз съм като теб. Работя същото, но приемам вкъщи.

И отново се размива. Опитите на Педро да я успокои завършват с провал. Взимам си чантата и излизам, като затръшвам вратата под носа на горкия Паки.

Педро решава да тръгне след мен и като излиза на улицата, хуква да бяга, за да намали стоте метра разстояние, които ни разделят.

— Почакай! Почакай, моля ти се — вика, останал без дъх.

Спирам първото такси, което слиза по улицата.

— Ожени се за мен, моля те! Умолявам те!

— Върви на майната си! — прошепвам.

И се връщам право в дома.

РАЗМЯНА

25 ноември 1999 г.

Седем вечерта.

Днес няма и следа от Джовани. Обеща ми да дойде и да прекараме цялата нощ заедно. Но Сузана не ми се обади да ми каже, че нощта ми е запазена. Целия ден бях много нервна и имам чувството, че съм излъгана за втори път в живота си. Опитах се да поспя малко, за да забравя, но не можах да мигна. Така че отидох във фитнеса да се разтоваря. Естествено, взех си мобилния, в случай че се обади в последния момент. Не съм загубила надежда да видя отново италианеца, който открадна сърцето ми.

Девет и половина вечерта.

От един час вдигам гири и псувам наум всички мъже на земята, когато идва толкова очакваното обаждане.

— Напомням ти, че в единайсет трябва да бъдеш в хотел „Хилтън“.

— Как така „напомням ти“? Сузана, дори не знаех до този момент!

— Е, сега го знаеш — казва ми, малко объркана. — Двете с Мае отивате да прекарате цялата нощ с италианците. Радвай се, слънце! Това са повече пари за теб.

Вече е късно и имам малко време. Тичам вкъщи, все още по екип и се пъхам под душа. Гневът, който изпитвам цял ден, е отстъпил място на радостта, така че решавам да не се разправам повече със Сузана заради късното ѝ обаждане. За съжаление не разполагам с много време да се приготвя и да изпробвам различни рокли, така че трябва да избира първото, което ми попада, а именно — черна вечерна рокля и кашмирено палто. Първо трябва да взема Мае и казвам на шофьора да ни изчака. Изкачвам стълбите по четири наведнъж. Мае е божествена и заключавам, че е била предупредена много преди мен, защото е имала време дори да отиде на фризьор.

Сузана ме очаква с листчето, на което са написани номерата на стаите в хотела, и с ужас прочитам следното:

Вал и Алесандро, стая 624

Мае и Джовани, стая 620

Не мога да повярвам на очите си.

— Мисля, че има грешка! — казвам веднага на Сузана.

— Грешка ли? Къде?

— В имената! Лошо си ни разпределила. Не е ли обратното?

Мае ме гледа предизвикателно и ми подхвърля иронично:

— Ами, изглежда искат промяна. Аз вече бях с Алесандро последния път. Сега е изцяло твой. Освен това не ми харесваше. Другият изглежда по-добър в леглото. Ще ти разкажа как е минала нощта!

Трябва да се сдържам, за да не скоча отгоре ѝ и да ѝ оскубя косата. Не мога да повярвам. Как човек може да бъде толкова жесток? Как е могъл този мъж да ме накара да повярвам, че ме харесва? И отгоре на това ме праща да отида с приятеля му! Завива ми се свят и за малко да припадна. Не знам какво да правя, дали да си тръгна тичешком, или да прекарам нощта с Алесандро и да бъда най-добрата любовница, която някога е имал, за да разкаже на другия ден на Джовани колко прекрасна е била нощта с мен. Искам да го накарам да страда и да умре от ревност. Накрая решавам да не припадам и отиваме с такси до хотела. Пристигаме с десет минути по-рано и предлагам на Мае да пийнем по нещо на бара. Имам нужда от нещо силно, за да понеса унижението, на което съм подложена, и наглостта на този мъж. Дали ще може да ме погледне в очите? И най-вече ще се видим ли въобще?

Поръчвам си чисто уиски, без лед, и докато го гаврътвам наведнъж, наблюдавам как сияещата от щастие Мае си пие фантата с розова сламчица. Всички ми се подиграват и не разбирам защо ми се е паднала тази импровизирана роля на палячо.

Оставяме изпразнените с рекордна скорост чаши на бара и бързаме да се качим на шестия етаж. Аз съм почервеняла от гняв и като стигаме до стая 620, Мае се опитва бързо да се раздели с мен.

— Добре, аз съм тук. Твоята стая е в дъното на коридора.

И чука на вратата.

Аз продължавам да стоя там, като закована, с твърдото намерение поне да зърна Джовани.

— Нали ти казах, че твоята стая е по-нататък! — повтаря ми Мае, загубила търпение.

Джовани отваря вратата и Алесандро веднага се появява зад него. Събрали са се в 620 и ни канят да влезем, за голямо разочарование на Мае, която, за да скрие гнева си, се шегува с тях дали не са решили да направим оргия. Аз очевидно съм добила погребално изражение и Джовани веднага забелязва това.

— Има ли ти нещо?

— Не, не. Всичко е наред... Пуши ли се тук?

— Да, разбира се! Пуши. Пуши колкото искаш. Но дай да ти сваля това.

И се приближава до мен да ми помогне за палтото. Мае сяда на леглото и вади цигара. Алесандро се присъединява към нея и започват да си бърбят. Аз нямам какво да кажа, искам ми се да си тръгна и не разбирам защо въобще дойдох. След известно време, при самодоволния вид на Мае, започва да ми кипи отвътре.

— Добре. Да минем на темата. Тъй като аз ще прекарам нощта с Алесандро, а Мае с Джовани, мисля, че вече трябва да тръгваме — обръщам се към Алесандро, който се наслаждава на деколтето на най-големия ми враг.

Джовани застива като статуя, а Алесандро се смее, заразявайки и него. Мае ме гледа с укор заради дързостта ми, а на мен ми се иска да им разбия мутрите и на тримата.

— Ти оставаш с мен, глупачке! — казва ми Джовани през смях.

— Моля? Значи не си с Мае?

— С Мае ли? Алесандро иска да бъде с Мае! Но аз съм избрал теб. Какви са тези истории?

— Не знам! Ти ми обясни! На мен ми казаха, че трябва да отида в 624 с Алесандро.

— Ма, не, глупачке! — отвръща на италиански.

Добре говори испански, но от време на време не може да избегне някоя и друга италианска дума. Колко е секси!

— Точно обратното е. Трябва да са се объркали!

Що за шега? Идва ми да се разплача от радост и едновременно от срам заради това, което си помислих, и искам разрешение да отида в банята. Стоя там пет минути и Джовани идва да ме търси.

— Добре ли си? — пита притеснен.

— Вече да. По-добре съм. Наистина ли не си искал да бъдеш с Мае?

— Разбира се, че не! Нали ти обещах, че ще прекарам цяла нощ с теб. Е, ето ме.

— И дори не си пожелал да бъдеш с нея?

Изглежда отчаян от злощастното събитие и вместо отговор ме прегръща. Другите вече са си отишли и най-последно сме останали сами.

— Дори и за миг?

Цяла нощ правим любов и откривам, че мога да получавам няколко оргазма. Не го интересува коя съм, не го интересува, че е платил, не го интересува времето, нито истинската ми самоличност, иска само да се наслаждавам. Нищо друго не го интересува.

На следващия ден, след обилна закуска в стаята, която Джовани е поръчал специално за мен, му давам телефона си, като го моля да не казва на никого.

Този факт би означавал да подпиша собствената си смъртна присъда в дома. Работните ми дни са преброени, но още не подозирам това.

МОЯТ АНГЕЛ ПАЗИТЕЛ

В пропадането си към ада срещнах късче от рая.

Когато се запознах с Джовани, разбрах, че никога повече няма да принадлежа на друг. Това сякаш в миг успокои онази болка ниско в корема, която ме разяждаше през всичките тези години, и отговори веднъж завинаги на въпросите ми за любовта, секса, верността и нощните авантюри.

Защото в пропадането си към ада открих един малък рай. Моят личен Бог имаше вид на зрял мъж, висок, с кестенява и леко прошарена коса, лице като добре узряла круша, наситенозелени очи, силни ръце, с малко неравно изрязани нокти. Не си ги гризеше, само кожичките. От могъщия му нос се подаваха две-три косъмчета. Бог имаше малко шкембенце, което обожавах. Придаваше му нежен вид, най-вече, когато слагах глава върху него и леко го галех. От време на време пъхвах пръст в малкия му пъп. Винаги е възбуждал любопитството ми, но знам, че той не обичаше това. Сутрин Бог миришеше на бриз и счукани бадеми, на капчици роса на розов храст, на току-що насечени дърва и на слама в плевня, и на сочно зелена трева след пороен дъжд. Следобед миришеше на страниците на наскоро отпечатана книга; на истинско кисело мляко от крава; на огнен лъв, когато падне нощта. И на бяла праскова, крехка, без онова неприятно усещане в зъбите, като я захапеш силно. Бог имаше едно непокорно косъмче над дясната вежда, което аз винаги поздравявах, когато се виждахме. Един ден изчезна и отчаяно го затърсихме между чаршафите. Непокорното косъмче просто си беше отишло. След месец се появи друго. Тогава се убедих, че безсмъртието съществува. Бог винаги ме изненадаваше!

Бог имаше интересни зъби. За бели, бяха бели, но едни язدهа други. И когато се смееше, му придаваха вид на малко дете с млечни

зъби, които никога не падат. Бог никога не се караше с мен. Когато се ядосвах, ме гледаше с големите си очи и ме целуваше нежно по челото, за да ме успокои. Бог имаше инстинкта на майките, когато бебетата плачат. Когато ме беше страх, ме взимаше в прегръдките си и люлееше невидимата ми люлка.

Устните на Бог бяха много фини, с пастелнорозов цвят, сякаш имаха кармин и ме побъркваха, когато казваше, че мисли за мен всяка част от секундата. Бог ме научи да правя най-красивия подарък — целувките. Той разкъсваше устата ми. А аз, истината е, че аз не го правех много добре. Но това рядко ми го е казвал.

Също така Бог плачеше по цели ноци захлупен с възглавницата, докато слушаше симфонията „Новия свят“ на Дворжак, знаейки, че съм в чужди прегръдки. И тогава за пръв път открих, че сълзите на мъж са най-хубавият подарък за влюбена жена.

Бог имаше малък дефект — не можеше да произнася „с“. Опитах се да го науча, но прекарвахме цели ноци пръскайки слюнка, без никакъв успех. Колко забавен беше Бог! Но това, което най-много обичах в него, беше да ми дава благословията си. Бог беше щедър и ме благославяше всеки път, като го помолех.

ОДИСЕЯ В ОДЕСА

8 декември 1999 г.

От деня, в който му дадох телефона си, започнахме да си говорим. В началото той ми се обаждаше веднъж седмично, но после вече не можехме да прекараме и ден, без да чуем гласа на другия. Аз продължавам да работя в дома и когато Джовани ми се обаждат, а телефонът ми е изключен, веднага разбира какво правя. Досега нищо не ми е казал, нито ме е упрекнал. Но знам, че не му харесва. Веднъж чух да сподавя сълзите си.

Не съм му разказвала за живота си, нито ме е питал. От уважение и аз не съм му задавала въпроси за положението му.

Днес Джовани ми се обади да попита дали в средата на месеца ще мога да си взема няколко почивни дни и да замина с него. Трябва да приключи някакъв договор и иска да го придружава. Няма да е лесно да измисля претекст да отсъствам няколко последователни дни от дома. Най-вече защото Мае успя да съобщи на Кристина, че е забелязала много химия между италианеца и мен. И подозира, че съм му дала телефона си. Очевидно ревнува и мисля, че е започнала да разказва разни истории за мен, които не са верни. Атмосферата става все по-напрегната и Маноло започна да ме контролира прекалено. Дори когато се обаждат обичайните ми клиенти, се опитва да им пробута друго момиче, като казва, че ме няма. Искат момичетата да им изкопчат информация. А аз наистина не смятам, че съм направила нещо лошо.

Така че трябва да си измисля извинение, за да мога спокойно да замина с Джовани. Ще се престоря на болна от грип, за да се махна за няколко дни от дома.

12 декември 1999 г.

Одеса е град в Украйна, който се намира на брега на Черно море. С Джовани пристигнахме тук, придружени от официален преводач,

близък негов приятел. Той ни настани в дача в бивш съветски туристически комплекс.

Следобедът е много студен. До прозореца се приближава чайка. Никога не съм виждала чайка отблизо. Каца на балкона и ни гледа, докато се любим, опрени на раклата в стаята. И аз я гледам. От време на време изяжда с поглед препечения хляб, приготвен ни от Борис, с малко хайвер до него. Но стои неподвижна, не мърда, изпълнена с уважение към това, което вижда. В тези моменти се опитвам да си представя как правят любов чайките и служи ли им човката за някакъв предварителен ритуал.

После Джовани ме пита защо стоя толкова спокойна и дали чайката е още там.

— Наблюдава ни.

Джовани започва да цвърчи.

— Porca putana! Fuori!^[1]

Чайката остава невъзмутима, дебела като кръгла плюшена играчка. Стои си...

Представям си я обезсмъртена от някой препарат на нощното ми шкафче. Не! Няма да се събере! Тази е гигантска. Джовани продължава да ме пронизва, стенойки, както е обичайно за него. Това, че го усещам в себе си, докато тази птица ме наблюдава, ме вкарва в друго измерение. Само удоволствие и природа. Внезапно Джовани прекратява каданса. Днес не може да се съсредоточи.

След любовта, Джовани отиде да си вземе душ. Аз използвам този момент на самота, за да взема ризата му и да разгледам инициалите, избродирани на нея. Има ги на всичките му ризи. Приятно ми е да прокарвам пръст по тях, да усещам релефа на конеца. Прокарвам го многократно, със затворени очи, представям си, че съм сляпа и ги чета на брайл. Това е неповторим момент за мен и не искам Джовани да ме свари така. Щом чувам, че излиза от банята, връщам ризата на мястото ѝ.

14 декември 1999 г.

Пристигна с черна лимузина със затъмнени прозорци. С Джовани сме извън дачата. Гледаме морето и разбираме защо се казва така. Толкова е тъмно, че прилича на огромна пластмасова торба. Само

шумът на вълните, които се разбиват в брега, ни напомня, че има вода. Луната плахо се отразява в далечината и огромни, натезали от горчивина облаци я обграждат от край до край.

Шофьорът излиза от колата и отваря задната врата. Ние с Джовани затаяваме дъх. И излиза тя, прекрасна, с черна вечерна рокля и обувки с посребрени токове. Косата ѝ е подстригана много късо и завършва с малко „V“ на врата ѝ, който е толкова тънък, че мога да го обгърна с ръка. Ключиците ѝ изпъкват и ѝ придават вид на манекенка на ревю, на още неоткрито съкровище, на едва оформено тяло, с две карфички вместо гърди, които стърчат под роклята ѝ и описват изключително изящна форма. Много е красива. Джовани ѝ подава ръка и без да каже нищо, я придружава до къщата. Там чака Борис, нашият официален преводач, с бутилката си водка и нервно пълни чашата си, все едно влиза на изпит. Джовани иска да му направи подарък и е наел принцеса.

Принцесата на принцесите сядна на масата при Борис и без да поиска разрешение, започва да пие водка от чашата му. С Джовани я гледаме развеселени. Изглежда много млада и това ме смущава, така че я питам на колко е години, за да сваля от себе си поне бремето, че не е непълнолетна. Борис ни превежда с инфантилна усмивка:

— На шестнайсет е.

Едва не падам по гръб. Джовани е стъписан. Изведнъж се чувствам като съучастник в престъпление, в нещо ужасно, което предстои да се случи, и не понасям тази мисъл. Моля Джовани да я отпрати, защото не мога да допусна да се случи нещо на това момиченце. Моля го, умолявам го, падам му на колене. Джовани е съгласен, но ми обяснява, че тя може би се чувства добре. За нея е по-добре да остане при нас, ние ще се държим добре с нея, отколкото да попадне на някой нещастен садист, способен на какво ли не. С нас или без нас, тя ще продължава да прави това. Изглежда доволна. Така че, след като я питаме дали не иска да си отиде, като ѝ казваме, че ще ѝ платим, принцесата решава да остане и аз известно време я наблюдавам и се виждам отразена в това дете. Гледам я как се движи, как се смее. На десния си глезен носи малка гривна с камбанки, които се поклащат всеки път, когато се раздвижи, и изпълват целия хол на дачата със ситно екзотично звънтене.

Радиокасетофонът вдига страхотен шум, но тя продължава да танцува плавно върху масата. Борис, с чаша в ръка, е застанал на около два метра от нея и я гледа втренчено. Ние с Джовани наблюдаваме спектакъла, излегнати на твърде стария диван, целият покрит с подозрителни петна и дупки от цигари, доказателство за предишни среднощни вакханалии. Яна започва да разкопчава роклята си и усещам, че се изчервявам. Неудобството ми се дължи на нейната чиста, искрена усмивка в този контекст. Изглежда щастлива от този предизвикателен танц за публика от трима души. Доближава се малко до Борис и му прошепва нещо на ухо.

— Какво казва? — питам спонтанно.

— Казва, че си много хубава и много харесва обиците ти — обяснява ми Борис и отпива от питието си.

Чувствам се още по-зле и навеждам глава, сякаш това ще ми помогне да изчезна. Когато се осмелявам да погледна отново, Яна вече е седнала върху Борис и го прелъстява с движенията на голите си кръгли гърди право в лицето му. Носи само зелени прашки. Джовани става и гаси светлините в дачата. Аз само наблюдавам разюзданите движения на тази малка безсрамница, която мига на парцали, и ми се завива свят. Хващам любовника си за ръка и го отвеждам в стаята. Там се любим под ритъма на виковете на Яна, а на сутринта слизам, много засрамена, и сварвам принцесата да спи чисто гола на дивана в дневната. Отново се качвам по стълбите, почти тичешком, но много внимавам да не вдигам шум и като влизам в стаята, останала без дъх, започвам трескаво да ги търся. Къде съм ги оставила? Под леглото, до обувките, там са захвърлени. Взимам ги, уверявам се, че Джовани спи дълбоко, отново слизам по стълбите и търся чантата на Яна. Не смея дори да я докосна. Само отварям закопчалката и оставям обиците си в едно от вътрешните джобчета.

15 декември 1999 г.

Белият емайл на ваната е олющен на много места, а кранчетата са напълно ръждясали. Топла вода има само на моменти, но никога, когато се къпем с Джовани. Нищо друго не ни остава, освен да се къпем така. Тази сутрин, когато струята ледена вода докосва кожата ми, правя недоволна гримаса, а Джовани ме гледа развеселен, с четката

за зъби в уста и пяната от ослепително бялата паста за зъби, която всеки момент ще прелее върху розовите му устни. Сапунисвам се бързо със сапуна, купен от Европа (украинският сапун има съмнителен цвят, мирише лошо и е като камък, до такава степен, че като го видях, възкликнах: „Я виж! Това е пемза!“) и изскачам от душа с остатъци от сапун, като търся някое горе-долу чисто кътче на пода. Налага се Джовани да ме задържи, за да не падна по задник направо на студения под. И двамата избухваме в смях. Това е нашият луксозен живот. Борис се мие долу, в една малка тоалетна, в която има само мивка, но според него му е напълно достатъчна. Малко ме е гнус, но кой ли иска да се пъхне под антарктически душ? В стаите има следи от предишния комунистически режим, стари микрофони, окачени по всички стени, и датчици срещу прозорците. Очевидно микрофоните ме следват навсякъде. Терасата, разположена по презумпция срещу морето, има циментови колони, които не позволяват да се види нищо навън. Там оставям маратонките си, които в края на деня миришат на диво куче. Дори Джовани, който приема всичко мое, ми каза:

— Или маратонките, или аз.

И аз изпълнявам, защото, да си кажа право, сама не понасям собствената си миризма.

С Джовани правим любов три-четири пъти на ден. Добре ми е с него. Научавам се да играя „лудото жабче“ (седнала на края на леглото с разтворени крака, мастурбирам пред него с бутилка минерална вода, която от време на време изливам върху корема си), „френската подводница“ (малка уста с формата на сърце, съвършено точна, която се спуска под чаршафите и с въртеливо движение на устните абсорбира напълно наличния на мястото член), и „левретиня“ (етимологично, от френското levrette, на четири крака, за да сме точни, с известен италиански нюанс). С Джовани правим куп неща в това клатецо се легло. Но никога не ме е споделял с никого, макар че утре ще има едно изключение и то се казва Катерина.

16 декември 1999 г.

Борис иска отново да види принцесата, но като добър ученик, какъвто е, иска да сподели. Възможността да правим тримата любов с Яна е напълно отхвърлена (аз така реших и Джовани е съгласен с мен.)

И тогава му хрумна идеята да докара една нейна приятелка, по-голяма на години, специализирана по тройките, както ни увери оня тип от агенцията. И така се запознахме с Катерина. Двете пристигат с лимузината, с която Яна пристигна първата вечер. За наша голяма изненада принцесата пристига облечена като момиченце, с миниатюрни черни шорти, бяла тениска и обувки с платформа, достойни за Драг Куинс. Единственото, което я пази от студа, е дълго до петите кожено палто, което е наметнала на раменете си и изобщо не е в тон с останалата част от облеклото ѝ. Мисля, че вече сме ѝ вдъхнали доверие, и няма нужда да се маскира на „фатална жена“. Изглежда още по-непосредствена от предишната нощ и ни целува по двете бузи, сякаш се познаваме цял живот. Всички сме извън дачата. Аз седя на перилата на плажа. Тя стои срещу мен широко усмихната и разбирам, че иска да ми благодари за обиците, които носи. Изведнъж се обръща и вика Катерина на своя език. Тя е русо момиче, с дълга къдрава коса, много нисичка. Облечена е в синя рокля, обсипана с малки червени цветчета, и с широк колан от синя кожа, който има претенцията да държи в плен ханша ѝ. Подозирам, че е твърде заоблен. Има огромни тюркоазени очи и малък нос, достоен за японка. Не се усмихва много, прилича на уплашено кученце. Поздравяваме се със стискане на ръце, много студено, и отново се чувствам виновна. Яна я окуражава по свой начин, а аз отчаяно търся погледа на Борис, за да разбера какво се случва. Яна започва да говори, без да спира, а Катерина ѝ отговаря с много кратки фрази. На мен това ми звучи като на китайски, но разбирам, че ситуацията не ѝ допада особено. Яна я хваща за ръката и почти тичешком я завлича в дачата през терасата на хола. Ние тръгваме след тях в индийска нишка, подчинявайки се на тази малка принцеса, която внезапно се е превърнала във вожд на нашето племе. Яна започва да се оглежда на всички страни. Ясно е, че търси нещо. Борис е напълно хипнотизиран от нея и не реагира. Колкото до Катерина, тя се чувства неудобно и не знае къде да се дене, докато не донасям бутилката водка. Отгатнала съм какво търси Яна. Между нея и мен се установи особен вид комуникация чрез поглед. Катерина буквално грабва бутилката и пие направо от нея. Това поглъщане на алкохол изглежда има незабавен ефект, тъй като тя започва да танцува, а Яна продължава да ѝ говори, одобрявайки поведението ѝ.

— Какво й казва? — питам Борис.

Той се стряска. Сякаш е излязъл от дълбок сън. След кратък размисъл ми казва:

— Казва й: „Аз те обичам, ти ме обичаш и това е единственото, което има значение. Мисли, че те обичам, че се обичаме. И всичко ще е наред.“

Тази вечер сме напълнили хола със свещи и Джовани започва да ги пали, една по една, за да създаде по-интимна обстановка. Прекрасно е. На светлината на свещите роклята на Катерина става прозрачна и през нея се вижда тяло, щедро на извивки. Яна започва да разкопчава копчетата на роклята й, без да престава да се поклаща нежно. Джовани, както обикновено, седи на стария диван и внимателно наблюдава сцената, като от време на време ми хвърля по някой поглед, за да види реакцията ми. Приближавам се и сядам до него. Прегръща ме и ме целува по челото. Междувременно Яна и Катерина са се слели в дълбока целувка и може да се види как езиците им търсят като луди всички кътчета на най-голяма чувствителност. Джовани и аз правим същото. Той нежно сваля вълнения ми пуловер, а аз лежа в плен на любопитството си към лесбийската целувка и на ръцете на Джовани. В един момент усещам студените ръце на Катерина да ме галят по гърба и да си играят със закопчалката на сутиена ми.

17 декември 1999 г.

Не можах да се справя с Катерина. И през цялото ни пътуване обратно обяснявах на Джовани, че се чувствам много зле заради случилото се в Одеса. Когато се разделяме на летището във Франкфурт, не приемам парите, които Джовани ми предлага затова че съм го придружила. Не искам нищо. Оставям го изненадан и хващам самолета за Барселона.

В таксито, което взех на летището в Барселона, в ума ми изникват спомени от пребиваването ни там: чайката, смеховете ни в банята, плажовете, покрити с черни камъни, които убиват краката ни, малката Яна, която е девойче, но знае по-добре от мен да се оправя. И целият този контекст, смешен, гротесков, комунистически циментов, изцяло сюрреалистичен. Спомням си лесбийския спектакъл, който Яна и приятелката й Катерина устройха предишната нощ в дачата, а после

момента, в който Катерина дойде при мен да погали гърба ми и да ми свали сутиена. Всичко ми е пред очите. И едно нещо ми е абсолютно ясно — влюбих се в Джовани.

[1] „Мръсна курва! Вън!“ (итал.) — Б.пр. ↑

НОВ ВЕК, НОВА КОЖА

19 декември 1999 г.

Върнах се в дома с известен страх. Днес всички момичета са там. Изведнъж Иса, която подготвя пътуването си до Еквадор за Коледа, ме хваща под ръка и казва на Сузана, че слизаме за малко да пием кафе. Исака да говори с мен.

— Ти знаеш, че хората са луди, нали? Мъжете, които плащат на жени, за да легнат с тях, са луди, но жените, които приемаме да легнем с мъж за пари, сме още по-зле.

— Да, добре. Какво искаш да ми кажеш, Иса?

— Има някои неща, които тия луди разправяха тук за теб, защото завиждат.

— Какви неща?

— Ами че им крадеш клиентите от дома, че се виждаш с тях навън. Този Педро, който винаги идваше всяка седмица и който се появи отново, докато ти беше болна, италианецът и много други.

— И какво става с Педро?

— Ами дойде и отиде с Мае, тя е пепелянка. Каза, че е бил лудо влюбен в теб, а ти дори не си му обърнала внимание. Тя го изопачи и каза, че се срещаш с него извън дома. Мае се опитва да ти подлее вода.

Тези признания ми се струват странни точно от Иса.

— Знаех си, че рано или късно това ще се случи.

— Мае казва също, че си дала телефона си на италианеца.

Беше вярно, но Мае се позоваваше на предположения, не на доказателства, защото ги нямаше.

— Ясно е, че може да говори за мен всичко, което иска.

— Да, но Мае е тук повече време от теб и Маноло ще повярва на нея, разбираш ли? Ще имаш проблеми.

Маноло вече беше показал, че е грубиян, и това, от което най-много се страхувам, е да не ме нарани.

— Шушука се също, че имаш СПИН.

— Това просто не е вярно!

Вече прекаляват. Сигурно Педро, с неговото хленчене пред Мае по повод несподелената му любов към мен, е разказал за епизода със скъсания кондом. А тя е доукрасила историята, както ѝ е изнасяло.

— Кой е казал това?

— Кой друг? Все същата луда блондинка. Иска да уплаши клиентите, за да не ходят повече при теб.

Идват ми на ум куп подходящи обиди към Мае, но трябва да сдържам нервите си, за да не се забъркам още повече.

— А мен ще ме вземат за интригантка, ако разкажеш какво съм ти казала. Моля те, нито дума — добавя Иса умоляващо.

— Бъди спокойна. Благодаря, че ми каза всичко.

Връщаме се в къщата. Мае се облича, за да излезе с един господин, който може да ѝ е баща, и ни хвърля цинични погледи в огледалото. Аз се правя, че нищо не знам. После се появява Маноло, следван от София, която идва да поеме нощната смяна.

— Може ли да говоря с теб? — пита той с толкова мрачен вид, сякаш току-що е извършил убийство.

— Да, разбира се — отговарям му и вече мисля да отричам всичко, в което ще ме обвини.

Забелязвам злорадството, изписано на лицето на Мае. Вижда, че Маноло вече дими, и се сбогува с ирония.

— Чудо ще стане — изтърсва, преди да излезе.

Маноло започва да говори:

— Вярно ли е, че се виждаш с Педро извън това място?

— Не, не е вярно. — Не лъжа. — Кой ти го каза?

— Самият клиент.

Замръзвам.

— Излъгал те е. Многократно се опита да ми определи среща, но никога не съм приемала.

— А с италианеца?

— Италианеца съм го виждала всичко на всичко три пъти. Нищо повече. Освен това не живее тук и не виждам как бих си уговорила среща с него навън. — Този път се изненадвам колко добре лъжа.

— Ами носят се слухове, че не е така.

— Това сигурно си го е измислила Мае, за да ме натопи, предполагам.

— И защо ще иска да те натопи?

— Откъде да знам? Защото завижда.

— Имай предвид, че тук не обичаме да ни лъжат. Имаш късмет, че нямам никакво доказателство за всичко това. Но ще те наблюдавам и при най-малкото кръшване — на шибаната улица, ясно?

София ме гледа от вратата на кухнята и ми прави знаци да замълча, иначе нещата ще станат много лоши.

Не чувствам, че съм нарушила правилата на дома, защото с Педро не съм се срещала навън, а от Джовани не съм взела нищо.

Предпочитам да не отговарям на Маноло, защото искам да работя в дома до края на годината, макар че след епизода с Одеса и малката Яна това вече малко ме отвращава.

31 декември 1999 г.

Смяната на века разбуди либидото на цял свят. Може би защото толкова много се изприказва по този повод — че ще е краят на света, че ще избухне война, че всички компютри ще спрат. Хората се страхуват и искат да изживеят последните часове на живота си, ебавайки майката на всичко.

Тази нощ дойдоха даже жени с любовници, за да осъществят мечта, която не са си позволявали да изпълнят. И аз работих много, със Синди.

Мобилният ми беше изключен през по-голямата част от нощта. Като го включавам, виждам, че имам множество съобщения и започвам да ги преглеждам.

Джовани се е опитал многократно да се свърже с мен и ми е оставил съобщение на гласовата поща, поздравява ме с Новата година. После ми праща писмено съобщение, което е голямата изненада за тази нощ:

„Да се говори за любов е много красиво, но и много трудно. И мисля, че те обичам.“

Написал го е на английски: *I think I love you*, защото не знае да пише на испански. Не очаквах такава съобщение.

ОСВОБОЖДАВАНЕТО

4 януари 2000 г.

Разказах всичко на Джовани. Коментарите на Мае за мен, подозренията, заплахите на Маноло, личното ми положение и усещането, че също съм влюбена в него.

— Махай се оттам веднага! — крещи ми по телефона, много притеснен.

— И как ще го направя? Освен това имам лични вещи в къщата, трябва да отида да си ги прибера.

— Забрави за личните си вещи и хвани първия самолет. Може да знаят къде живееш и да дойдат да те набият. Ще прекараш известно време в Италия. Като се върнеш, ще си смениш жилището. Разбра ли?

Мисля, че преувеличава малко, но изглежда толкова нервен, че приемам всичко.

23 януари 2000 г.

Днес сънувах Мами. Бягаше през гъста гора, като буташе детска количка с ръждясали колела. Трябва да беше есен, земята беше застлана с многоцветни листа. Мами си беше прибрала косата в сложен, но съвършен кок, вероятно за да ѝ е по-удобно. Беше се дегизирала с дълго черно палто, с копчета от горе до долу, като тези, които носят военните. Въпреки че се препъваше в листата, движенията ѝ изглеждаха леки и хармонични. Внезапно спря и започна да гали лицето на бебето в количката.

Ласките ѝ стоплят сърцето ми и благо то ѝ лице ми дава кураж. Чувствам, че винаги е била тук, никога не се е разделяла с мен. Навива косата ми на пръстите си. Обзема ме усещане за безгранична любов, а когато обръщам глава към лицето ѝ, очите ѝ са вече затворени, но се усмихва, защото знае, че я гледам. Устните ѝ изглеждат покрити с нежен розов кармин и непрекъснато се движат, сякаш искат да ми кажат нещо.

— Почини си, момичето ми.

И за да подчертае думите ѝ, Джовани ме притиска още повече към себе си. Отново спим така, в малката хотелска стая, където съм се настанила за известно време.

И СЕГА КАКВО?

Хасан отново ми се обади. Не се е отказал от опитите си да ме накара да отида в Мароко и да работя с него. Казах му, че не искам. Вече нищо не искам да знам, между другото, защото искам отново да се наслаждавам на вкуса на кока-колата.

Повече нищо не чух за Фелипе. Но знам, че фирмата му е закрыта. Очевидно историята с късметата живот не е проработила. Хората, разбира се, са много досадни.

След скъсването си с цигуларя Соня продължава да живее сама.

С Анхелика продължаваме да поддържаме връзка. В действителност станахме големи приятелки. Няма значение колко време не сме се виждали. Всеки път, когато се срещнем, сякаш сме се разделили вчера. Що се отнася до Сузана и София, нищо не съм чувала за тях.

Знам, че момичетата от дома са си отишли. Маноло е станал непоносим и са се преместили на друго място. Доколкото знам, всички продължават да се занимават със същата дейност.

Каролина окончателно прекъсна връзката си с мен и се боя, че отново е попаднала в ръцете на Жайме, срещу когото, разбира се, заведох криминално дело, което до този момент не дава резултат.

Колкото до Педро, той се раздели с жена си и с времето станахме приятели. От време на време излизаме да пийнем по нещо и да си поговорим.

С Джовани вече не сме заедно, но продължаваме да поддържаме връзка. Многократно се опитах да му обясня всичките си вътрешни процеси, отразени в този дневник. Подкрепя ме и на всичко казва „да“, за да се чувствам добре, като може би си мисли, че по този начин участва в особен вид психоанализа. Знам, че го прави с цялата добронамереност на света. Каза ми, че винаги мога да разчитам на него. Но никога вече няма да е същото.

Продължавам да имам специална връзка с тоалетната, мястото, където успявам да освободя психологически всичко, което все още ми

тежи, и дори в най-добрия случай, го постигам и физически. Всичко тече, всичко си отива, само трябва да се дръпне синджирът.

Не се разкайвам за абсолютно нищо. Нещо повече, ако трябва отново да изживея тези обстоятелства, бих постъпила по същия начин, без никакво съмнение. Може би е трудно да се каже и на мнозина ще се стори странно, но моментите, които преживях в дома, са едни от най-щастливите в живота ми, поради простия факт, че така се запознах с Джовани и намерих новата жена, която съм сега. Чувствам, че всеки ден кожата ми постепенно се сменя, като при змиите през определени периоди от годината. Моят сега е по-лека за носене, гъвкава, нежна на допир и по-непропусклива към това, което ме заобикаля.

И нека читателят не се заблуждава! Тази книга не е нито *mea culpa*^[1], нито портрет на жертва на твърде несправедливата и наказваща съдба. Не претендирам за нищо. Написах тази книга за себе си. Това е само проява на егоизъм. Да, бях жена на много мъже. Защото се опитвах да използвам секса като средство да намеря това, което всички търсят — признание, удоволствие, самоуважение, и в крайна сметка — любов и нежност. Какво патологично има в това?

[1] Признаване на вина (лат.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.